ભજનસાગર.

ભજન સંગ્રહ.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

સાંકળલાલ બુલાખીદાસ—બુકસેલર,

ઠે. રીચીરોડ—અમદાવાદ.

આવૃત્તી ૮ મી. પ્રત ૨૦૦૦ સને ૧૯૧૮

અમદાવાદ—પીરમસા રોડ—શ્રી સત્યનારાયણ પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં

પટેલ. ધમાભાઈ મકુભાઈએ છાપ્યું

કીમત. ૦—૭—૦

Ballia	3	6	0	...garh			
Muzaffarnagar	3	6	0	Etawah			
Naini Tal	3	6	0	Mainpuri	2	14	0
Rae Bareli	[illegible]	1[illegible]	0	Garhwal	2	14	0
Partabgarh	2	14	0	Allahabad	3	6	0
Fyzabad	3	6	0	Dehra Dun	2	14	0
Gonda	3	6	0	Moradabad	3	6	0
Agra	3	6	0	Mirzapur	4	6	0
Fatehpur	3	6	0	Muttra	3	6	0
Basti	3	6	0	Etah	2	14	0
Budaun	3	6	0	Almora	3	6	0
Bijnor	3	6	0	Rampur	2	14	0
Jaunpur	4	6	0	Bareilly	3	6	0
Benares	4	6	0	Azamgarh	3	6	0
Ghazipur	3	6	0	Farrukhabad	3	6	0

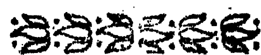
Apply to the SUPERINTENDENT,

Government Press, Allahabad.

ડાહ્ય શ્રીમતે રામાનુજાય નમઃ

ભજનસાગર.

ભજન સંગ્રહ.



ગણુપતિનું ભજન ૧.

રણુ જણુ રણુ જણુ ચાલો મેરે દાતા, દયા ભાવે મન આગોજી
શુદ્ધ બુદ્ધ નારી તારા ચમર ઢોળે દાતા, મેહર કરોને મોરારિરે
રિદ્ધિ સિદ્ધિ ગુરૂ દેવ સુંઢાળા, ખોલીયા મારા રૂદીયાના તાળા
પારવતીનો પુત્ર તો કહાયો દાતા, પીતા શંકર દેરા રીઝ
સુંઢ સાંદારના ચડે રંગ ચોલા, કંઠડે ફૂલડાની માળાજી
કાનમાં કુંડલ ઝળકતાં આવે હે દાતા, દરશન દીઓને દેહારા. રીઝ
સંત સાધ કેરા જાજ બનાવદે, જ્યામે બેઠા હે ગુરૂ મેરાજી
કાયા બેડી પ્રભુ પાર ઉતારો હે દાતા સુન સખરંગહ ઘેરીરેજી,
રેવાદાસ કેરી સેવા બનાવધ હરદામાં હુવા અજવાળાજી
લાવદાસના બોલ્યા રામદાસ પ્રગટ કરોને પોકારુ.

શ્રી રામચંદ્રાય નમઃ ૨

આજ સામી હુંતો આનંદ પામીરે,
અવધ વસે અંતરજામીરે, ચાલો જોવાને જઈએ—ટેક.
દશરથ નંદન આનંદકારી, મુરલી સુરલી આવો હરીને—ચાલો.

કાને છે કુંડળ મકરા કારે, માથે મુગટ મનોહર રે. ચાલો.
બાગે બાજુબંધ બેરખા સોહે, જોઈને મનડું તો મોહેરે ચાલો.
રઘુકુળ રાજા છે રામ કૃપાળા, કંઠે ધરી વનમાળારે. ચાલો
ઘર ઘર પ્રત્યે અવધપુર મહ આનંદ ઓછવ થાયરે. ચાલો.
વિધ વિધ જાતનાં વાજીંત્ર વાજે, અવધ ગાજે છે અવાજરે ચાલો.
વામ ભાગે સતી સીતા બીરાજે, દક્ષિણે લક્ષ્મણ રાજેરે. ચાલો.
સુગ્રીવ ભરત શતરુઘ્ન ભાઈ મારૂતી રક્ષા કર સાહિરે. ચાલો.
સાજ મેઘ સમ રામજી રાજે, લલીત વર સીતાજી છાજેરે. ચાલો.
રાજીવ લોચન છે રઘુરાય, નીરખી સુખ ન્યાલ થાયરે. ચાલો.

મુળદાસના. ૩

વચનને વિચારીને સંતો તમે ચાલજોરે;
હવે ભાઈ એ છે મોટાનો મમ રે,
ભાવને અમૃત માંહે વાખ લઈ ઘોળીયુંરે
હરે એનું કાટીક બેસે કર્મ.
જીવો સેવો સ્વામને સ્વામને સેવોરે
નકલંગી નામને હરે લેવો સાનેઃ
બળીને સાકરરે લોને નાખે દુધનારે,
હારે લટને પતંગને પાયર
વશીયરની ટાઢરે વીખ ઘણું નિ જોરે,
હારે કાઈ પડ પડે કાં જીવરો જાયરે. જીરે૦
ગંગાના જળ વહે અતી નાચતારે
હારે એને વહ પ્રાશ્ચિત જાય;
અબીને બળીરે જળ કેરા જાજમરે,
હારે ... ... જળ કેવાયરે. જીરે૦

મહીને મથ્યે નથ્યે નીપજેરે
હાંરે ભાઇ વાણી મથ્યે શું થાયરે,
લુણ ને ભળ્યુંરે મહી કેરા માટમાંરે,
હાંરે એતો ગરથ સમુળો જાયરે. જીરે૦
અણુ ને કણુરે પડ્યું જેની આંખમાંરે,
હારિ એને જોયા તણું સુખ જાયરે
હવે આંજણેરે ગુરૂએ આંજ્યું આંખમાંરે,
હાંરે એના નેત્ર નીર્મળ થાયરે. જીરે૦
રતનની જતનરે સંતો તમે રાખજોરે
હાંરે જેમ મંજન સંગરે માહેરે
ખાએ ને ખરચેરે વીગત વાવરેરે,
હાંરે ભાઇ રાહડો થઇને રહેરે;
સર્વેને અમૃતરે પાયું બેસી પાંતમાંરે.
હાંરે છલ કરીને સનમુખરે,
અંતસકરણુરે જેનાં નહો ઉજળાંરે,
હારે ભાઇ દીધું દેવતાને દુખરે. જીરે૦
પાત્રને કુપાત્રરે એ છે પટાંતરોરે,
હાંરે ભાઇ તેથી પાનીએ ત્રાસરે;
કે ઢને નથીરે નકલંકી નામનેરે,
હાંરે ભાઇ માસળ કેરે મુરાદ સરે. જીરે૦

ભજન ૪

પંકને વરસાડમાં જયારે વાણી નોતી ભાઇ,
ત્યારે નાને બુદ્દ નત ભરતા જીરે સંતો
બ્રહ્માને વિષ્ણુ મહેશ્વર નોતા ભાઇ

ત્યારે આપે આપ કરતા જીરે સંતો.

જીરે સાચો ધર્મ છે હાં હે સંતો, બાહ્ય ને ભીંતર એક ભ્રમ છે—ટેક
મનથી માયા એ રૂપ રચાવ્યો, ત્યારે નાદને રે બુંદ પ્રકાશા જીરે૦
પાંચ મુદ્રીક લઇને પ્રગટ કીધી ભાઇ, ત્યારે લોક રચાયેજીરે.
મહા મંત્ર લઇને પંથ પ્રકાશા ભાઇ, ત્યારે ઘટ પરે;
પુજા કીધી. જીરે૦
ગુરૂજીને ભેદને ચારરે વેદ ભાઇ, ત્યારે ભક્તિ લઇ શિવજીને દીધીજી,
શિવને શક્તિ મળી ધર્મ ચલાવે ભાઇ, ત્યારે ઉમૈયા
પાટે પધાર્યાં. જીરે૦
પાંચે મળી મહા વ્રત સાધ્યો ભાઇ, ત્યારે નામ ધરાવ્યું
નીજારી. જીરે૦
મેરૂ શીખરથી ગંગાજી મંગાવો ભાઇ, ત્યારે વાચેને કાચે
વહતરણી. જીરે૦
જગત જુગતને લઇને ઓધરણી ભાઇ ત્યારે શબ્દમાં
રેણીને કરણી. જીરે૦
દયા ધરમ લઇ પરમાર્થ પેખો ભાઇ ત્યારે આપ પણું નવ લેખોજી
ગુરૂજી શબ્દે તમે ઘુંમને હાલો ભાઇ ત્યારે સર્વ દુરીજન દેખોજી
શબ્દ તીરથ થકી ઉન મુની રૈવું ભાઇ, ત્યારે જાત વરણ નવ
માળો. જીરે૦
મુળદાસ કે જે નર ભીતર જાગ્યા ભાઇ,
ત્યાં સકળ ધર્મને પાળો. જીરે૦

ભજન. ૫

જીરે વડા વડા બાદશાહ વસેને મારે
વીંખેબ નવ કીજીએરે. ટેક૦

સ્વપ્નામાં સુતારે હરીજન જાગજો,
તારો જનમ પદારથ જાયરે,
દેવને દુર્લભ છે આ દેહ તો,
તે પુરણ ભાગ્ય થાય જીર વટાવડા વાટનાં
એવા વાટેને ઘાટેને વલમ ન કાઢજે રે—ટેક
એવું આપે આપું આપીને પરને પોખીએરે,
તે ભજવા શ્રી ભગત
આતમને પર આતમ એક કરી જાણજો.
તે દયા રાખો નહિ દાન. જીરે૦
એવા પરદેશી પરોણલા, આવ્યા ઘેર આપણે.
ને વાયક દેશી વાય એવા જાણો છો પોતાના;
છચ્છે પારકાં તે પુત્રને પરિવાર. જીરે૦
એવા સરોવરને તારર પડ પરમાર્થી;
ખપે સેવડા ખાય;
એવાં નદીયુંનાં નીર નવસે પોતા તણા
તે નીર નવાણે જાય.
એવા છતે ને હુંતે નવ વાવરે,
એ અણ સમજુ છે આથ;
કાયા ને માયા મિથ્યા કરી જાણજો,
તે સંભરી નહિ આવે સાથ. જીરે૦
પરને પસોરા લેરયા પ્રાગ પાદરે
ત્યાં પંખાડા વસે દેનુ પાસ;
કાળને કબાડી આવ્યો તેને કારમો,

તે નીત્ય પર લેતે નીત્ય નામ.
સંસારીએ સુતારે ઘેર્યા લઈ ઘેનમાં
જે અન્ય માયારા આસ,
એવા હરીજન ભાવ્ય રે. શબ્દ દડા સાંભળી;
તે તો મારાજ મુળદાસ ગાય. જીરે૦

ભજન ૬.

નવધા ભક્તિ કરો એ સોહંગ, નામ જપો જનમ ભવ તરો
શુક્ર ગણપતી ગુરૂ ભગવાન, તે ગતરે મુક્તિના દાતાર
તો નાગમ કહે નેરધાર જીરે નવધા ભક્તિ
પ્રથમ નામે પ્રેહલાદ ઓધાર્યો, પ્રથમ નામને પ્રતાપે
નરસિંહ રૂપ ધર્યું નારાયણે, પરિ બ્રહ્મ પ્રગટયા છે આપે. જીરે૦
હાથ જોડીને હનુમાનજી ઉભા તો રામજી કેરા નીજ વાસા
વાંચોને સાચે કેવળ ભક્તિ તો રામજીના ચરણ નિવાસા. જીરે૦
તો પતિ વૃતા પદ દાસીજી, એ નીત્ય ધર્મ કર્યો નારાયણે
તો અખંડ મુરતિ અવિનાસી. જીરે૦
સખારે ભાવે અરજુને સુખ લીધુ તો કૃષ્ણ ઉપાસના કીધું,
સારા કૃપાતે પાંડવને ઓધાર્યો તો ભક્તિ અભે પદ દીધા. જીરે૦
અક્રુડને જ્યારે બ્રહ્મ ભર્યો તે આત્મ રૂપ છે એક:
કૃષ્ણ વિના બીજું કાંઇએ ન ભરયું તો વેદ પરણે વિવેક. જીરે૦
શ્રીમદ ભાગવત સકદેવે કહ્યું તું તો પ્રીછકને રસ પાના;
નામ લેતા અભેપદ પામ્યારે, તો વૈકુંઠનારે વૈમાન, જીરે૦
સવારે પુજા પ્રથુરાએરે કીધા તો બળ રાજા આપ નીવેદી;
મુળદાસ કહે કોઇ મહા સંત જાગ્યા, તો નવધા ભક્તિ નીવેદિ જીરે૦

ભજન ૭ મું.

લેવાય તો રામ નામ લેજેરે, નંકર મુન રહીએ બંદા,
વનિરામાં રાને વન ફળ ખાતા વિના પલતમાં પડયા રહીએરે. હે.
સાધુ સતની સેવા કરીએ સાધુના સગમાં ભળીએરે. હે.
ચારે સસારીઆ વગો વગો જાય છે, તેની સંઘ તે નવ જાણીએ. હે.
કહે મુળદાસ વેદની વાણી રૂદીયા કમળમાં લટએરે.

ચુંદડી.

સુંદર વરની ચુંદડી મલી આત્મારામનો અંક ઓધરણુ ચુંદડી
તપ તીરથ મેં બહુ કર્યાંને વરત કર્યાં અપાર,
ભગવત ભવાનિ બહુ ભજ્યા મારે હરિવર મળવાનિ આસ. સું.
બ્રહ્માએ વેણુ વાયા તે વીણું ચારે વેદ;
સનકાદીક સુતર કાંતીયારે તેનો કોઈ ન જાણે ભેદ. સું.
ત્રિગુણુ તાણ્યો તાંતણોને માંહી પ્રેમના રસ પાણ,
તુરત સુતરને નળિ ચલીરે એના વણનારા સંત સુજાણ. સું.
ચારે મુગટાના ખુટા રચ્યાને માંહી તાંતણાના રંગ પાંચ.
ઓવાશું સાળે ચડયુ રે માહિ છે વવેક વિચાર તુંરસ. સું.
વિદુર વ્યાસે રંગી ચુંદડિને સુખદેવે પાડિ ભત,
બહુ બુદ્ધિએ છાટા જડયારે અનિ જુજવિ જુજવિ ભાત. સું.
ગુરૂએ ઓઢાડિ મને ચુંદડિ, ઉપર સુંદર શ્રીફળ સાર,
શ્રીગુણ સાથે સગાઈ કરિરે મારા પુન્ય તણો નહિ પાર. સું.
વિવેક વિચાર સમાને, માંહે વહરાગનારે ભાન,
મેહુજી પણ પધારિ તારે, આનંદ મોહે ભરાણું છે મન. સું.
મન કરમ વચને આદરતો (મે) એનિ લોકનિ લાજ

હાથે વાળા હરિ શુ સભ્ય મંડપમાં મહારાજ.
ચારે જુગતિ ચોરિ રચિને માંહે મન છે ખેતરપાળ;
ભાત હુતાસન પ્રગટીયો, માંહે છે ગાણી તણિ વરમાળ. સું.
કુંઅં કાઈનો હવન કિધેને, મંથળ વર્યા ચાર,
પીતાજી દાન બહુ દીધારે, અમે કોડે જમ્યા કંસાર. સું.
રાતો રંગ રેણિ તણા ન, એનો પુગણ લાગ્યો પાસ,
અનંત જુગે રંગ નહિ ઉતરેરે, વાણિ ગાવ છે સંત મુળદાસ. સું.
અખંડ અવાતણુ વર હું વરિ તે, પરણિ રાખ્યા પાસ,
જે જન ગાએ સુદરરે, એનો વેકુંઠ હોજો વાસ,

દેવાયત પંડીત ૮.

હે વિરા પાત્ર પરખ્યા વિના સંગ નવ કિજીએજી.
ઓછા આગ્રાનિ ઉપાધી કરશે,
હે વિર હેલા ઠરેલ એક ઉંદર હતોજી
તેને હસે પાંખમાં લીયો,
સમાવર ચ્યો પાખુ સંધારિ,
પાંખુ ખંડિને અળગો થયો. હે વિરા.
હે વિરા સંજીવન મંત્ર એક વિપ્ર ભણ્યો;
તેણે મુવેલા વાઘ જીવાડીયો.
હે વિરા વાઘે ઓલા વિપ્રને માર્યો,
ઉપકારિને પેલે ચાપે. હે વિરા.
હે વીરા દુધ સાકર લઇને ભણીયરને શેરવો,
વન અનથા વીખ ભવ ભાંગ્યો,
હે વીરા ભવના ભુવ્યા નવ દીઠે ભાંગ્યા

ભણે વાચીને વેદ સંભળાવે. હે વીરા.
એના લેખ લખ્યા છે અવળા,
દેવલ ચ ણે દેવાત પંડત બોલ્યાજી;
છતો સમજ્યા તે નર રૂવાલા. હે વીરા.

ભજન ૯.

પેલા પેલા પવન ફરૂકશે નદીએ નહિ હોય નીર,
અંતર થકી સાયબો આવશે, મુખ્ય હનુમો વીર.
દેવાયત પંડીત દાડા દાખવે, સુણુ લે દે લ દે નાર,
આપણા ગુરૂએ સત્ય ભાખાયું જુઠડાં નહિરે લગાર,
લખ્યાને ભાખ્યારે સેય દીન આવશે. ટેક.
ધરતી માથે હેમર હાલશે સુના નગર મોઝાર,
લક્ષ્મી લુટાશે લોકો તણી તેની કાંઈ નાવને બુમ. દેવાયત૦
પોરોરે આવ્યા સંતો પાનો ધરતી માગે ભોગ
કેટલાક ખડકે સંહારશે, કેટલાક મરશે રોગ દેવાય,
ખોટા પુસ્તક ખોટાં પાનીયાં ખોટા કજીનાં કુરાન;
જતાં સતિને સાબરમતી ત્યાં થશે શુરના સગ્રામ.
કાયમ કલીંગને મારશે, તે નકલક ધરસે નામ. દેવાયત૦
કાંકરીએ તળાવે તંબુ તાણશે, સો સો ગામોની સીમ;
રૂડી દીસે ભીલીચાણી ભેળા અરજુનને ભીમ દેવાયત૦
પશ્ચિમ દિસાથી સાયબો આવશે નારો જુગનો જીવન.
કળજુગ ઉથાપી સત્ય જુગ થાપશે તે બોલ્યા દેવાય પીર દેવાય.

ભજન ૧૦.

ગુરૂ તારો પાર પાયોરે,

પૃથ્વીના માલેક તારુંજો હોજી
હાંરે હાં ગવરી પુત્ર ગણેશ હેને સમરો મેં વારીજી
સરૂં સારદા માત,
હાંરે હાં જમી અપમાન મુગ િના સાંકુજી
ચંભ વિ ા આ ડેર ોરે. મેં નારી૦
હાંરે હાં ગગન મંડળમાં બાલક બેલેજી હોજી
બાલક રૂપ સજાયોરે. મેં વારી૦
હાંરે હાં સુન શીખર ગઢ અલક અખેડાજી હોજી
વરસે નુર સમાયોરે. મેં વારી૦
હાંરે હાં જાગ લલ જોત્યુ હેના તારી જળકેજી હોજી
દરશન બાલે પાયોરે. મેં વારી૦
હાંરે હાં સુખા જુનો ચેલો દેવાયત પંડીત બોલીયા હોજી
સંતનો બેડલા સનાયોરે. મેં વારી૦
ગુરૂને ઓળખ્યાજી હેજી સાગી તારો પાર ન પાયોરે,
પાર ન પામો જીવન ઠકેર તારો પાર પામેજી. મેં વારી૦

જેસલ ૧૧.

નહિ મેરૂ નહિ મેદની, નાતા ધરણીને આકાશ
ચાંદાને સુજ હોય નહોતા તેના ધણી મારો બાપો આપ
પીરને પેકરે ગુજા બાલરી સતી તારો ધર્મ સંભાળ
પોતાના પુન્ય વિના પાર નહી ગુરૂ વિના મુકતી પણ તો પીયરને

ભજન ૧૨.

વારે વારે કહું મારા દીલ જાની જાડે જા કરી લે બાલાયુ
વોડા અનવાર જેસલજી,

હળ ખેડ તો મેતો હારીને આયો ગાદર લુંટી પાણીઆરી
કાઠી રાણી પાપ પ્રકાશો ધણી આગળ જેસલજી વારે વારે
તેરણ આવ્યો ગેડ બધ ... પાછા વાળ્યા નહિ પ.ર
કાઠી રાણી પાપ પ્રકાશો ધણી આગળ જેસલજી વારે વારે
એ.વીસ વરસ લગા ચોરીયું કીધા.
અમારા અવગુણનો નહિ પ.ર
કાઠી રાણી પાપ પ્રકાશો ધણી આગળ જેસલજી. વારે વારે૦
આવી આવી અતીથી જમાત જાડેજા
તેમ તો સાયબો મારો અવિચળ
અવર ભાગને ભગવા ભેખ જાડેજા
સાયબાને પીતાંબર પાવડા. વારે વારે૦
રોજા ચરે નવ લખ જાડેજા તેમાં તે સાયબો મારો આવીયોરે
અવર રોજાને લાંબા શીંગ જાડેજા
સાયબાને સોનેરી શીંગડાં. વારે વારે૦
અવર રાજાને ઘાસ જાડેજા સાયબાને કસ્તુરી કેવડોરે
જેસલજી બોલીયા તોળાજી કાઠી રાણી જાડેજા
બોલ્યા તે પાછુંદા પાપડીરે જેસલજી. વારે વારે૦

ભજન આગમ ૧૩.

શબ્દોના બાંધ્યાં સંતો શું કરે, પુરા સાધ્યા હોય ત્યાં જઈ ગળો
વાચક આવ્યારે સંતો હો જણાય ત્રાંજુ કેમ સમાય
પંથ ઘણો ભલું એકલું એ પગા કેમ ચલાય. શબ્દો૦
સોના કટારી સતોએ કર ધરી પાળી મોટી છે પેટ
કુખ ખેદી કુતર જનમાવ્યો એ જનમ્યો મજમ રાત. શબ્દો૦
કોસી કોરાના બાંધ્યા હાંચલા બાંધો આંબા કેરી ડાળ

પવન હીંચોળા હરી મોકલ્યા આલપ તારો આધાર. શબ્દો૦
બાઈ પડોશણ મરી બેઠી, રેતાં રાખને નાનાં બાળ
અમારે જાવું ધણીને માંડવે તારા કેશુ જાને જુહાર. શબ્દો૦
ત્યાંથા તોળા રાણી ચાલી , આવ્યાં વનડા મોઝાર
વનમાં વસે એક ાંદરી, ઠેક મોઠેર ઠેક. શબ્દો૦
ત્યારે તોળા રાણી બોલીયાં સાંભળો વનડાના રાય
ઉરે વળથડી તાણાં બચ્ચાં, રામને જુવતી ચોટ. શબ્દો૦
માણાં બચ્ચાં મારા ઉરમાં તોળલ ાં તાવરાં સાંભળ
કેળાંયા અનને કારણે, પુત્ર તારો ચાંમાની ડાળ. શબ્દો૦
પુત્ર સંભાળી પાનો ચડયા અંગડે વાધી છે પીડ
થાન હતાં સતાંનાં થઈ રહ્યાં, પતાં ખડિયાં પ્રાણ. શબ્દો૦
ગરથ ગણી ગાંઠે ધરો એ તે તોળલે છાંયા પ્રાણ
અધવચ દોરી ફુલ્યા, એનો સ્યો દેશુ જવાબ. શબ્દો૦
જેસલ ગાંડા ઉગાર્ડાયા ચાલ્યા ધણુને દ્વાર
સામા મેહોાં મહીાંતનાં, દીપક રચીઅલા ચાર. શબ્દો૦
ગામમાં ગસડી ઉતારી હે ઉઠો તો લ દેનાર
તમો જાગ્યે જમો જગશો. બોલ્યા જેસલરાય. શબ્દો૦
ગાય થીમ સુણે સભળો, તેને વૈકુંઠનાં વાસ
સાંસટીયા કાઠીના વાત્તી જાગો તોળલરે નાર. શબ્દો૦

ભજન ૧૪.

પોરંકવ રાણારે જેસલને તોળી બાઇ સાધડેવ રાણારે જેસલને તોળી
જેને દલડે બાત કોઇએ ન આણીર.
આલા છે જુગમાં સાચા પીર જેસલને તોળી. ટેક૦

બીજડી થાવરને જ્યારે જામૈયા રચ્યાત્યારે રે હાં
ધણી કેરા પાટ મંડાણાૈરે હાં.
માજમ રાતના હું વામછદા ત્યારે ચોરીથી કોધે આવ્યોરે આ હાં૦
તોળાંને ઘેર જ્યારે જમૈયા રચાવ્યારે હાં.
અને કાડાંડે કીધી કમાણીૂ ભાઇ,
તે.જ ઘોડી લઇ જેસલને ચોંપ્યા,
ત્યાં સાહેબ સધાતરે. ઓલા હો૦
ચોવાસ વરસ સુધી ચોરી કીધી રે હાં
અને ઘણેરા જીવ સંતાપ્યા રે;
ધોળા આવ્યા ત્યારે ધણીને ધાર્યો
ત્યારે મંદીર પધાર્યા મોરારી. આલા હો૦
અકલ ખેતરમાં હાણ્યુ નર સીધા,
જેસલને પીર જેતારે ભાઇ,
અંજારમાં [illegible] સીધા,
ત્યારે તોરલે ત્રણ નર સોર્યારે. આલા હો૦
બીજ હતુ તે સાધું દુખ [illegible]રે
અને વેળુ વાવી ઘેર આવ્યારે
એક મને હુમ આરાધ્યો,
ત્યારે સાચા મોતી ઘેર લાવ્યો. આલા હો૦
ઉચા મોહોલને તે પર [illegible] હા
અને નચા ગંગા જલ પાણીરે,
માલદે [illegible] ઉભા આરાધ્યા
ત્યારે જેસલ તોળી નર વાણીરે,
અલા હો [illegible] સીધ્યા પીર જેસલે તોળી

દલડે ભાત કોઈ ન આણીરે હો અલા જુગમાં.

ભજન અગમ ૧૫.

કાળ ક્રોધ મન માયાને વારોરે સાધુ ધરમ સંભાળો હોજી

મન મતિ લાવો શું સમજાવે પવન વેગથી ન્યારોજીરે સંતો

આઠ કૂળ પરવત ધરા જેમ ધ્રુજેય,
ભેળા હનમો હસેરે હોજી. કાલ૦

દજમે દરબાર ગુરૂએ દયા વરતાવીરે
રણુ વગડા ગુરૂએ રગતું માંડ્યુંરે,
પાપી પરલે હોશેરે હોજી. કાલ૦

મનના માન્યા ગુરૂએ મેઘ વરસાવ્યા
બારે પડશે કુળીગો ભાગ્યોરે હોજી. કાલ૦

નાગર વેલે નિત્ય ફૂળ હોશેરે
એવા બીજીયા વધારો આતમ કરશોજીરે સંતો;
એ અમરફૂળ સાધુ ધરી હસે તપ રે,
ત્યાં કામીઆને મરેરે હોજી. કાલ૦

મેં પણ ખોબી મેં પણ લાલરુ રે.
ચરણાગ સ્વામી તારોરે હરે સંતો,
સધળા પંડિત ન ગુરૂ કે દિલ બોલાદોરે,
મેં આધીનના તારે રે હોજી. કાલ૦

અખો. ૧૧.

એક દીન એશો આવશે તે સજળ મારા હૃદયામાં સાલેજી.
સમારે માતને કારણે કોઈનું જોર ન ચાલેજી,
એક કહ એને સાકર જાણું જન્મોજ મોતોજી. એક૦

ઘરનો ઘુંમટ અળગો કરો રે ક્યા હશે દરવાજજી
કાળે કાયાનો ગઢ ઘેરીઓ ગેકયો દેહનો રાજાજી. એક૦
સોળ વરસની સુંદરી ઉભી ટગ મગ જોવેજી
આરે કાળ હવે કોઈ નથી ઉભ ફુસકે રૂવેજી. એક૦
વેઢ વીંટીને સાંકળા વાની વાંધના વાગાજી;
કુટુંબ મળ્યું સહુ સમદુ સર્વ લુંટવાને લાગાજી. એક૦
એની વલાગણ શેરીમાં માના ઝાંપેથી વળશેજી;
સગાં સગારે તમે શું કરે, સગાં વળાવી વળશેજી. એક૦
સ્મશારે વા કેરાં લકડાં અતી બેળાં બળશેજી,
કોણ છોરૂ ને કોનાં વાછરૂ કોના મા અને બાપજી. એક૦
અંતકાળે જાવું એકલું, સાથે પુન્ય અને પાપજી એક૦
એક નહિ આપે ન તુંડા નહી કંઈ ઉતરવાનો આરેજી;
કરજોડી અંબે એમ એક બોલીયાં પ્રભુ મને પાર ઉતારોજી. એક૦

ભજન ૧૭

આજ દન લેખ લખાયો રે હાં મેર આવો સતગુરૂ સાધરે,
કરમસ વેલડીના કાગળ કાયા, દુર કરી અપરંપર હાં,
રામ નામ નીજ નામ સુધ મારે શબ્દ શુણાગો આર ધરે,
વચન સુનામ કહ્યું ભેદ સુણાયા, સુણાવો અનહદ અનહદ આ
અર્થ કીધો પરમાર્થ સાધો લીધો પદ્યાનો સ્વાદરે,
મોરી શાંકા ગઇ હજુરમાં લખાવો ફરી ફરી ફરી ફરીયાદરે આજ
સતગુરૂ સાચા મળીયા જેને ઓળખાવ્યાં નીજ જ્ઞાનરે,
દયા કરી એ ને દરશન દીધાં મેર કરી મહારાજ આજ.
સુના મંદીરીઆમાં સત ગુરૂજી બેઠા ધરી એકાંતે આસનરે,
સુત નાથ ચરણે ગણે અમા રામ, મેતી દીગો નુગરા સેવા આજ

ભજન. ૧૮.

ચેતન ચેતજોરે હાં આવ્યો તારો મનખા જનમ અવતાર. ટેક.
સ્મરણ કરી લે જીવડા અભાગીઆને
પ્રભુને ભજો તો ઉતારો પાર,
કાયા કાગળ જેસી કોટડીનેરે, ભરીએલા અનગળના ભારરે.
કાયા બેડી તારી બુડવા લાગીરે, સત ઉતારે ભવ પાર. ચેતન૦
હરીના નામના હાટજ મંડાવો ને ભક્તિનો કરો વેપારરે,
વીઠલ નામની વસ્તુ વોરોરે તોલાં રાખો ટેક ચાલરે. ચેતન૦
ધીરની તમે ઢાલ બાંધીને સતની બાંધો તરવારરે.
રામ નામ બખતર પેરોને મારજો કાળીંગાને માર. ચેતન૦
માત તાત તારી કુટુંબ કબીલાને ઘરે સકરવંતી નારરે.
ઘર તુટયો અંતે સુખજ આપોને જમના અપે ઝાઝી જારરે
સેજ તળાવું ને અવલ ઓસીકાને ધન દોલતનો નહી પારરે
આહીનું ધાન્ય તારૂં આહીંજ રહેશે ને સાથે નહિ આવે
તલ ભારરે. ચેતન૦
દેવાય તો તમે અન્ન દાન દેજોને ભરીયા ગરથ ભંડારરે.
સુત નાથ ચરણે ભણે અખીઆને, સત વચન છડીદારરે. ચેતન૦

અખો ૧૯.

આતમ એક છેરે હાં ઓદર એક ખાણરે
બાર આવ્યા પછી ઓતમ મધ્ય છે તાંણ વાણરે. આતમ૦
બાહરે બ્રાહ્મણથી વૈશ્ય સુંદર બાંધ્યો છે વરણ ચાર
સોનું સરવે એક છે, એના ઘાટ ઘડયારે અપાર. આતમ૦

બાંધ મેલો મમતાને, કાળો સસરે પરહરો ને પાખંડરે;
લાધ સરવે એક છે ગોળ સાકરને ખાંડ. આતમ૦
હાથા કેરાં હા કાં, કેવાય સગાસણ નારરે
નાવણ ચોખા નિત્ય કરે, એના જોજો અવળા ન્યાય. આતમ૦
ન સે નવ ણું નદીયુંના નીરજ ચડયાંને, જુંજવાં તે જાયરે
આદશ વાળે સૌ એક છે, એનાં નીર પોંચ્યાં નવાણુ. આતમ૦
આચારીને સદાય અવગત, મળ શોધ્યા વિના ભરમરે
કહે અખા આતમ રૂપ વિના કેમ કરી છુટશો કરમ. આતમ૦

ભજન ૨૦.

જીતો જ્યારે જાણીએરે હાં એહિ ગય નો હું હું કારરે
કાળના તું તો કટકા કરજેરે માથું કાઢયે દેજે મારરે. જીતો.
ધેરણના ધનુષ દયાની પણ છુરે જાંજન ભલકારે સારરે
સંત સમશેર ખમા ખડગ, લઇને ઝુઝે એમ ઝઝાર
પ્રેમના બખતર નવ શીખ વેરીના વળગે નહીરે ધકારરે. જીતો.
રામ નામ રમરણ કરિ લ્યોને, દીપસે ધણિ દરબાર
મરગ ભોરીંગ ચાંળીને અંતે મળ્યા ખુવારરે
તું તો મનને મેલીરામાં એક તાર શાલ બંધુક સતો ફારરે. જીતો.
જ્ઞાન ગોળારે સારરે માર મમતાને મટે સંગે તારે.
સમજીને ખેલ સીકાર સામા સામા મેલો મનના ભામારે જીતો.
હાથ કરો હથીયારરે ચેતન ચોટીમાં ચોર ન લુંટેરે
કણુબ કરશે કીરતાર જીતો.
પારકું ધન્ય તમે જાણોરે મસાણ ભોમી સારરે
આકશ રોજી તરિ ઉતરે તારા અહારના નાવે પાર. જીતો.
વસમી છે ઘાટીને ઉતારો માટીરે હરખ શોક હજારરે

જગત જળિ હરઇ છે જળિ તેનો ડાગ ન લાગે લગાર. જીતો.
જળિ તેનો ડાગ ન લાગે લગાર. જીતો.
જ્ઞાન ઘોડાને સાથ દે કે ને તૈયાર થાઓ અસ્વારરે.
ભુત નાથ ચરણે ભણે અંખગોર ખેલ છે ખાંડાની ધાર. જીતો.

ભજન અગમ. ૨૧.

જતીએને પાટેરે જમો જાગશે મવાશે વરણ અઢારે.
મોટા મોટા મુનીવર આવશે બેઠા આસન વાળારે
વીરા મારા વાડીયું વધારીયે
સાચા સત ગુરૂ મુનીવર સેવીએ.
ચંપો મરવો ને રૂડો કેવડો લીલી નાગર વેલરે.
ફાલી ફુલીને ફુલ જમશે
મેલો મનાની અંટીરે
સામો સ્વાર્થ તમે ક્યાં કરો ફુલ ખાઓને વેચીરે. વીરા.
આવતા અભ્યાગ ને ઓળખો
જીવડેરે આખું ટીંચીર પાખંડ મેલીને થાઓ પાધરાજી. વીરા.
માન રાખીને દરીઆરે
ભેલા વાલા શું તાણશે ઘર લેશે ધમળારે. વીરા.
રણનો રંગ ત્યાં રણ ચડ્યા દલ સામા ડમલ રે
શીશ પડે વાંકો ધડ લડે પાછાં ન ભરે પગલાંરે. વીરા.
છડ્યુ વાળરે ચડી ચાલશે કેમ પોગાગે પળારે
ભાલા વાળા જ્યારે ભેટશે કાયર મો ટાળારે. વીરા.
પારકાં ભોજન તમે કાં જમો જમતાં લાગે મીઠાંરે
તલ તલના લેખાં ધણી માગશે જડશે જમ જુતારે. વીરા.
જાવુંરે પરમેશ્વરના પંથમાં ખેલવું ખાંડાની ધારરે

ભુત નાથ ચરણે ભણે અઓ માપણા મણુજરને મારોરે. વીરા.

જીવણદાસ. ૨૨

સમજ મન તું સેય નર ઘેલા બાવના નાવહ્ને અડેકડે (૨)
રામ નામની છડીયુ ચલે, સાંચાજા અજ્ઞાન ચડે
પલમાં પ્રાણી પકડી લેશ જેમ પખાનાં ગાજ પડે.
તુંન ધુત્યો ને મુને ધુત્યો પર નાર શું પ્રીત કરી,
એક હાડકા આણી લમાં રખ્યા અંતકાળે આં આડા ફરે. સમજ.
જ્ઞાની બાતો ચાન ધડે ધરણુ તિનાની નાવે ધડે;
સંતને સેવા જ્ઞાન ગરીના એ જુગટાઆને નહી જડે. સમજ
જાજીવસેં જગડો લાગ્યો અનેક જુપત તને ભડે,
દાસ જીવણ સતો ભીમને ચરણે, તે પ્રિતી હોય તો પાર પડે. સમજ.

ભજન. ૨૩

હીરલો લાધ્યો મુજ રાંકનેરે, કાડ. એના મુલ મોંઘેરા થાય
ઝવેરા મળેથા એનાં પારખાં એના મુલ તો મોંઘરા થાય
વરતન જોઇ વસ્તુ વોરીયરે હાં, જેનાં અવગુણ ન વેરે નાથજી. ટેક.
સત ગુરૂએ મારી મુજને શારડા, સાર બેઠા રે યા માંય
ટંકશાળે ગયા પાછા નહિ ફરે, નાણા સાચારે કહેવાય વરતન.
ચિંતામણિ મળીરે સોહામણી. સાના વરણુના ન જાય;
જેને દેહે કમળ દરે, આપ સરીખા કહેવાય. વરતન.
મુલારે ગરવા સાધશે જેના મનેરી રંગ;
ઘાણુ પેહુરે રંગ નિત નવો, ઉલટા આવે રે પતંગ. વરતન.
ખરારે ખોટાનાં લેશ પરખ્યાં, જેમ તાવતાં તરત પરખાય,
કહો જીવણ એને જાખતાં. ફુલનાં સાંવણમાં જાય. વરતન.

ભજન ૨૪.

વેલા પધારો હરી સંતોની વારરે, મારા વારે ચડો વિશ્વા ધારરે.—ટેક

રાણી રૂપા રે જે દી પાટ પધાર્યારે જમૈયો રચ્યો છે અંજારરે
સોનાની થાળીએ જે દી ફુલડા રગાવ્યાંરે કર અક્ષો શીરતારરે,
જુનાગઢમાં મેં તો નરસી કેવાણારે સોનાના હુંડિયું સ્વીકારીરે;
કુંવર બાઈનું જે દી મેં શાળુ પુર્યુંરે વાલો થયા છે વેપારીરે. વેલા.
રોયદાસ માથે જે દી બ્રાહ્મણ કોપ્યા ખર્ચા મડાવી એને ખાતેરે
અનુભવી પ્રભુ આસરો તમારો તારા બાનાની પત રાખોરે
કોલવા ઉપર જે દી કરૂણા કીધીરે દેવળ ફેરવી છે દેહારેરે.
દાસ જીવણ સંતો ભીમ કેરે ચરણુરે, મંદીર મંદીર મોરારિરે.

ભજન ૨૫.

જનમની છે પ્રીતરે, નામ નહિરે છોડું હરી,
મારે હૈદીએ લખ્યા હરીના લેખરે; નામ નહિરે છોડું હરી,
મોજુમાથી મીરાં ઉતર્યાં ગઢામાં ભરીયાં બાર;
લખી કાગળ રાણો મોકલે, એ મીરાં [illegible] ચાલો ઉગમણા આવરે.
ચાર [illegible] મોકલ્યા જાજો મીરાંને પાસ;
સગુણ [illegible] મારાં [illegible] આમાને [illegible] નામ.
[illegible] લખી રાણો મોકલે દેજો મીરાંને હાથ;
ચાર પાંચ આવ્યું મીરાં ગામડાં અરધું આલુ તમે રાજ. નામ.
તમે રાઠોડના કુંવરી, અમે હૈયે ચમાર;
કાલે રાણો ઘેર આવશે, મીરાં શું થાશે હવાલરે. નામ.
ઝેરના કટોરા રાણો મોકલે દેજો મીરાંને હાથ;
અમૃત કરી મીરાં પીઇ ગયાં મારા સાયબો રાખે મારી લાજ. નામ
પાડ સરીખા મીણા થઇ મારાં, લેક જાણે પડ રોગ;
એવી સાંભળ્યું તો મીરાં બાઇ કરે મારે હરી ભજ્યાનો આવ્યો જોગ.
રાણોજી ખબર મોકલે, જાજો મીરાને મોહોલ;

મીરાં મુવા હોય તો બાળજો દાઘ દેજો જમુનાજીને ઘાટ.   નામ.
ઝાંજ પખાજ વેણું વાગીયાં, ઝાલરીના ઝણકાર
કાશી નગરના ચોકમાં મને ગુરૂ મળ્યા રોહીદાસ.   નામ.
આકડો ભાંગ ગાંઠીઓ, નદીએ ખટકીયા નીર
દાસ જીવણ સંતો એમ કહે મીરાં ભજનમાં રહેજો ભરપુર. નામ.

ભજન ૨૬.

જુગના જીવણ વેલા આવોરે
મારા પ્રાણ પાતળીયા વેલા આવોરે
હો તમ વીના મારે અંતરમાં અંધારૂં
નાભી કમળ પર સુતા સામળીયા
આધર તખતં પર મારો આપ બીરાજે
સુખ મજા નારી કંઈ વેણુ વગાડાવે
તાર રાસ રમ્યા રંગ ભીના   હો તમ.
સોળ સોનાનો હરી વધા સામળીયા
પાનેતરમાં રંગ ભીના ભીના સોહાયેરે
વાલા વાદેશી વાવા વેડા
ત્યારે વીંટાળ્યા સો વનમાળેરે   હો તમ.
મધુરી શી મોરલી વાગી શામળીયા
સુતાં મંદીર એ વાગી રાધાજી જાગ્યા
જીભ્યા કુંગને એટનું કેત
એ ચરણ દડા વલા આવો.   હો તમ.
કોરા કાગળનો કરજો સામળીયા
રસ મેલી લેખનોતી
કુંવર બાઇનાં મામેરાં પુરાં

તે છાનું કરીને વેના આવ્યા. હો તમ.
સાચુ ઘરેણું મારે તમે શામળીયા
અવર ઘરેણું મારી નજરમાં ન આવે
દાસ જીવણુ સંતો ભીમને ચરણે
તે દાસને દરશન દેજો. હો તમ.

ભજન. ૨૭.

રામ સમર મન રામ સમર લે અરે રામ મન ક્યું સુતા
જાગ્રત નગરી ચોર ન લુંટે જખ મારેગા જમ દુતા. રામ.
બંધ કર તપ કર કોડી યજ્ઞ કર કાસી જઈ કરવત લેતા
મુવ. પછી મુક્તિ ન હોવે રણુમેં સરજે જમ દુતા. રામ
જોગી ઠાકુર જટા વધારે, અંગ લગાવે વીભુતા
દમડી કારણે દેહ જલાવે સો જોગી નહિ જમ દુતા
જોગી હોય સો જંગલ રહેવે કાળ કરે ખ રોડ રાતા
અધર તખત પર આપ બીરાજે સો જોગી હય અવધુતા. રામ.
સુતા સો નર ગયા ચોરાશી જાગ્યા સો નરમે હોતા
દાસ જીવણુ સંતો ભીમને ચરણે અનુભવ કોઈ લેતા. રામ.

ભજન ૨૮.

મે મસ્તાનની મસ્તી ખેલું મેં દીવાના દરશીકા ક્ષમા ખડગ લઈ
આગે હોતું.
મે સીપાઈ હું ગેરમકા. મે મસ્તા.
ધનનન ધનનન બડાંઆળા વગે, તાલ પખાજ ઓર મૃદંગા
સુન સાખર ગઢ દૈન ચલાવુ, નાચ નચાવું નવ રંગા. મે મસ્તા.
સબ આગમ્યાંએ વાસ રેપાવું મુમા ઢોલ બજાવુંગા.

નટવાં હો કર નાથ નચાવું અભય પદ બતા આવુંગા. મે મરતા.
મે દાસી સબ સંતન કેરી, પાઉ પીઆ-ન અવી ાસી,
બોજ ખબ- તું જો દીલ ભાંતર ગેમ ગમ પર લે લાગી મે મર ા.
જીવન સુરત કી સાન ઠેરાણી, સબ ઝમના લે બ ગી.

ભજન. ૨૯

અમારા ને અવગુણરે ગુરૂજીના ગણુ ઘણારેજી:
(ટેક.)
અમારા અવગુણ સામું નવ ભ.ય.
ગુ જી ના દીવારે ગુરૂ મારે દેવ ારેજી
અમારા.
ગુરૂજી મ રા પા-સ મણીને તાર.
ગુરૂ બાગ બગારે ગુરૂ ના ગોવાળીરેજી
અમારા.
ગુરૂ મ ન કાશીને કેદાર
ગુરૂ ગ.ાર જ.પરે ગુરૂ ાને તુંબડાંરેજી
એ તુંબડે તરિએ ભવ પાર
ઝળી ાં મેલ વારે ગુરૂ ગમ જ્ઞાનનારેજી,
અમારા.
એ ઝલ ાં જરણી માંહ્યલો બા ા.
ગુ ને પ્રતાપે દાસ જીવણ બોલ યાજી
અમારા
દેજો અમને સંત ચરણે ાં વાસ.

ભજન ૩૦

દેખ્યા હોય તો કહી બતાવો, મો ા જેસ રંગા રોજી
અમારા.
ગુરૂ ગમ કરી બેન ગગનમાં ત્યાં છે ગુપ્તી ગંગા
સુનરુ ગુરૂને કીધા ચેલા, દોવ નહિ પગ ડગાર.
દેખ્યા.
અગમ ભાખે પણ ગમ નહી નરને.
દેખ્યા
આપ વખાણે અખાડા.

દીપક ગુરૂએ જ્ઞાન બતાવ્યું નામ પ્રતાપ નવ ફંદાજી
પીંડ બ્રહ્માંડમે અપરંપારા, નહિ સુરજ નહી ચંદા. દેખ્યા.
કાંસે આયા કહાં સમાણા એહી પડા અચંબાજી
મોતી ન નીરખ્યા પિયુ ન પરખ્યા,
આમ ભયા આનંદા. દેખ્યા.
આત્મ ચીન્યો અનુભવ પામ્યો, મટી ગયા સૌ ફંદાજી,
દાસ જીવણ સંતો ભીમને ચરણે.
ખ્યાના પુરૂષના બંધા. દેખ્યા.

ભજન. ૩૧

જાવું છે મરી મેરમ જાવું છે મરી, લે લગાડી રામ ભજી લે
મેડી મંદીર માળીયાં, તારા જાશેરે પડી
કાચી કાયાનું સ્થુળ બંધાણુ જાગે ધુળની બડીરે. મેરમ.
સગું કુટુંબ તારૂ લુટવા, વાગે કાનની કડી,
કાઢો કાઢો એને સહુ કહે હવે રોકાયા ઘડી. (૨) મેરમ.
કુલને ઘોડે કુલી રહ્યા છે, જાણે ગરવમાં ગળી
જમડા આવશે જીવ લેવા, પછી ભાગશે નળી ભાગશે નળી. મેરમ.
સાધુની સંગ ગુરૂની સેવા એ વાત છે ખરી,
દાસ જીવણ સંતો ભીમ કેરે ચરણે
જન્મ જાય ટળી જન્મ જાય ટળી. મેરમ.

ભજન. ૩૨

મારો બાળ પણાનો બેલીરે, મારી કાયાનો સંઘાતીરે.
જેણે પ્રીત જગતમાં કીધી,
વહાલા મારા પહેલી પ્રીત ધરૂજીએ કીધી,

જેણે અનીઅળ પદવી લીધીરે,
વાલે મારે ભાવે ભજી વાદુરની ખાધી.
જેણે સંઘાતે ગુણકા સીધારે,
વાલા મારા જગલ માં ગજે ગુમ કીધી,
તેની તરત ખબર લી ધારે,
વાલા મારા વનરા તે વનના વાસી
એમ બોલ્યા જીવણ દાસરે,

ભજન ૩૩.

મારે બાળ પણાની પ્રીતુરે પુરવ જનમની પ્રીતુરે
ઓધા મોલે આવારે,
જેઇ જોઇ વેરાગે જોવું બીઆ વિના પડે ન ભાત્યુંરે.
ભાર ઝીલે ભાતુરે. ઓધા મોલ.
તુમ વીના નવા રેવાતું વાલમ આવો કરીએ વાતું
આતી છે એકાંતુરે. ઓધા મોલે.
દાસ જીવણ સંતો ભીમને ચરણે, વારણા લઉ વારી વારી
ગરીબ ગાણીરે. ઓધા મોલ.

ભજન. ૩૪

હરી હધારા નાથ કેરલ ક રંડરી પકડ્યા
બોરીનું લાધુ છે માગી ભાડે. ટેક.
એવા મોંઘો મનખો મેળાને જાવું છે એક દહાડે,
સગુરે કુટુંબ કબીલા સુખી વાલા
[illegible] વળાવી [illegible] ઉજાજડ પાડે. હરી
[illegible] કુમાર [illegible] બેસવાં લાગી લાગી
[illegible] હરી.

દાસ જીવણ સંતો ભીમને ચરણુ વાસા.
સાધુ વેહતા કોઈ નહી પડે હરી.

ભજન. ૩૫.

સત ગુરૂ મળીયા એના સંશેપ ટળીયા,
માર્ગ એ ભમ માં ભગી. ટેક.
જીવરામ એ અંતરણાં ભગીજી
જ્ઞાન ગબારૂ મે તો ક્યાં થી જાણ્યું
સારી સુરતા સાહેબ સુરે લાગી
જીવરામ સુરતા સાહેબ શુરે લાગી જીવરામ ૧
નાખી કરવશે નવ ચલન છે
જળ જેવું એ ચાલે. જીવરામ. ૨
શુરા નર તો સનમુખ ચાલે
કાયર જાશે ભગી. જીવરામ. ૩
બીજળી બંદુકડી ને પ્રેમ પલીતો
અમને જ્ઞાન ગલોલી લાગી. જીવરામ. ૪
દાસ જીવણ સતો ભીમને ચરણે
સંત મળ્યા સુહાગી. જીવરામ. ૫

મીરાંબાઇ ૩૬

ભરતે ધણં નો દીના નાથ હવે અમે કેમ કરીએ
ઘટમાં અવુને ઘટમાં જવુ ઘટમાં સમજવુંરે
એક ઠેકાણે તમને એવું જતાં તે, બે ઘડી ઉભા રેજોરે
સુખ દુખની વાપરૂ વતુ કરીએ બાતમ જાણન જાણ દસ લેજોરે
સોના ઈંઢોણી ને રૂપાનુ બેડું હાથમાં જળ જમુનાની ઝારી,
રાણો રૂપજી જાયે પાણીડાં ચાલ્યાં, જાણે જોડ જરકસની સારી

શોભે શણગાર તારે અંગે જરજો હાથમાં સોનાનો ચુડો
બાઇ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ વાલા મારા વર છે રૂડો. ૪

ભજન. ૩૭

નીત નીત ભજવું તારૂં નામ તારૂં નામ મારા શામરે
પ્રેમ થકી મને પ્રભુજી મળ્યા હે.જી. નીત નીત.
શુની સેજડીયે મેરી નીંદ્રા ન આવે વાલા
કાંઇ શુજે ન ઘરનાં કામ ધન કામ. પ્રેમ.
આ કાંઠે ગંગા વાલા ઓલે કાંઠે જમના
વચમાં ગોકળીયું રૂડું ગામ રૂડું ગામ. પ્રેમ.
આતરે ભાતનાં ભોજન પીરસાવ્યાં વાલા
જમવા ન આવે ઘેલો શામ ઘેલો શામરે. પ્રેમ.
બાઇ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ વાલા
છેલી બાકીના રામ રામ રામ રાગરે. પ્રેમ.

ભજન. ૩૮.

કાનુડો ન જાણે મેરી પ્રીત બાઇ અમે બાળ કુવારીરે. કાનુડો.
જળ ભરવા જમુનાનાં હું તો ભરવા ગઇતીરે
કાનુડે ઉડાડ્યાં આંહીં નીર ઉડાડ્યાં ફરરરરરરે. કાનુડો.
જમનાને કાંઠે વાલે રાસ રચ્યો છે
સોળસે ગોપીનાં ઝલાં ચીર ફાડ્યાં ચરરરરરરે. કાનુડો.
હું તો વરણાગી કાના તારારે નામનીરે
કાનુડે તાણીને મારાં નેર વાગ્યાં અરરરરરરે. કાનુડો.
બાઇ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ વાલા
કાનુડે બાળીને કાખમાં ખાખ ઉડી ફરરરરરરે. કાનુડો.

ભજન. ૩૯.

જુનું થયુંરે દેવળ જુનુ થયુંરે. મરો હંસલો નાનોને દેવળ જુનુ થયુ
આરે કાયા હંસ ડોલવા લાગી દાંત ગયાને માહે ખુરીયાં. મારે.
આરે કાયા હંસા પડવાને લાગી,
ગયો હસને પંજર પડયું રહ્યું. મારો.
તેર તેવડીરે હંસા મગી ગોવાલણી મનડું મારૂં મોહી રહ્યું
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર ગુણ પ્રેમના પ્યાલા તમને પાઉં પાઉં મારો

તોળી રાણી. ૪૦

જેસલ કરી લે વિચાર માથે જમ કેરો માર
સ્વપના જેવો છે સંસાર તોળી રાણી કરે છે પોકાર
આવોને જેસલ રાય પ્રેમ થકી આપણ મળીએ
એવા પુરા સાધુ હોય ત્યાં જઈ ભળીએરે હેજી
આ ભવ આવીયો અવતાર માથે સત ગુરૂ ધાર
જાવું ધણીને દરબાર બેડી ઉતારો ભવ પાર. આવો.
ચંદો શુરજ વસે છે આકાશ નવ લખ તારા એની પાસ
ગુરૂ વીના ગુણનો નહી પાર ભક્તિ છે ખાંડા ધાર
નુગરા શું જાણે સસાર એનો એળે ગયો અવતાર. આવો.
છીપું સમુદ્રમાં થાય વાંકી ધાયરે કહેવાય
સ્વાતિના મેહુલા વરસાય ત્યાં તો સાચાં મોતી થાય. આવો.
મોતી એરણમાં એ રાય, મારે ઘણુ કેરો ઘાય,
ફુટ ફટકીયાં કેવાય. સોની તો ખળ ખબરૂ થાય. આવો.
જીવની ગતી ગુરૂની પાસ, જેવી કસ્તુરીની બાસ
તોળી રાણી તેજના અંબાર, સેવકોની લેવા આવે લાજ. આવો.

નવ લખ કોયળીયું બંધાય, તે તો ગાફીલ કેવાય,
હીરા માણેક હાટે વેચાય તે તો મુલે મોંઘા થાય. આવો.
નીત્ય ઉઠી નાવાને જાય. કાય ના ઉજળા ન થાય;
ગુણકાનો બેટો બાપ કોને કેવા જાય, માવઠા મેહે કણુ ન વેડાય
દેખા દેખી કરવાને જાય એતો અધુરીયા કેહેવાય
હાથમાં દીવો લઇ કુવે પડવા જાય,
ચાર જુગની વાણી તોળલ ગાળી ગાય. આવો.

ભજન ૪૧.

તમે વીરવાસી નર વેઢ્યાં મારા રાજરે,
નર નુગરાસે નેડો ન કરીએજી. ટેક.
હંસલો ને બગલો બેઉ એકજ રંગાજી, બેઠા સરોવરની પાળ
હંસાને ચારો સાચા મોતીનાજી, બંગલો રોજે કાદવ ગીરો
ચાલુ બજારમાં માણે માણા રાજરે નર નુગરાસે નેડો ન કરીએ
આજ મારા ધણીનો પાટ મંડાણોજી જળ હળાની જોયુ દરશાણા
ગુરૂને પ્રતાપે સતિ તોળલ બોલ્યાંજી મારા સંત અમરા પર માલોજી

ભજન. ૪૨.

કાઢી રાણી તારો સાચબો બતાવ તે જી રાણી તારો ધણીરે બતાવ
આધ ભવાની અરજ કરૂ હે જાડેજારેજી
વરસ્યો શુલાને વાસ જાડેજા આણુ ભવ આડા આવ્યા જાડેજા
એમ તોળલ કે છે
તું તારૂં પાપ પ્રકાશ જાડેજારે, તારી બેલડી બુડવા નહિ દઉ
જાડે જા એમ તોળલ કે છે ૨
હેરણાં હેર્યાં લખ્યાર તોળલ દે, મનના મરઘા મારીયા
તોળલ દે એમ જાડેજો કે છે

આ જુગ જાતાં જાશે નહિ પાંપળી એ તો (૬)
ધનવે ડુંગર સર પગ ધર્યા, સાધુ લ્યો વીસામો
ગર ગુરૂજીના બેસણા થાપના પેરતા એડા (૭)
આ થાન અસે નર મહ્યા નેવ નાથે આરાધી,
હ.દાસણુ ગોરંવર બોલીયા, સત ધરમની નીશાની એડા. (૮)

ભજન ૪૫

જાડેજારે તાર તંબુરો સંતના હાથમાંરેજી;
સતી કરે છે અકુલના અરાંવ જે દી બોલાતા મેવાડમા
તે દાન એ સં સંભાળી જાડેજારે વચન સભારી લેલા જાગજોરેજી
જાડેજારે મેવાડમાં મલે રૂપો આવીગારેજી
તે દુખ ારે બોલતો રાગળ ત્રણ દીવસ ને ત્રણ ઘડી
શુરા હોય તો જાગા જાડેજારે વચન સંભારી વેના જાગજોરે
જાડેજારે હાલી ફરાશે ડાડી રાણી
દુધ પડી નર ને બોલવાના ાથ નીમ
જાડેજાર ધુપ ધજા ને શ્રીફળ તો ચડે
આ તે અદાઅરીનો પ્રેમ જાડેજા
જાડેજારે અવાસ કરીને જેસળ ઉકોયારેજી ભાંગી ભાણુંની ભ્રાંત
જાડેજારે પેહેલા મળ્યા રૂપ મવન પ... ... તોળી નારૂ જાડેજા.
જાડેજારે મલે પરમના રૂપા પેઢીએરેજી ચારે હીરા ... હીરા ને લાલ
વચન ચુકતા નો જાશો ચોરાશીમાં ... તુમે ... ...
એમ વચન સંભારી લેજો ... ...
જાડેજારે હીમા લગાને ... ... ભાંગી ... ...
ત્યારે કેસરીયા પેરીયા ... ...

જાડેજારે કીધા લગનને કીધાં છાંટણું લાગી પીવાની ખાંત
કન્યાયે કેશરીયા પેરીયારે મોડ મીંઢોડા જાડેજાને હાથ. વચનને
જાડેજોરે જેસલને ઘેર તોળી રાણી ઓલીયાંરે નવી સમાનુ ઓછાવ
સહુ વળાવીને પાછા વળ્યાં. એક ન વળ્યાં તોળલ નાર. વચન

હરસન પુરાણનું ભજન ૪૬.

સરસ્વતી માતા તું દીન થયાળુરે ચરણે નમાવું શીશ ભાઇ
કીરતી નહીએ રાજા હરસન તણીને વાણી આપોને જુગદીશ
અકળગતી છેજ તમારીને અરજ સુણો નાથ અમારી ભાઇ ૧
અજોધાપુરીમા અતી ઘણેરા રાજા હરસન દેતો રૂડાં દાન ભાઇ
ઇંદ્રતારા તેનો જીરવી ન શકયો તે છોડી ચાલ્યો ઈંદરાશન ભાઇ
ચાવીને વઇકુંઠમાં જઈને અરજ સુણીને કમળાના નાથ ભાઇ ૨
ઇંદરાશન તમે સાચવીને સ્વામી અમથી રહું નવ જાય ભાઇ
હઠ લીયો રાજા હરસનને ઈંદરાસન તો લેવાય ભાઇ
તો વાર તમો કરો રાયની શો વલે થાય ભાઇ
સરવે મળીને જ્યારે પરીઆણુ કીધાને છળવાને હરસન રાય ભાઇ
વિશ્વામીત્ર મુખવાણી ઓચરીઆ, હું હવે અજોધામાં જાઉં
છળ્યા વિના એને જો પાછો આવુ તો સાત જનમ શ્વાનથાઉંભાઇ
મોટા વચન નવ બોલીએ મુની એમ કહે છે વઇ કુંઠરાય ભાઇ
જીવન છોડે પણ ભક્તિ નવ છોડે એતો સતવાદી કેવાય ભાઇ
હરખ ઘણો જ્યારે તમ થાય પણ છળાય નહી હરસનરાય ભાઇ
ત્યાં વિશ્વામીત્ર ચાલીઆને આવ્યા અજોધાની માંય ભાઇ
ચરણું પખાળીને ચરણામ્રત લીધાંને આદર ઘણેરા દેનાથ ભાઇ
સારે લેવા તમે આવ્યા અમારીને.
જે ફરી બોલ્યા વચન વિચારી ભાઇ ૬

તુલસીની માળા નારે કંઠે ચીર જેને. આ કરોછો સાધુના કમ ભાઇ
રાજ રીતું તમે છોડી કરોને, આ કરો છો સાધુના કામ ભાઇ,
પાણ જ્યારે તમે નથી જોતાં વળીને, રાજ જાશો નિશ્ચે હારીભાઇ
રાજા કહે છે તમે સાંભળો ઋશી મારે રામ રૂદાઆના ભાઇ
રાજ છોડુ પણ રામ ન છોડું મરને ઉતપાત્રલ હવે થાય ભાઇ
હીણી બુધી શું દયોછો અમને અવુ ઘટે નહી ઋશી તમને ભાઈ
તરત ત્યાંથી જ્યારે ઉઠીઆ રૂશી, નીસર્યા નગરની બાર ભાઇ
વારાહરૂપે જઈને વાડીમાં પેઠા, વનસ્પતી ભાગી અઢાર ભાઈ,
ધુમ તેની હવે શહેરમાં આવીને ત્યારે ચડ્યો રાજાને ક્રોધ ભાઇ
અશ્વ રાજાનો જ્યારે ત્યાં હવે તેડવાને આપે થયા અસ્વાર ભાઇ
સાથે સેના જયારે ત્યાં હવે તેડવાને આપે થયા અસ્વાર ભાઇ
મુખથી હવે એમ કહે છે રાવ તમે સાંભળો સઘળી સેનાયભાઇ
જેની પાસેથી વારાહ નીસરેને તે તેના વાંસ જાય ભાઇ
વાત સાંભળીને વારાહ તવછુટયા હું જાઉં જ્યાં હરસનરાય ભાઇ
રેવંતતો રાજાનો ચમકારી પોતે ગયા વન રાધડી ભાઇ
ક્રોધ કરીને હરસન ચાલ્યા વારાહની વાંસે જાય ભાઇ
અઘોર વનમાં જઇ અલોપ થયા મળ્યા છે વીપ્ર ભાઈ
કહે વીપ્ર તમે શુરે સુણાવોને હે પ્રભુ તમે કયાંય જાવો ભાઇ
રૂશી કહે છે તમે સાંભળોને રાજન તમથી કરજ નવ થાય ભાઇ
કુંવારા બાળક છે વિપ્રના તેને કન્યાદાન તો દેવાય ભાઇ
ગાંઠે દ્રવ્ય જેની અમીર તેને માટે અજાત્રામાં જાઉ ભાઇ
સતવાદી સુરો રાજા હરસન કહોએ તેમ હાંડાના તો કહેવાય
માગુ તે મને આણીજ આપેને સારે સત્રમાં મારાં કાજ ભાઇ
બીજો કોઇ એવો જગતમાં ન થાયેન એમ કહે છે ભામનેશાયભાઇ

રાજા કહેછે તમે સાંભળો રૂશી વસ્યુ હરસન મારૂ નામ ભાઇ
જે મગો તે તમને આણીજ આપુ સારૂ સઘળી તમારા કાજ ભાઇ;
વિપ્રને પરણાવો તમે કન્યા દાન દઇએ જય રે અમે ભાઇ, ૧૫
આવા લીલાજ જવારે વાંસ વઢાવ્યા ને ચોરી બાંધી વનમાં ભાઇ,
વીપ્ર બેઠા જયારે વેદ ઓચરે ને ચોરીના આંટા ફેરવાય ભાઇ,
કન્યાદાન હવે દે રાય ત્યારે કારજ સંપુર્ણું થાય ભાઇ, ૧૬
કન્યાદાન રાજા હરસને દીધાંને બાપુ ફેરા ફેરવીયાં વનમાંય ભાઇ,
અજોધા લઇ અરપણ કીધી તારે રૂષીએ સ્વસ્તી કીધી. ૧૭.
રૂશી કહે છે તમો સાંભળો રાજા હું દક્ષણા માગી અમે રહ્યા ભાઇ
સવાભાર સેનું તમે આંથી કાઢોને ગાંઠે નથી જરાય ભાઇ. ૧૮
વીમાસણ તમે શુ કરો રાય હવે મુખથી ખોડો નાય ભાઇ
રાજા કહે તમે સાંભળો રૂષી મારા અંગ ઉપર હવે હોય ભાઇ
અજોધાયાં મારી અર્ધાંગના બીરાજેને હાર અનોપમ હોય ભાઇ.૧૯
ચાલો તે વીપ્ર હું તમને આપુને તમારા દરિદ્ર કાપુરે ભાઇ'.
અશ્વ રાજાનો જયારે આંચકા લઇને આપે થયા અસ્વાર ભાઇ,
રાજા હરસન પાછા પધારીને ચાલી અજોધામાં જાય ભાઇ;
જાણુતો નગરમાંહે કાલાને તારા રાણી વેલેરા આવેરે ભાઇ. ૨૦
સ્નાન કરીને સતી તારાદે ઉડવાંને હરી હરી ઓચરે ઘરમાંય,
સતી પધાર્યાં હવે સ્વામાની પાસે ત્યાં પુછેછે હરશનરાય ભાઇ. ૨૧
સવાભાર જયારે સોનું ન થાય તો સત આપણું હવે જાય ભાઇ,
રાણી કહે છે તમે સાંભળો રાજા ધારણા રાખો હવે ધીર ભાઇ;
રૂષીને જયારે દાન દીધા વિના ન પીવું આપણે નીર ભાઇ,
ત્રણુ જણા લઇ પરઘર વેચાઇએ સતને જતા કેમ દઇએ ભાઇ.૨૨

સતને કારણ જ્યારે સરવે તજી મને સુખ સંસારનો સાર ભાઇ
વિશ્વાસે જ્યારે વળગી ન રહીએ ને શત જાવા ન દઇએ ભાઇ

ખંડ ૨ જો

રાજ મેલ્યાં મંદીર મેલીઆંને મેંલી હીંડોળા ખાટરે ભાઇ
સતને કારણ જ્યારે ત્રણે સંચરીયાને ધીધી કાશી કેરી વાટ ભાઇ
રાજા રોઇદાસને તારાદે રાણી તે મુખ જપે છે સારંગપાણી ભાઇ
વાટે ચાલીને વિશ્વામીત્ર કોપ્યા તમે એવા ચાલોમાં કયાંય ભાઇ
ગાઉ ગાઉના વેરે જુજવાં ને આગળ હરસનરાય. ભાઇ
બેની વાંસે સતીતારાદે દાસીને વાંસે કુંવર રોઇદાસ ભાઇ
કઠણુપલ જ્યારે આવી છે તારે એવીતો કપટ રૂપીએ ચલાવી ભાઇ
અનેક અશ્વની જ્યારે અસવારી કરેતા. ને હાથી અંબાડીએ રાવ;
અજોધ્યા નગરીનો રાજીયો પગે પાળો ચાલ્યો જાય ભાઇ.
એમ કહે છે સતી તારાદે રાણીને ભલું કાધું તે સારંગપાણી,
ખાખી સઉએ જ્યારે રૂષી પધારયાને આકાય ઉડયાં હવે જોય ભાય,
સોળ કળાનો જ્યારે સુરજ તપાવ્યો ધરોધાણી વાણી થઇ ભાઇ;
પગનાં જ્યારે પગરખાં ઉતરાવ્યાને અણુવાણે પાયેછો સુલાવે ભાઇ;
વાટે વિશ્વામિત્રે પરબ બંધાવ્યાને અન્ય પાણીના ત્યાગ હવે બાપ;
શ્રોટ થઇને જ્યારે સ્વાગત આપે પગનાં પગરખાં પેરાવે ભાઇ.
જંથી જ્યારે ઓરાને આવોને ભોજન જમતાં તમે જાઓ ભાઇ. ૬
પગ બળે જોરે પંથોને પગરખાં પેરાને પગમાં ભાઇ.
આવો પંથીઓને બેસો આસન કરો તમે સુખે શરીરે થાવો ભાઇ,

વિશ્રામ કરો તમે અઘઘડી આવો પછે તમે પથે સધાવો ભાઈ,
રાજા કહે છે તમે સાંભળો શેઠીયા અમથી જમ્યુ નવ જાય ભાઈ;
મારે રૂશીને દાન દીધાં પછી અન્ન તો લેવાય ભાઈ.
અન્ન પાણી તો અમે કેમ લઈને સત જાવાને કેમ દઈએ ભાઈ,
એટલો ઉત્તર દઈને ચાલી નીસરીયારે ત્યાંથી તે હરીશ્ચંદરાય ભાઈ.
તેની વાંસે સતિ તારાદે આવ્યાને પૂછે પરબીયો હવે ત્યાંય ભાઈ,
પંથી તમે ઓરેરા આવોને ભોજનીયાં તમે જમતા જાઓ ભાઈ
આગળ એક હવે ચાલ્યો જાય બાપુ હમણું જનીને આંય ભાઈ,
સાચું કહોને તમે સુંદરી બાઈ તમારે શો સગો થાય ભાઈ.
સુંદરી કહે છે એ સ્વામી છે મારો જુઠો બોલ તમારો ભાઈ,
એ જમ્યા હોય તો ભલે જમ્યા રૂશીને દાનતો દેવાય ભાઈ;
એટલો ઉત્તર દઈને ચાલ્યા જાય ભાઈ ત્યાંથી તારાદે ચાલ્યા ભાઈ,
ભોજનીયા હવે જમતા જાય ભાઈ,

આગળ બેજણા વયાં જાયને ભાઈ બાપુ તારા માતને તાત ભાઈ;
જમ્યાં ભોજનીયાંને પીધાંરે પાંણી અમ આગળ કરી વાત ભાઈ,
અમારો કુવરરોસે આવે તેને પગમાં પગરખાં પેરાવજો ભાઈ;
વાટે વીશ્વામીત્રે કપટ કરયાને, ૧૨
કપટ કીધાં ઘણાં મન માય ભાઈ તેની મહેનત માથે પડીને,
ચાલી ગયા હરીસનરાયભાઈ એમ કરતાં સરવે કાશીયે ગયાને
ચોકમાં જઈ ઉભાં રહ્યાં ભાઈ, ખડનો પુળો જેણે શીરપર ધર્યો;
ત્રણે ઉભાં છે રહ્યાં ત્યાંય ભાઈ સામણ હવે સોનાને માટે;
ત્રણે જણાતો વેચાય ભાઈ, ખેલ વિશ્વામીત્ર એવો ખેલતો,
ચતવાદી સત નવ મેલે ભાઈ.

કુંવર કહે છે માતાજી મોરાની મુજને રાખો પાસ ભાઇ,
મુજથી એકલું રહેવાય નહિ એમ રૂદન કરે રોહીદાસ ભાઇ;
વાત વિશ્વામત્રે એવી સાંભળીને રૂશીજી બોલ્યાં વચન વળી ભાઇ,
ત્રણે જણાંને નાખ્યાં સઇ વેચું આકડીકા કોર એકેકું જાય ભાઇ,
બીજી ગલીને બીજે ઠેકાણે કોઇ કોઇના ભેળું નવ થાય ભાઇ;
વાત એવી જ્યારે ચડે ભરાણીને રૂદન કરે તારાદે રાણી ભાઇ.
કાશી નગરને ગોંદરેને પોકારે હરસ્ચન્દ્ર સચ ભાઇ.
સવાભાર સોનાને માટે વેચાણાં તારાદે નાર ભાઇ,
સવાભાર એનું સોનું લીધું ને દાન સિપ્રને હવે દીધું ભાઇ;
સોનું લઇ રાજારે સુઇ રહ્યા રે તસ્કર આવ્યા તે ઠામે ભાઇ,
અરધી રાતના ઉપાડી ગયાને કોનું લેવું હવે નામ ભાઇ,
નીરાશ થઇને નીસાસા નાખે સત અમારૂં પ્રભુ રાખે ભાઇ.
વેસ્યા ઘેર સતી તારાદે વેચ્યાં ને રૂશી ઘેર વેચાણા રાય ભાઈ,
વાસે વિશ્વામીત્ર પડયા વે મો'ર મારાજને ન આવે ભાઇ,
તારાની ટેક હવે ત્રીકમે રાખીને તાપ દેખાડયો તનમાંવ ભાઇ;
વેચ્યાં રાજાને રાણી ચાલી પોતે ત્યાં જોય ભાઇ,
કઠણ કામ વીશ્વામીત્રે કર્યું પણ સત જાવા ન દીધું ભાઇ;
સતને કારણે હવે તાણે વેચાણાંને રાણી હરસ્ચન રોઇદાસ ભાઇ.
કહે દગો એને દુખ ઘણાં પડયાં, ત્રણે જણાં તો વેચાણાં ભાઇ;
ગોવિંદની ગતિ નવ જાય જાણી રૂષી ઘરેભરે રાજા પાણી ભાઇ,

ખંડ ૩ જો.

હીરસની કરવી ચોકીનેરે રાતનાં ભરચા નીર ભાઇ,

એમ કરતાં કેટલાક દીન વીતયાને સુકાઇ ગયાં શરીર ભાઇ,
આણુ ધણો રાજા મનમાં રાખે તેમ દુખ ઘણેરા પ્રભુ નાંખે ભાઇ;
એક દીવસના સમે જાયે રાજા હરસ ચાલ રે જાવા ભાઇ,
બાર બેડાનું માથે માટલું લઇને જળ ભરવાને તે જાય ભાઇ.
અકૃત વીશ્વામીત્રે કીધાં તારે સ્વરૂપ દેડકાનાં હવે લીધાં ભાઇ.
દેડકા થઇને હવે માટલામાં પેઠા બાપુ ભાર થયો તેની માંહ ભાઇ;
જળ ભરી રાજા ઘડો ચડાવે પણ રતી ઉંચો નવ થાય ભાઇ.
વીમાસણ હવે બહુ કરે રાય પણ તેની શી વલે થાય ભાઇ,
જળ ભરતાં હવે જરા પોચ્યું ને ટાલ પડી શીર માંહ ભાઇ;
નીશાળીઆનો સાથે કુંવર આવતા દીઠા હરસનરાય ભાઇ,
ઉંડા જળમાં નમે આઘેરા ચાલો તો ભાર હળવો હવે થાય ભાઇ;
સાંભળી રાજા સમજીને રહ્યા ઉંડા જળમાં આઘા ગયા ભાઇ
તરત રૂશી હવે બાહાર નીકળ્યા ટેક મારીને જગમાંય ભાંઇ.
વળી ભરીને રાજા ચાલી નીકળ્યા ગયા પોતાને દુવાર ભાઇ;
કોપ્યા વીશ્વામીત્ર ભાળીને કુવરને નાંખું મારી ભાઇ;
ત્યાંથી સરવ ચાલી નીકળ્યાને તેના સાથે કુંવર જાયે ભાઇ,
ફુલડાં વીણુતા તરત ફટકાઓને પ્રાણ છોડયા હવે ભાઇ;
વક્રમ વીશ્વામીત્રે કીધાને સ્વરૂપ ભોરીગના હવે લીધા ભાઇ,
નીશાળીયા સરવ ચાલીને ગયા
જયાં હતી એની માત ભાઇ ફુલવાં વીણ્યાં તેને ફટકારાને
તારે કુંવર હવે પડયો ભાઇ એમ કહેછે સતી તારાદે રાણી તે,
ભલું કીધુ તે સરીગપાણી દાઠો કુંવરને દોટજ મુકીને;
ઉપાડી લીધો ઉરમાય ભાઇ રંગીલો કુંવર રોઇદાસ મારો રે

ખાંતીલા ખાપણ વિના જાય ભાઇ મનના મનોરથ થવા ન દિધો ને
લાવ એક નવ લીધો રે ભાઇ.
હાથે કડાં હેમનાને શીરપર નવધરાં ભાઇ.
સરવે શણગાર તારા શ સંભારુને મને અંગમાં ઉઠેછે ઝાળ ભાઇ,
કુંવર તેં તારી બાજી સકેલીને મને અભાગણીને એકલી મેલી ભાઇ;
માતાએ કુંવર કાંધ ચડાવ્યોને સ્મશાનમાં લઇ હવે જાય ભાઇ.
મશાણમાં રાજા હરસન ઉભાને,
ભોંયનું ભાડું માગે તહાંઇ ભાઇ સોના|મહોહરજો આપો અમને;
તો દેન દેવા દઇએ તમને ભાઇ માતાએ ચેહ કુંવરની ખડકી.
અગ્નિ મુકી હવે ત્યાંય ભાઇ પંખી સ્વરૂપે હવે રૂશી પધાર્યાને,
જય બેઠા ઈંદ્રરાય ભાઇ વાંસે ઝડી હવે મેઘની કીધીને;
અગ્નિ ઓલાવી હવે દીધી ભાઇ અરધું બળ્યું એનું મડદું રહ્યુંને,
હવે જળમાં તણાતું જાય ભાઇ
બકીયુ લે એહી માલ ભાઇ ઇરત તેમાંથી હવે ઉપાડી લીધું;
મડા ગાંઠ જ્યારે વળી ગઇને અને ખબર નથી હવે તેને ભાઇ,
ડાકણ તારા શહેરમાં આવીને મડા મશાણમાં ખાય;
વારસ ટાણું કરોને નહી તો શહેર સમુળુ જાશે ભાઇ,
હાણી ખુશી જઇ એનાં બનાવે પણ મેર મહારાજને નાંવે ભાઇ,
સ્વારથીન શહેર સમુલુને સાથે કાશીનો રાય ભાઇ
નરનારી ઉરે ઘર ઇલી રને ડાકણ જોવા હવે જાય ભાઇ;
મોર આવ્યા વિશ્વામીત્ર ચાલીને જઇને ચોંટચે ઝાલી ભાઇ.
ઉભી બજારે શેહેરના મધ્યમાંય ભાઇ,
નારીયું ભેળી થઇ હવે ડાકણ જોવાને જાય ભાઇ.

ઉંગમણે હવે ઝાંપલે આવીને તેડયો ત્યાં ખેમલો મસાણી ભાઇ.
સતીએ મોઢું જ્યારે સ્વામીનું દીઠું.
ત્યારે શુદ્ધ વળીછે શરીરમાંય ભાઇ પતીને હાથે મારા પ્રાણ જો જાસે
ત્યાં ધારણ થઇ હવે ધીર ભાઇ એમ કહે છે સતી હવે તારાદેરાણીને
ભલુ કીધું તે સારંગપાણી ભાઇ ભક્તિને કારણ ભુવન છોડયાને
તનમન સોંપ્યા છે શીશભાઇ કહેવામાં એને દુઃખ પડયાં ઘણું જી.
નો આવ્યા જુગદીશ ભાઇ નાથ મારા જાણે નમે
પ્રભુ મારો અપરાધ શા ભાઇ.

ખંડ ચોથો

કાશીપુરીમાં અચરત દીઠુંને અનરથ થયો ભાઇ
પવિત્ર પુરી શીવશંકર કોપીને કોપ્યા ઉમૈયાનો નાથ,
અગ્ની ઝરેછે નેત્રમાં ભારીને બ્રહ્માંણ્ નાખુ હુ તો મારી
હરી પોઢયા વૈકુંઠમાં ને કમળાજી ઢાળે છે વાય ભાઇ
ઉધડકીરે પ્રભુજી જાગીયાને તરત કાશીએરે જાય ભાઇ
ક્રોપ દેખી શંકરનો ભારીને ગરૂડને મેલ્યા વિસારી ભાઇ
સ્નાન કરીસતી તારાદે આવ્યા તુલસી પત્ર મુખમાંય ભાઇ.
હાથ જોડીને હાજર થયાને હરસન મારે છે ઘાવ ભાઇ
હાથ એના ઝાલ્યા મોરારીને રાજા બોલ્યા વચન વિચારી
સતવાદી રાજા હરસન કહીએને ટેક મેલે ન હવે ક્યાંય ભાઇ
રાજ ગયું રોહીદાસ મરાણો એવા હાલ માથે થાય ભાઇ
પાછું જ્યારે નથી જોતા વાળીને વાંસે ઉભા દેવ મોરારી ભાઇ
ક્રોધ કરીને રાજા હરસન બોલ્યાને હાથ મેલી દીયોને મરાજ ભાઇ
આટલા દીવસ તમે ઉંઘી રહ્યાને ખબર પડી તમને આજ ભાઇ

બળવંતા તમે થાશો બેસીને વારસ કીધો તમે વેલી
રોહીદાસ મુવાને હું રાણીને મારૂં પછે હું કહું મારો પ્રાણ
ટાઢક તમને થાય ધણીને સૌ કરશે વખાણ ભાઇ
ભક્તિનો તો મહીમા વધારીને વારસ વેલી કીધો મારી
હશીને બોલ્યા કમળાનો પતિ ધન ધન સતવાદી રાય
માગ્ય માગ્ય જે જોઇયે તારે તુને આપું હું તો આંય.
સંકટ તારા સરવે કાપુને જે જોઈયે તે આપુ ભાઇ
કૃષ્ણ કહેએલાં કયાં જારો કપટને શીક્ષા આપુ તમને આંહી ભાઇ,
ચોદ અવતાર જાઓ શ્વાનને આપ્યાંને
સતવાદી બેઉ સંતાપ્યા ભાઇ વિશ્વામિત્ર થરથર ધ્રુજેને
મુખમાંથી બોલે નહી કાંઇ ભાઇ હાથ જોડીને રાજા હરસને માગ્યુને
સાંભળો તે વૈકુંઠ રાય ભાઈ વિશ્વામિત્ર તો અમારો ઝાંઇયોને
અવતાર એક નવ થાય ભાઇ, હેતે હરીમુખ ઓચર્યા વાણીને
વચન તમારા સત થાય ભાઇ, રાજા રોહીદાસને સજીવન કર્યાંને
હવે ત્યાંય રાજા રોહીદાસને તારાદે રાણીને
દરસન દીધાં સારંગપાણી સંખ ચક્ર ગદા પદમ ધરીને;
દરશન દીધાં તેમને ત્યાંય ભાઇ, હાથ જોડીને રાજા હરસને માગ્યુને
સાંભળો વૈકુંઠરાય ભાઇ, ભવો ભવ સ્વામી ભક્તિ તમારી
અમને દેજો દેવ મોરારી
મુખે માગ્યું તે રાજાએ આપ્યુંને
દુહા શ્રીસોવનરાય. સત શ્રી હરિએ એનું રાખ્યું
કાશી નગરની માંય. સંકટ એવાં સરવે કાપીને.
અવિચળ ભક્તિ એને આપી, ગંગા સ્નાન રાજા હરસને કીધુંને;

દાન દીધાં ત્યારે ઘણા, કાશીપુરમાં કીરતિ વધારીને
પછી અજોધાએ જાય, નવે ખંડમાં નામના રાખીને,
પુરી એની શાસ્ત્ર સાખી.
કલ્યાણ રાજા હરસનનાં કીધાં ને સુખ દીધાં સવાઇ
અજોધા પુરમાં આનંદ વરતાણુંને,
જુધમાં જશ ગવાય હેતે કરીને લડાંવેને,
વાલો તેની વારશે આત્રે
એક અવધખંડ બીજો વાટ ખંડ તીજો કાશી ખંડ કહેવાય;
ચાર ખંડતે ચરણ અઠયાશીને ભક્તિ વઇકુંઠમાં વાસી. ૧૫
સોરઠ ખંડ ગીરનારની છાયા તે શેર કુનયાણીની માંય;
અતી રાજા હરશત તણાને, દાસ દામોદર એમ ગાય.
તેને પ્રણામ કરે ને કહ્યું કહેવરાવ્યું છે હરી

સંપૂર્ણ.

ગણેશનું ભજન ૫૦

જયાં દેખુ અલેક મેરા રામ,
જયાં દેખુ સાવમા તોરા રામ;
સોય માણેક મોરી નજરમાં આયાજી, ટેક.
ગવરીના નંદ ગણેશ મનાયેલા મોય,
હરદામા હરીને ભુલાયા રામ
તત્ભર તાળાં રજભર કુંચી,
સંત ગુરૂએ ખોલાય રામ, સોય—
ચોરાશી ચઉટાને બાવન બજાર,

સતગુરૂએ શેહેર રચાયા રામ; સોય.
જલહળ જલહળી જોત્ય જલત હે,
મોતીના ચોક પુરાયા રામ. સોય.
સંસાર સાગર મહાજલ ભરીયો.
તારણુ તાર મીલાયો રામ. સોય.
મચ્છંદરના ચેલા ગોરખ બોલીવા,
મોજયા સો નર પાયા રામ. સોય.

ચેલઈયા પુરાણ તથા હાલરડુ.

હરી ગુરૂ સંતને સમરીને ચોથો ગણુપતની દેવ;
સમર્યો લખ લાભ દીએ જેની પ્રથમ પેલી સેવ;
ગુણુ ગાવેરે હરી ભક્તિના જેને સ્નેહ ભાવ અસમાનઃ
સત વિના સાહેબ ન રીઝે વાંચે વેદ પુરાણુ.
સગાળશા શેઠને ચંગાવતી રાણી એવા નીમધારી નરનારી.
સાધુ જમાડીને પછી જમતાં, જેનો અહોનીશ ધરમ અપાર,
એક સમે એને અટક પડીને મેઘ મંડાણો મુશળધાર,
પરજન ઉઠયો આઠમો તો એ સત નવ છોડો શાણારે,
વરસી રહ્યો ત્યારે વકીલ તેડાયોને દશોદશ ગોતવા જાય,
અભીઆગત વિના મારે અનડાં ન ખપેને
એવો કરોને ઉપાય,
વાણોતર ચાલ્યા એને ગોતવાનેગે જોયા નગર હરી વીર;
તળાવની પાળે એક તપસી બેઠે ને શેઠને કીધો શમાચાર.
શેઠ કાને સાંભળીનેરે અણુવાણે પગે ધોડયા જાય,
પ્રણામ કરીને પગે લાગ્યા તો હઇડામાં હરખ ન માય;

સગાળશા શેઠનું સત છોડાવવાને, કોઢીયા થયા કીરતારભાઇ,
આવી દેવળમાં ઉતર્યાનેરે, દેહ કીધી છે બેહાલભાઇ;
દુરગંધ આવે ને ભુત લાગેરે ભાઇ,
તોય ડગે નહી મન શેઠનુંરે, એવી મોટાઓની ટેક ભાઇ,
શેઠ સાધુને જ્યારે ઓળખ્યાનેરે,
તેના માનવી સુણજો મર્મ,
ભોજનના સ્વામી મારે ભોવન પધારોને,
રાખવા વાજને શરમ.

કડવુ ૧.

ચરણ ધોઇને ચરણામૃત લીધાને. સૌખ્ય સધળાં કામરે;
કરજોડીને પછે કહેવાને લાગ્ય ને મંદીર પધારો માર;
અતિથા વાણી ઓચરાનેરે, સાંભળો સતી મોરી વાત,
મારી કાયા મારા હાથ નહી, જાને પીડા કરે છે અતપાત,
રથ રેવંતી જોતરૂને. ગાદી નંખાવું ગોપાળ;
તેડી બેસારૂ તમને ત્રીકમા, તમે મહેર કરોને મારાજ.
વળતાં અભીયાગત બોલીયાં. મારે રથ ઘોડાનું નથી કામ,
અમો અવીનાશી રહીયે એકલાને (મ) લેસો મારૂં નામ.
પ્રભુ મંગાવું પાલખીને માંહી ઝાઝી કરાવું જતન;
પવન ન લાગે એવા પડદા બંધાવું જેમ રાંક રાખે રતન.
મનગમની રસોઇ અમે માગી લેશું,
ત્યારે જાશે તમારો ભરમ.
સંરભંગી સાધુ એ પડી શોચ નહી મારે.

કડવું આમારા ખટ કર્મ.
વળતાં અબીયાગત બોલીયાં.
જો હું આવું નગર મોજાર ભાઇ,
તારી નારી જો આવે તેડવા,
નીકર બેશી રેશું બાર ભાઇ.
હરખેથી હરિજન ચાલીઆનેરે, આવ્યા પોતાને દુવાર ભાઇ
લાગ્યા પુછવાનેરે હવે શ્યો કરવો ઉપાય ભાઇ,
સતી કહે છે સ્વામી હમારાને ઢીલ ન કરસો ભાઇ;
અબઘડી જાઇએ એને તેડવાનેરે,
એ માનવી નહી પણ મોરાર ભાઈ
સામૈયા લઇને સાબદા, થીઆનેરે ગયા પુરવનાં પાપ
ભોજલના સ્વામીને ભેટયારે, ટળી ગયાં ત્રીવિધી તાપ

કડવું ૨ જું.

કનકાઇઢાણીને કંડીઓ, મહીં જુગતે બેસાર્યાં જદુવીર
સંબાવનીયે શીરપર લીધાને ભીંજાણા સતી કેરા ચીર.
નગરના લોક ટોળે મળ્યાને જોવાને વરણ અઢાર ભાઈ,
અનેક વાણી ઓચરતેરે હાંસી કરે છે હજાર ભાઇ
ઉના જળ મેલી અસ્નાન કરાવ્યા,
પોઢાડયા પલંગ વિશાળ ભાઇ
ભાવે કરીને ભોજન નીપજાવ્યાંને [illegible] મેવાને પકવાન;
ચંદન ચરચીને ચરણ આરાધ્યા રે, [illegible];
હાથ જોડીને હરાજી ઉભાન અ[illegible] ભગવાન ભાઇ.
મનુષ્ય દેહ મુનિ અગ્નિ કરે છે.

માંરે માટીનો આર,
અતિથી વરણુ તમે કેમ કરશોને હઇયે કરોને વીચાર,
કસાઇવાડેથી તુરત મંગાવવાને મેલ્યા છે લોકની લાજ.
ભાગ્યવાન દીનાનાથ પધારયાંનો ધન્ય ઘડી મારે આજ;
નવા નવા રૂપ જ અમે ધરીએને રમયે લીયે વનમોઝાર
અઘોર પંથી મારે આર માણસનો પરમાટીનો નથી પ્યાર.
નરને નારી એકઠાં મળીઆંને હવે કીઓ કરવો ઉપાય.
પ્રભુ જોવાને આવ્યા પારખુને જો ના પાડીએ તો સત જાય
પુત્રને ચાલ્યા પુછવાનેરે નીશાળે શેઠ સગાળ
સુતને કેછેરે સાધુ આવ્યાને તમારો કરવાનો કાળ,
ચેલૈયો કેછે સત નવ છોડીએ; મરને જડમુળથી જાય.
ભાવે કરીને ભોજન બોલીયો, ઘણી અટકે પડે ઓળખાય,

ખંડ ૩

આતે કાયા મારી અંતે પડવાની,
એમ બોલ્યો સુધીવંત બાળ;
સાધુને હાથે મારૂ મોત સુધરશેને,
ટળશે જનમના જંજાળ
આગે મોરધ્વજે અંગ વેરાવ્યાને
કરણે દીધાં કાયાનાં દાન,
શીબી રાજાની માટી શાખે જોખાણીને,
તારે રીજયા હતા ભગવાન.
તોય સતવાદી સત ના છોડે મરને ભાંગી પડે બ્રહ્માંડ
દધી ચીનીને જયારે દેવતા જાચ્યા,
જેના વાંસાના કરવાતા વજર.

કુવાડે અંગ માંડયા કાપવા તોયે,
બોલે નહિ બુદ્ધિનો સાગર.
હીરા મળે પણ સમો નહી મળે
મારે ગેર મોહન થયા છે મેમાન
આવ્યો અવસર પાછો પગ કેમ ભરીયેને
તન મન ધન કુરબાન
સુરત પામે તમે હરમત રાખોને
જોજો મોટાઓના મરમ,
પરમારથ કારણ મરેને પ્રાણ હોંમાય
નહી છાંડીએ સત ધરમ
એટલો પટકારો જ્યારે પીતાને કીધો.
તારે હરીજન થયા હુશીઆર.
સુતના વચન સાંભળીને છાતીનાં પડી ગયા સાર
ચાક ઉપરથી જેમ પીડારે,
એમ ચેલૈયે ઉતારૂ એનું શીશ.
અર્પણ કરીને આગળ ઉભા તારે,
જોઇને રહ્યા જુગદીશ.
બેઉ નામી કહે છે બાઇને,
સતી સજોને સોળે શણગાર;
હસતાં ને રમતાં એણે સમો સુધારીને,
રોતાં નહિ લગાર,
કળપેલ દાન અમે લેતા નથીને
એવી બાકુની ભાર ટેવ

ભાવે કરીને ભોજલ બોલ્યાને
તૈયાર આલોને તતખેવ
નવા નવા આભુષણુ પેરીનરે ચેલેયો શુધાયો' તેણી વાર ભાઇ
ભાવે કરીનરે ભોજન નીપાવેને આરાગો નંદના કુમાર ભાઇ
શીસ હતુ તેતો સીંકે ચડાલ્યુને કાયા આણી મારે કામ ભાઇ
સુખે મારાની ભાળી ભકિત તમારીતો મને મેલી આવો મારે ઠામ ભાઇ
ખાડીઆમાં શીશ કચરાવુંને કીધાં કઠણુ વચન ભાઇ,
ઇંદ્ર તાપ તેનો જીરવી ન સકયો ને છોડી ભાગ્યો ઇંદ્રાસન ભાઇ
જમવા ટાણે જોગેશ્વર બોલ્યા સાંભળોને મારી વાત ભાઈ,
વાંઝીયાના અનની વેરતને મારેને સુરતે કેમ સમાન ભાઇ,
સધાવતી કહે છે તુને રમત દેખાડું તું મારી થાજે મહેરબાન.
તું આવ્યો મારૂં સત છોડાવા તો હું જહાલુ તારો કાન ભાઇ,
પાંચ માસતું વરજ છે મારેને વાંઝીયા નથી દીનાનાથ ભાઇ,
સતીએ ઓદર માંડયું ચીરવા તારે હરીએ ઝાલ્યો તેના હાથ ભાઇ
ધન્ય ધન્ય સતી ધરમ તમારોને મેં જોયુ મરજીવાનુ મન ભાઇ,
પુત્રને વેચી મારૂ સન્માન કીધુ એમ મુખથી બોલ્યા વચન ભાઇ.
માગ માગ સતી માગ્ય આપુ એમ કેછે કરૂણાનિધાન ભાઈ.
આવી કસોટી (મા દેજો કેઇને શ્વામી એ માગુ વરદાન ભાઇ
પરિક્ષણ પોતે પ્રગટ જુવેને દીન પાચમે પાર આંઇ;
ચેલૈયાને સજીવન કીધોને તારે વરત્યો જેજેકાર ભાઇ,
ચેલૈયા આખ્યાન જે સાંભળે તેનો વઇકુંઠ હોજો વાસ ભાઇ;
ગુરૂ પ્રતાપરે ભોજલ બોલ્યા તો ધન્ય ધન્ય મારા નાથ ભાઇ.

સમાપ્ત.

ચેલૈયાનું હાલરડું.

હેરી તારે હાલરડે હળતાળ બાળાચેલૈયા જીવો ભાઇ,
ચેલૈયા ખમા ખમા; (ટેક)
હેરી મરા નોધારાના અધાર,
બાળા ચેલૈયા જીવો ભાઇ. ચેલઇયા૦
હેરી મારે કણ ખુટયોરે કોઠાર.
બાળા ચેલઇયા જીવો ભાઇ. ચેલઇયા૦
એજી મારે હાલરડે હાતાળ કુંવર ચેલઇયો ખમાખમાભાઇ
એજી તારા મેતાજી જુવે તારી વાટ,
કુંવર ચેલઇયો ખમા ખમા ભાઇ. ચેલઇયા૦

ખંડ ત્રીજો

સાખી

અમે જાણ્યું ચેલઇયાને પરણાવશું,
જાડી જોડશું જાન,
પણ ઓચીંતા મરણ આવીઆં,
સ્વર્ગથી ઉતર્યાં વઇમાન. કુંવર.
લીધી હોજો લીમડી;
એની શીતળ હોજો છાંય કુંવર.
બંધવ રહેજો બોલાણા,
તોય પોતાની બાંય. કુંવર.

સાખી

કુવા ઢાંકણુ પાવઠું, જગની ઢાંકણુ જાર;
બાપનું ઢાં બેટડો, એમ ઘરનું ઢાંકણુ નાર. ચેલઇયા,
ફૂળ વિના ઝુરે પીપળી એમ બંધન વિનાની ઝુરે બેન;
પણુ પુત્ર વિના ઝુરે માવડી
એજી તારા પીંગળે પડીએલ ખોટ બાળ ચેલઈયા,
હે ઘર નમ્યું તો ભલે નમ્યું વળી તું ક્યાં નમ્યો વરનો મોભ
જેના ઘરમાંથી કંઘોતર ઉડયા,
તેને જનમો જનમનો શોગ. ચેલઇયા.
હે મેલામાં મેલો દુબળો, તેથી મેલો લોભ;
તેથી મેલો સગાળશા વાણીયો;
એતો મુવે ન પામ્યો મોક્ષ ચેલઈયા
હાથે પોંચી હેમની વળી ગળે એકાવળ હાર,
આંગણે નહિ દીકરો,
ભાઇ મરે ભવ હારીએ બેની મરે દસ જાય
બાળપણુમાં જેના માવતર મરે,
તેને ચોદસના વા વાય કુંવર
ચેલઇયાને સજીવન કીધો, લાગ્યો પ્રભુને પાય,
ભોજલના સ્વામીને ભેટતાં પંદના પ્રાચીત જાય

ગોપીચંદનું ભજન.

ખં. ૧.

હરી ગુરૂ સંતને સમરીએ ને ચોથા ગણુપતી દેવા;
જેને સમરે સુખ પામીએ ને વૃદ્ધ તણા ઉપદવા,

ઓતરા ખડના રાજીયા ને ગોડ બંગાળા ગામ;
તલકચંદ રાજા રાજ કરે ને ઘેર પત્તિવરતા નાર.
સામે ગામથી ચોર આવ્યાને આવ્યા તે વન મેઝાર,
વનમાં વસે એક જોગીઓને પ્રાક્રમા કરી લાગ્યા પાયજી.
ચારે ચોર બોલીયાને બંગાળા માંઇ;
સુખે ચોરી કરી આપીએ તો દેશું બાવાને ચોથાઇ.
ત્યાંથી ચોર ચાલાયાંને આવ્યા બંગાળા પાસ,
મશાણની રાખ લઈને ગયા શહેર મોજાર;
તીજોરીમાં ખાતર દીધાં ગાંઠડી બાંધી ચાર;
કુંચી કમાડની ખોલતાં ભાળ્યો મેણાવંતીનો હાર,
ચારે મન વિચાર્યુંને સાંભળો ભાઇ એક વાત,
હાર નાંખશું બાવાની ડોકમાં પાડશું ચોથ ભાગ.
પ્રભા થયુંને ભોર ભયો ચોપદાર જાગ્યા તેની વાર.
આપડી તીજોરીમાં ખાતર દાધાં, ધન ચોરાણું અપરંપાર;
મોલમાં જાગી મેણાવંતા ન ભાળ્યો રત્ન હાર;
ત્યાંથી દાસી દોડી આવી રાજા આગળ ફરીયાદ.

ખંડ ૨.

કોપ કરી રાજા બોલીયો જાવ ચોપદાર આણી વાર,
ચોર લાવો સજ કરીને ગોતી લાવો હારને માલ;
ત્યાંથી સીપાઇ ચાલીયાને આવ્યા વનખંડી મોજાર,
હાર ભાળ્યો બાવાની ડોકમાં સરવે થયા હુંશીયાર.

હાર સાડીકા ચાલીયોને આવ્યો રાજાની પાસ
રાતની કુરે બાવો ચોરીયોને દીવસનો માગે છે લોટ
ક્રોધ કરી રાજા બોલીયોને જાવ સાડીકા ન્યાય,
એ બાવાને મારી કરીને વેલા આવો ક્યાંય.
ત્યાંથી સાડીકા ચાલીઓને આવ્યો ચોપદાર પાસ;
રાજાએ હુકમ આપીઓ બાવાને મારો ઠાર;
તરવાર બંદુકથી બાવો ન મરે શું કરશુ તેનો ઉપાય.
રાજા કને આપણે જઈને એનો કરીએ ઉપાય.
ત્યાંથી બાવાને લઇને ચાલ્યા આવ્યા વન મોઝાર,
તોપને ગોળે બાવાને મારોને શું કરોછો વિચાર.
ત્યારે રાજા બોલીયોરે સાંભળો ભાઇ વાત;
એ બાવાને નાંખો વાવમાં ઉપર પુરો પથ્થરનો લાદો;
ત્યારે બાવાની ગાંસડી બાંધી નાંખ્યો વાવ મોઝાર
ત્યારે જોગીરાજ જાગીયા સાંભળને કહું વાત,
અમારા ભજન ચુકવીયાં સમાધી ખોલાવી આવાર.
એક માસમાં મૃત્યુ તારૂ થશે લાગ્યા જોગીના શરાપ.
હાથ જોડીને રાજા બોલીયાને સાંભળો જોગી મારાજ
તમે કીધુ તે કબુલ છે પણ રાજ નીરવંશ જાય.
ત્યારે જોગીને દયા આવીને સાંભળ રાજા વાત
એક પુત્ર તારે થશે ગોપીચંદ એનુ નામ.
નથી સુણ્યો નથી સાંભરીયો નહી કેવી એને ચાય
ગુરૂ પ્રતાપે ભોજલ બોલ્યાને પડ બીજો પુરો થાય.

ખંડ ૩ જો.

ઉંચા મંદીર માળીયાંને નીચા ગોપીચંદ નાથ
હાથ પગ ચોળે એની ઓઉ મોલુમાં જુએ એની માય
રાજા ગોપીચંદ જલમીયા વાગી રૂડી વધાઇ;
જોશી તેડાવ્યા શહેરના રૂડા જોશ જોવરાઇ.
કયા નખેતરમાં રાજા જલમીઆરે કેટલા કરશે રાજ
સાચે મોતીએ વધાવીયાં બોલો પંડીત રાય
ઘોડ બંગાળાના રાજીયા ગોપીચંદ એવું નામ;
માતાજી મનમાં હરખીયાંને ઘણાં દીધાં છે દાન,
ધન માલ મુક્તાફળ આપ્યા સાધુ બ્રાહ્મણ અનુસાર
બાર વરસે રાજા પરણીયાને પરણ્યા છે પીંગલા નાર
બીજી નારિ ત્રણસે સાઠ પરણ્યા રૂડાં ચલાવે રાજ
ત્યાં માતાજી બોલીયાં સાંભળ ગોપીચંદ રાજ.
તારે દેયુ તારા બાપ જેવી, મરણે પરજલ થાય.
એક સમે નાવા બેઠા નીરખ્યું રાજાનુ મન
ત્યારે માતા મનમાં વિચાર કર્યો રોવા લાગ્યા તેણીવાર
નહી વાદળ નહી વીજળી ટંકા પડયા અમને નિર;
આપણા શહેરમાં નહી કોઇ દેયુ માતા,
    કેમ રોય મોરી માય,
ગોપીચં રાજા એમ બોલ્યા કેમ કરેછે ઉતપાત;
ત્યારે મેણાવતી બોલીયાને સાંભળ રાજકુંવર વાત;
એવા બતાવે જોગ તુને અમર રાખે તુજ કાય;
અડધના લાખ્ય તું પુતળા જા જોગીની પાસ.

આપણી ઘોડારામાં ભોંયરૂં તાં નવસે નાથુને નાથ;
તાંથી ગોપીચંદ ચાલીયા આવ્યા ગુરૂની પાસ.
પેલુ પુતળુ મેલીયુંને ગુરૂને કર્યો નમસ્કાર.
પહેલુ પુતળુ ઉડી ગયુંને બીજુ કર્યુ તૈયાર
બીજાને જલાયું ને ત્રીજુ મેલ્યુ તેણીવાર
ત્રીજાને જલાયુને ચોથુ ગોપીચંદ રાય,
શું થાશે માતા તાહરૂ આવ્યા બતાવું ઉપદેશ.
તારે ગોપીચંદ બોલ્યા હવે ફુટ્યા મારા જ્ઞાન
તારે જુના જોગી બોલીયા,
ગોપીચંદને ધીરજ આવી જાલંધર બાવાને લાગ્યા પાય;
ગરૂ ગરૂ મારા દેવજી અમને આલાને ઉપદેશ;
બાર એડાનો ભાલીયો ગોપીચંદ પણી જાય
નાની એટલી મારી બેનડી મોટી એટલી મારી માય.
ઘડો ચડાવો એની અમને
ઘડુલીયો લાવતાં મા લાગી વાર
ત્યાંથી ગોપીચંદ ચાલી આવ્યા ગરૂની પાસ,
આવા જલ નુગરા ક્યાંથી લાવ્યો બહુના અડયા હાથ.
એમ કરી ગુરૂજીએ ઉઠયા ઘોકા માર્યા બે ચાર.
નથી ગાયો નથી સાંભર્યો નથી કવિયે જોડાય.
ગુરૂ પ્રતાપે ભોજલ બોલીયા તીજો પુરો થાય.

ખંડ ૪ થો.

ક્યા મુલકનો તું રાજીયો ક્યાં તમારાં ગામ;
કોણુ રાજાના બેટડા ને શું છે તારૂ નામ,

ઉતર ખડનો રાજીઓ ગોડ બંગાળા મારૂ ગામ
તલકચંદ રાજાનો બેટડોને ગોપીચંદ મારૂ નામ
વસ્ત્ર ઉતારી અલગ મેલ્યાં આ બંધાવ્યા એની પાસ
ઝોલી ઝંડા પવન પાવડી અલેક અલેક કરતા જાય;
હાટે હડતાલ તો પાડી ને ચોરા પડે પોકાર
ગોડ બંગાળાનો રાજીઓ જોગી થયા તતકાળ
રાણી રૂવે રંગ મોલમાં દાસી રૂવે દરબાર
સેજ પલંગ રાજ છોડી જોગ પહેર્યા શાને કાજ
આવી અલેક જગાવીયા માતા મીણાવતીના મહેલ.
ભીક્ષા દેને મારી માવડી ગુરૂજી જો ત્યાં લાગે વાર
દેશે જાજે પરદેશે જાજે નહી બેનીને મેલ
માતા રૂવે રૂદન કરે ને ભલો ભજાવ્યો ભેખ
તાથી ગેપીચંદ ચાલીયા આવ્યા પીંગળાના મહેલ
ભીક્ષા આલોને મારી માવડી ગરૂજી જોતા લાગે વાર
ગાંડો થયો રાજા મફર ખાધી ગાંડો બંગાળાનો રાજીઓ.
મારા કારણ કોક કારણ કીધાં કારણ બાણીયાર
આજે નથી પાયો માતા મફર નથી ખાધી
ગાંડો નથી બંગાળાનો રાજ,
ભીક્ષા લઇ રાજા ચાલીયા ગયા ગુરૂજીને પાસ
પરાક્રમ કરી પાયે લાગવા ગુરૂએ દીધો ઉપદેશ
તાથી ગુરૂ ચેલા ચાલીયા આવ્યા કાશી મોઝાર
ગંગા નાયા ગોમતી નાયા નિરમળ નીર
તીરથ કરીને આવીયાને ગયા બેનીને દેરે,
સારી રીતે ગુરૂજીને પુજ્યા ગોપીચન્દને ઉતરાવ્યા ભેખ

ત્યાંથી અસ્વારી મોકલી આવ્યા બંગાળા મોઝાર
બાર વરસ રાજા રાજ કરયાંને જનમના જાગી
ગાય શીખે સુણે સાંભળે વઈકુંઠમાં હોજો વાસ
ગુરૂને પ્રતાપે ભોજલરામ બોલીયા ખંડ પુરો થાય

પદ પ્રભાત.

પ્રાણપાત પરમેશ્વર મ્હારા સુણીએ અરજી અમારિરે—ટેક.
અધમ ઉધારણ પતિત પાવન દેવ કહે વિસ્તારિરે
ઝુંડ થકી ગજરાજ ઉગારયો તારી ગુણુકા નારીરે —પ્રાણ.
પંચાળીનાં પટકુળ પુરયાં મહેર મોરારીરે,
પ્રહલા માથે સ્થંભે પ્રગટયા અરભક લીધો તારીરે—પ્રાણ.
રંક વંકા સજન કશાઈ ભેટ કરી ભય હારીરે.
તેલ કઢા ટાઢી કરી ત્રિકમ સુધનવાને ઉગરયો — પ્રાણ.
કોટિ ભકતનાં કામ કરો છો દયા દીલ ધારીરે
ગુરૂ ગણુપત ગોવિંદને ગાતાં સેજ તરે સંસારરે —પ્રાણ

ગણુપત ભજન ૫૧.

(રાગ આવોને જેસલરાય)

કરીયે સત્યનો વિચાર સતિયા હોયે નરને નાર
સત્ય ચાલે છે સંસાર સત્યે મેઘ વરસે ધાર
આવોને આતમ રામ આપણે જ્ઞાન સંભાળીયે
એવી પ્રેમની તો રીત રૂડી પાળીયે હેજી. આવો.
બગલો હંસ જેવો નીરખે નીરૂ જોવા જાય.

જઇને ઉભુરે એજ પાસ ચીતમા માછલા ચાય. આવો.
પીપળ પીળુ તો દેખાય જયારે સોની પાસે જાય
એતો અગ્નીમાં તપાવ તાં તેની કીમત થાય. આવો.
મોતી ભિંધા કેનાય એનુ નીર ઉતરી જાય.
ભાગે કદી ન સંધાય એનુ મૂલ તે શુ થાય. આવો.
હીરો ઝવેરી પાસે જાય જ્યારે ઘરમાં દેખાય
ખમશે ઘાણુ કરે ઘાય તારે મુલ ન વેચાય. આવો.
જ્યારે સભાગ્યે ભાય સાચા સંત ભેગા થાય
સત્યની છાય તે દેખાય તારે ભકત તે કેવાય. આવો.
ગુરૂની ગમ નાના ગાય એનો મુખ કેવાય
એનો મોક્ષ તો નવ થાય જાગશે નરકમાં જાય. આવો.
પ્રેમના પાટ તો મંડાય જ્યસી ધન તો પ્રગટાય
મનની માંડની રખાય દાસ સુંધ દાસ તે કેવાય. આવો.
ગંગા સમુદ્રમાં જાય તારે એક રૂપે થાય,
તેના નર ને નાય તેના મોટા છે મહીમાય. આવો.
આસન પદમ તો બંધાય સોહંગ જાપનો જપાય
તારે સીધ કારજ થાય ત્રિકુટી દાન દેવાય. આવો.
તૃષ્ણા તરત તુટી જાય આતમ રૂપનો ઓળખાય
તોતો જીવનો શીવ થય એનો ગુરૂ ગણપત ગાય. આવો.

ભજન. ૫૨.

જુના ત્ર્યરન ત્યો જાગ્યા મારા સંતો જુના ધરમ ત્યો જાણી
નદી કીનારે કોઇ નૂર ઉભા તરસ્યા નહી સમાણી હેજી
કાંતા આળસુ અંગ એનુ સરીન ખરે સુકાણી મારા.
કલ્પતરૂ તળે કોઇ જન બેઠા ભુખા ભુખ પીડાણી હેજી

નેહી કલ્પ એ બાવળીયા કે ભાગ્ય રેખ ભગાણી —મારા,
સદગુરૂ શેવે શીસ નવ સુધાર્યો વીમ તી નહી વાણી જી
કાં ગુરૂજી છે જ્ઞાન વીનના કાં પરતી એ પ્રીતી —મારા
ભકિત કરતાં ભય દુખ આવે ધીરજ નવ ઠાણી જી
કાં સમજણ તો રહી છે છેટે નહી ધારણી —મારા
ચીતામણી મળી પણ તે ચીંતા નવ ઓળખાણી હેજી
નહી ચીતાણી ન કાએ પથરો વસ્તુ નવ ઓળખાણી--મારા
મળીયુ ધન તોએ મોજ ન માણી કઈ કરમની કાણી હેજી
કાતો ભાગ્યું બીજનું ભળીયું કાંતો માટી કમાણી--મારા
અમરત મળીયું પણ અમર થયો નહી
પીવાની જુકતી ન જાગી હેજી
કાંતો ધટમાં ગયુ નહી કે પીવામાં આવ્યું પાણી મારા
ધરમને કરમ ભકિત જાણે ભેદ વિના ધુડ ધાણી હેજી
કે ગણપત સમજી લ્યો સતો પુરી પ્રીત સમાણી —મારા

ભજન. ૫૩.

ફરીયે હિમત ધરો મારા હરીજન ફરીએ હિમત ધરીએ હેજી
જાવું તેતો જરૂર જવાનું વીકસ વરને વરીએ હેજી
શીર સાટે સદગુરૂ મળેતો પાછો પુઠ નવ કરીએ હરી
હરી ભજવામાં હિમત રાખો કુરીજનથી નવ ડરીએ હેજી
મોહ પંથના મારગ મેલી અવર કામ નવ કરીએ હરી
સમરણ કરીએ સોહમ સાનુ વેદ વચન ઉચરીએજી
અ અજંપા જુગતીએ જપીએ ધ્યાન હરીનું ધરીયે
અમરત રસ અખંડ સ્વામીનો ભેદ જાનીને ભરીયેજી

સદા બ્રહ્મ ભરપુર ભર્યો છે અનુભવને આદરીએ
કાચા કુંભ સરીખી કાયા જાતાં વાર ન જરિયેજી
ગોવીંદના ગુણ લાગ્યા તાં ભવજલ પાર તરિયે
મનુશા જન્મ મલ્યો છે મોઘો ફંદમાંહિ નવ ફરીએજી
નાભી કમળથી ચલીરે શુરના શ્વાસ ઉસાસે સમરિયે હરિ
સાચો સંત સમાગમ કારીયે વાણી વીમલ ઉચારએ હરિ
કે ગણપત સદગુરૂને સેવા પંથ બીજા પરહરિયે હરિ

ભજન ૫૪.

અગંધ પંથ નિરવાણી મારા સંતો અગમ પંથ નીરવાણીહે
એથકી અનેક બન્યા ભાઇ સહુ પંખી પશુને પ્રાણીહેજી
કમર સારખે યોમ કહાવ્યા વેદ ધરમ પરમાણી મારા.
પતીવ્રતા જેમ પતી તજીને પરમ પુરૂષ લે જાણી હે
જાર ધરમ ભવનો જાશે પડે ચોરાશી ખાંણી. મારા.
એક ગુરૂએ એકજ ઇશ્વર એક નામ નિશાની હેજી
એક ટેકને એકજધ્યાને સત ભકિત શમરાણી મારા.
પેળપરાની પારપ્રભુનો વીરલે વાતો જાણિ હેજી
અજર અમર રસ કોઇ જન જીરવે મરજીવા લે માણી મારા.
સદગુરુ નીરગમથી તો ન્યારો ગણાતીત ગણુ ખાણીજી
જે વસ્તુ જેનાથી ઉપજે તો તેમાં સમાણી મારા.
કોટી કલપીથ જનમ મરણુ છે ઉર ભકિત નવ આણી હેજી
ગુરૂ ગમ વિના ગોથાં ખાધાં મુવો મતને તાણી
જગ હળ જ્યોત નીરંતર જાગે સુરતા તાં ઠરાણિજી
મૂળ ધાથિ ખજરવમાં પીગે ચકીમ પ્રાણિ. મારા.

અકળ સકળ ઘટ વ્યાપક સંતો, પરખો પુરૂષ પુરાણી હેજી
કહે ગણપત સદગુરૂની સેવા અખંડ ઉરમાં આણી. મારા.

ભજન ૫૫.

નમીયા સો નર ભારી, મારા સંતો નમીયા સો નર ભારી
પાંડવ સત ધર્મને પાળે, કૌરવ થયા દુખકારી હેજી.
દગો કરીને દ્રુત રમાડયાં હરામી બેઠા હારી મારા.
હરીચંદ્ર હેરાન થયા પણ, ધીરજ ઉરમાં ધારી હેજી,
સતીયાયે તો નવ મેલ્યુ મળીયા દેવ મોરારી
જનક વિદેહી જુગમાં, દેખ્યો, વેરાગને જાઉ વારી હેજી
એક હાથ તરીયાં તન ઉપર બીજે અંગની ઝારી. મારા.
બળીરાય સરખો કોઇ બળીયો, બળને જઉ બળહારી હેજી
તન મન ધન અર્પણ કરી દીધું, સત રાખ્યું સંભારી. મારા.
અમરીષ ભકિત અતી આદરી. દાસી દાસ નરનારી હેજી.
શીરને માટે સેવા કીધી, ભેટયાં ત્યાં ભય હારી. મારા.
મુરધ્વજરાય મહા સતવાદી, દયા દિલ ઉતારીહેજી.
તન તરીપાયે મુસ્તક વેહેરયું, પરખે પંર ઉપરી મારા.
રતિ દેવની રિતય રૂપાળી, મનરે નાંખીયું મારિરે હેજી
ઉપોશણ અડતાળીશ દિનનાં, તોયે ટેક ન વીસારી મારા.
લઘુતાઇ છે સૌથી મોહોટી, જુઓ વેદ વીચારી હેજી,
ગુરૂ ગણપત ગોવિંદને ગાવા, પ્રગટ કહુ પોકારીરે. મારા.

ભજન ૫૬.

મરજીવા રસ માણે મારા સંતો, મરજીવા રસ માણે હેજી.
કઠણ દુધ છે વાઘેણ કેર, પીવા [illegible] માણે હેજી.

નીજ બાળક વીણુ કોઇ જન ચાહે પ્રાંણુ તજે તે ટાણે
માહાંગીગ જેનામાં, ભુખ્યો રહે ભરે બાણેહેજી.
અમર અજર રસ કેરાં સુખતો નીરભા વાતો જાણે. મારા.
ગુરૂ ગમ વીન ગેબમાં ભાસે, પટકો પારસ પાણેજી;
હરી હરો હરદામાં રાખો, જેને વેદ વખાણે મારા.
જનમ મરણનું દુખ છે જબરૂ, પુર્વનું પુન્ય પ્રમાણે હેજી.
આકુટનું ધરા તે શું સમજે, મુરખા મનને તાણે. મારા.
સીર માટે સદગુણ સેવે, પામે પદ નીરવાણ હેજી.
ગણપત ગુરૂ ગમ જ જન જાણે, આગળજ ઓળખાણુ મારા.

ભજન ૫૭.

ક્ષમા ખડગ કર ધારો, મારા સંતો ક્ષમા ખડગ કર ધારો ટેક
સંત સમશેર બાનુ બરછી, જ્ઞાન ઘોડો સગરો હેજી;
લક્ષ લગામને પ્રેમ પલાણો ચીતનો ચાબખ મારો મારા.
ધીરની ઢાલ ભજનનો ભારો, સતનો બકતર સારે. હેજી,
કાયા નગરમાં મન મેવાસી, વેગથી વીડારો, મારા.
કામ ક્રોધને મોહ મમતાએ, વેરી તમારા વારોહોજી,
જો જીત્યા તે જય જય પામો, હારો તો નરક સુધારો મારા.
વીચારમા આયુષ વહી જાશે; એનો શો ઉધારોજી.
જુગ જેવી એક પળ જાય છે, ગુરૂનું જ્ઞાન વીચારો, મારા.
આ ભવમાં આતમ આગ્યો એને તો ઉગારો હોજી;
ગણપત કે ગોવીંદ ભજો તો આવે દુખનો આરો. મારા.

ભજન. ૫૮.

દીવસ થોડાને જાવું દુરરે પંથીડા પ્રાણી
દીવસ થોડાને જાવું દુર ...

સંતો ભાઇરે ઉડયા ઉતાવળાને ભુલારે પડીયાતો;
થયું છે અતી અસુરરે. પંથીડા.
સંતો ભાઇરે પરવતામા આવીરે ચોગ્ગો તો,
કાળ કડણુ વેહેરી ફરરે પંથીડા.
સંતો ભાઇરે કોટી જનમ થકી બીજડાં પોવ્યાં વા,
ઉઠ્યાં નહી અંકુરરે; પંથીડા.
સંતો ભાઇરે આરે સંસાર છે સુપનાની બાજીતો,
જુઠો જાણો જરૂરરે, પંથીડા.
સંતો ભાઇરે કોટી જન્મ થકી કષ્ટ પડે છે તો,
ભાવ ભર્યાં ભરપુરરે. પંથીડા.
સંતો ભાઇરે અતી વીકટ છે મારગ આડ.તો'
લુટાયા કહી શુરરે. પંથીડા.
સંતો ભાઇરે ગણુપત તમે ગોવીંદ ભજીલોને,
નરહરિ રાખે નુરરે- પંથીડા.

ભજન. ૫૯.

સમરી લે સરજનહારરે, પંથીડા પ્રાણી,
સમરી લે સરજનહારરેજી; પંથીડા.
સંતો ભાઇરે નાભી કમળથી સુરતાને સાથી તો;
ગગન મંડળ મોઝારરે પંથીડા.
સંતો ભાઇરે સુનય શિખ.માં ભમર ગફા છે તો,
ત્યાં રહેવાનું ઘરબારરે. પંથીડા.
સંતો ભાઇરે ત્રિકુટિ કમળ.માં જોતિરે જળકે તો;
તે શું મેળવ્યા એક તારરે. પંથીડા.
સંતો ભાઇરે શ્વાસ શ્વાસે સમરણ કરી લે તો,

મળશે તે જમનો મારરે;
સંતો ભાઇરે જનમા પેલું જેને પય જમાવ્યું તો,
માતાના તનમોઝારરે. પંથીડા.
સંતો ભાઇરે કરતાયે કાયા કેરી બનાવી તો;
એનો ભુલ્યો ઉપગારરે. પંથીડા.
સંતો ભાઇરે ગણુપત કે ગુરૂ દેવ મળે તો
સેજ તરો સંસારરે. પંથીડા.

ભજન. ૬૦.

અખંડ અનાદીરે અનુભવી જે હશેરેજી
કરશે તે તો ભકિત કેરૂ કાજ સતગુરૂ સેવો સંત નેરેજી,
મહેલી જેને લોકડીયાની લાજ અખંડ.
સદગુરૂ શબ્દરે કામજ સોધીયુંજી;
પ્રગટયો જેને પુરણ બ્રહ્માનંદ, મન જેનું માન્યુંરે
સદા સતસંગમાંરેજી, પડે નહિ પાછો કદી ભયફંદ અખંડ.
પ્રેમ તણો પ્યાલોરે, પીધો જેને પ્રિતથીરેજી,
રાખી જેને રૂદીયામાં રૂડી રિત સિરને તો સાટેરે;
સેવે સા સંતનેરે, હોય કાં પુર્ન જનમની પ્રિત. અખંડ.
ભકિતને તો ભાવરે ભુદર ભેટીયા,
ભાંગી જેના મનડા કેરી ભ્રાંત ગુરૂને પ્રતાપેરે ગણુપત ગાય છે
રાખો કોઈ આપ ચરણુમાં વાસ. અખંડ

ભજન. ૬૧.

અનુભવી આવારે આપણા દેશમારેજી.
ભાવ થકી ભજીએ શ્રી ભગવાન દેશની તો વાતોરે,

દલ થકી દાખીએરેજી હરખે તો કરીયે હરી રંગાને એનું
મરજીવાને તોરે ત્યાં મોજો મળેજી
પાવી તો બાધી મારે મારે છે મારા ધર્મ કરમનીરે
ધરી જયાં ધારણી વધતલનો ચરતે છે જેજેકાર એનું
અખંડ ખુમારીરે ચડી રહ્યા અંગમારેજી
રોમે રોમે થઇ રહ્યો રણુકાર જીવ થાય શીતરે;
જુગતીને જાણતારેજી તેજ તણો મચી રહ્યો એકતાર એનું
ચમેતો સામટીરે ભળો સંત સંગમારેજી
ધરો તમે જગતપતીનુ ધ્યાન આદી અંતે મધ્યરે
માની લેજો માનવીરેજી ગુરૂ ગણુપતનું એવું છે જ્ઞાન એનું

ભજન. ૬૨.

ભક્તિ તો ભાવ વીના નહી આવેરે ગુરૂ ગમ કયુ પાવેરે ટેક
પ્રથમ હરી ગરૂસંત ન સેવ્યા મરને અનેક વાતુ બનાવે
ગુરૂ ગુલા જ્ઞાન શબ્દ સુધી નાવે મરને પેમનગન થઇ ગાવે
અલેલ પુરૂષના સ્વન્પામાં ના આવે મરને પાટે જોતુ જગાવે
મનના મેલાને અંતરના બીના છતે પીર આપને પુજાવે ભગ
મનન મલા ને આદત ફેલા એને સદગુરૂ શું સમજાવે
મેલી મરજાદા ચાલે ઉભેલા છતો બીતુમા ભટકાવેરે ભગતી
કુગવાંની સંઘાથે કબુધી આવે સાન મંતો ફેરી નાખે.
દાસ હોથી કે જેણે સંતન સેવ્યા છતો નિશ્ચય ચોરાશીમા જાવે

ભજન. ૬૩.

ભક્તી કેરે મારગરે ફુલા કેરી પાંખડીજી
સુખે તેનો સ્વાદલો

કરણીના હીણારે શુરા થઇને ચાલશેરેજી
અને ક્યારે ખારી મારે રેહ્યાં. ભકતી.
ધરણીના ધીંગારે શુરા નર જે હશેરેજી
અને મરજીવા ખેલે મેદાનરે હાં. ભકતી.
સ્વાદને સખ્યારે ગોપીચંદને ભરથરીરેજી,
જેને વનમાં ઉલટયો વેરાગરે હાં. ભકતી.
ગુરૂને પ્રતાપે જેઠીરામ બોલ્યારેજી,
હેજે સંતોના ચરણુમાં વાશરે હાં. ભકતી.

ભજન. ૬૪.

આ કળજુગમાં કોઇ નર ઉગર્યાં ભકતી સર્વથી છે ન્યારી
અસ્થીરકુંમનને સ્થીર કરી સ્થાપા ભલયા નર થાશે ખુવારિ
પરનારી શું પ્રીત કરને થાય નરકના અધીકારી આ કળજુગ
પતીવ્રતાને પાય લાગતાં હશે કો નરને નારી
સતી હશે તે સનમુખે લહેશે અનેક જન દીધા વારી આ.
આપને ગોતો અમર રહેશો ભોગી નહીં બાધે ભાસી
અંતકાળ તો એકલું જાવું તેમાં કોઇની નહીંકારી આ કળજુગ
સાચે મને સતગુરૂને સેવો દીલડાની દુગ્ધા ટાળી
જેઠીરામ ચરણે દાસ દેવીયો સમજી લેજો નરનારિ આ.

ભજન, ૬૫.

પંડીત પુરાણીરે કુવાની તમે ક્યાં જાવો,
ભણીને શું ભાળ્યુંરે અજ્ઞાની અથડી મુવો;

પોથી વાંચી પરને દેખાડે કરે ઉદરતો ઉપાય
કહેણી કહે નેરહેણી ન રાખે તેણુ અથર શો ઉપાય
સામા શું દોડો છોરે પુંઠ તમે ધારી જુઓ પંડીત
ગુરૂ થઇ જ્ઞાન બતાવે ફોગટ ફુંકાવે કાન
શીશ પાસે સેવા કરાવે તોય ન આવે શાંન
પ્રેમ પુરૂષ જાણીનેરે કાયર જેમ લાગે જુવો
ટોપી પહેરીને તીલક કરાયારે ભેરખાં રાખે બેજોડ
ધોતિ ધુવે ને પોતે પખાળે ખોટો થઇ ખોડ
માયાના અંધારેરે અલ્યા તું તો અથડીને મુવો પંડીત
તિલક તાલ ગાખંડ કરે છે આતમ ચીન્યા વિના
મોતી પ્રતાપ નારણ કહે છે પાખંડ કરે [illegible]
બ્રહ્મ નવ જાણ્યુંરે જ્ઞાની આપ શોધી જુઓ પંડીત

ભજન. ૬૬.

વારૂ મારા વીરારે ન કરીએ સંગ નીચતોરેજી ટેક
નિચપણુ નક્કી નરકમાં લઇ જાય વારૂ મારા૦
આકડીઆના દુધ અતી ઉજળાંજી
તેને પાધે મ્રત્યુ થાય વારૂ મારા૦
દુધડીયાં મંગાવોરે ગવરી ગાયનારેજી
સાકર ભેળે સ્વાદ અતિ ઘણો થાય વારૂ મારા૦
બાવળીયો કંટારોરે અતી અતિ અળખામણોરેજી
તેને સંગ અંગને વસ્ત્ર ઉજરડાય વીરે મારા૦
આંબલીઆની છાયારે અતિ રળીયામણીજી
તેને સેવ ફળથી પ્રાપ્તી થાય વારૂ મારા૦

ગુરૂને પ્રતાપેરે જેઠીરામ બોલીયા
હેજો અમને સંત ચરણુમાં વાસ વારૂ મારા.

ભજન. ૬૭.

રહોને પદનાં પલ ઘડી તેમો રહો આજની રાતડીયાં
મારા દીલની ગુજ વિનંતી કરી લ્યો હંસા વાનડીયાં ટેક
કમર બાંધીને ચાલ્યો હંસો કાયા નગરી તરછોડી
મૃત્યુ લોકમાં હુંતો સંગાથી આવ્યા આપણુ દોઉ જોડી ટેક
આ કાયાને લાડ લડાયાં બહુ જતન કરી જાળવીયાં
તમે ભાર ભરી હાલ્યા પ્રાણીયા અમને કોને અરપીયાં રહો
કાયા સુંદરી રૂયે રૂદન કરી અમે અબળાં તરવરિયાં
વાલે અમને મેલ્યા વનમાં ગયો આતમ રડવડીયાં રહો
સગુ કુટુંબ તને લુટવા લાગ્યું સોળ મેવામાં સજ કરી
તમે રાણીઓ ચાલા પ્રાણીયા મસાણુ ભોમીપર જળીયા
આધાર ઉપાધી છોડો પ્રાણીયા ઉજડ કરોહો ગામડીયાં
દાસ જેરામ રામને ચરણે ગાય ચરણે પડીયા રહોને.

ભજન. ૬૮.

મનસા માલણીજીરે ગોરખ જાગતા નર સેવીએ
જાગતા નર સેવીએ તુને મળે નીરંજનદેવ—
પથ્થર પુજે હરી મલે તો મેં પુજુ ગીરીરાય
આ પહાડકી ચરી બનતહે પીસ પીસ જગ ખાય મનસા
રે માલણી લાવી ફુલડારે એવો કળીએ કળીએ જીવ
તોડી ફુલ દેવનકું ચડતરે દેવ જપો તે શીવ -- મનસા
માલણુ લાવી ફુલડારિ ધર્યાં દેવની પાસ

એ દેવનમેં સાચ હોય તો કેમ ન આવે પાસ. મનસા.
ટંકણ દઇ પથર ઘડયો ઘડયો છાતીપર પાય,
આ દેવમાં જો સાચ હોય તો ઘડનારાને પાય મનસા.
એ પથરાના દેવને દીજે જલમાં ડાલ,
આપે બુડે તે કોને તારે કોણ કરે સંભાળ — મનસા.
પુજારીના ઓશીઆલા ઠાકર ઠામે ઠામ-
અધીઆન મંદીરના ઠાકર કહેવાના ભગવાન — મનસા.
સેત સુંવાળી રાંધીને દેવની પાસ.
જનમારો તો જાતી ગયે ને દેવને નાવી વાસ — મનસા.
એક ભુલ્યો બીજો ભુલ્યો ભુલ્યો સબ સંસાર,
એક ન ભુલ્યો જોગી ગોરખો કરી ભજન ઓધાર — મનસા .

ભજન. ૬૯.

ઉંડો કુવો સંતો જળ વીના નિત્ય ભરે પાંણીઆરી.
અસત જુઠું નવ બોલીએ જાત્રા જુવેને વાચ.રીર—ઉંડો.
હેઠે કુભાર ઉપર ચાકડો તે મે ફરતાં દીઠો.
કીડી કેર નેત્રમાં હસ્તી જોતાં મેં દીઠો — ઉંડો.
નદી કેરાં નીર ઉલટયાં જઈ પરવત ચડીઆં
વરણે પાસો બાંધીયો માંહી પાડાં — ઉંડો
હેઠે ભમર ઉપર કમળ છે માળી છાબમાં દીઠો
તેનો પ્રખસ વાયરો ચૌદ લોકમાં મીઠો—ઉંડો.
હેઠે ગાગર ઉપર પનીઆરી તે મેં ભરતાંરે દીઠી.
ગોરખ બોલ્યા વીનતી વાણી છે બહુ મીઠી — ઉંડો.

ભજન. ૭૦.

એરણુ અજબ બનાયા મેરા સતગુરૂ.
એરણુ અજબ બનાયા; આગ મીલાકર એરણુ થાપી
ઘડીઆ તાર મીલાયારેજી, ઉલટા પવન ચલયા મેરાસત.
કુન્દમ હથોડા સુરતા નીસરણી, શી અકલઅકલ મલાયા.
કનુધી કોટે કેરાળકર્ડા જલાએહે આતમકુ ખુબ તાયા મેરાસત.
સત કેરા સાયબ પ્રેમરસ પાયા; તે માહી તલપ બુઝાયા;
મમતા મારી ભલા વશ કીર્યા; આતમકુ મુખ આયા મેરાસત.
નાભી કમળપર નાવ ચલતહે, તીકોટી ધ્યાન લગાયા.
મચ્છંદર પ્રતાપે ગોરખ બોલ્યો, અમર આરા ઘરાય મેરાસત.

ભજન. ૭૧.

ચાંચ પાંખ નહિ કાયા, એક પંખી નજરે નહિ આયા.
અજબ શહેરથી હંસા આયા મોતીડા શું લાવ્યા
છઠે માસ ગુરૂ જ્ઞાન બતાવ્યા તમ ગુરૂ અને હમચેલા—ચાંચ
વીના પાળ એક સરોવર ભરીયાં નીર નજરે નહી આયા
ગુરૂ તમારા બોત રંગીલા ત્યાં બેસ કદ નાયા—ચાંચ
મુળ એક તારે વરખડીઆ ડાળ પત્ર નહી છાયા,
ગુરૂ હમારા બોત જ્ઞાની ત્યાં બેઠકર ફળ ખાયા—ચાંચ
એક ગુરૂને પાંચ ચેલા પચીસ જોગણી લાયા,
એદ્ર અચંબા એસા હુવા બેટી બાપકુ જાયા—ચાંચ
વીના સુંઢ હસ્તી દેખા પાઉ નજર નહી આયા;
મચ્છંદર પ્રતાપે ગુરૂ ગોરખ બોલ્યા.
એ પંખી નજરે ન આયા——ચાંચ.

ભજન. ૭૨.

સોહી માણેક મોરી નજર મેં આયાજી
જ્યારે દેખુ દાતા મેરે રામ.
જ્યારે દેખુ દાતા મેરે લામ, સોહી.
ગવરીનો પુત્ર ગણેશ મનાવોરે,
હેતે હાલ હુલાવો રામ સોહી.
બાવન બજારને ચોરાસી ચૌટાં,
મારા સતગુરૂ રમીઆં રામ, સોહી.
તલભર તાળા રજભર કુંચી,
મારા સંત ગુરૂએ ખેલ બતાર્યા રામ. સોહી.
સંસાર સાગર મહા જળ ભરીએ;
તારૂડે તાર મીલાયા રામ. સોહી.
આરે દેવલ છોડી કરીને,
દુજા મહેલ બનાયા રામ. સોહી.
મચ્છંદર પ્રતાપે જતી ગોરખ બોલ્યા.
ખોજા નર સો પાયા રામ. સોહી.

ભજન. ૭૩.

ડાપણુ તારૂં જાણ્યુંરે, ડાહ્યા ડાહ્યા તું થામાં (ટેક)
જ્ઞાન સુધારસ મુકી આખર માયા વિસ્ટા ચીહમાં
રંગ રાગથી રિઝે ઘડીમાં ઘડી વૈરાગે ઝુઝે;
તાણા તાણાથી પાપી ચેતન,
રખવાળો તું થામાં
ચેતન જાણે ચડે ગગનમાં, મન પકડી પછે છે.

ધીરે ધીરે સાધન સાધના આપો લડુ ખામાં. ડાપણ.
તવીન બાપડા નાથ ચરણ ધર, આડો અવળો જામા,
દીન બંધુમાં રાખ્ય ભરોસો,
ખાલી ખાસડા ખામાં. ડાપણ.
મનજી મિત્ર થઈ મારૂં રાખ્યને બાપ પગે પડી વીનવું,
છોડય નાડયને હવે અનાડી,
પાનક પ્યારો પગમાં, ડાપણ.
ધાન્ય ધરીને જન રમણી ભજ્ઞા ભગાએ મુકીરે;
તારી ગતી તું લે સુધારી, જીવ બીજા ગ્રામા ડાપણ.
અલખ નીરંજન સીદ ઘન સંગીચેનન આતમારામીરે,
પાપે ડુબી ગંગાં મુકી વૈતરણીમાં નહામાં. ડાપણ.

ભજન. ૭૪.

અવીચળ કોઇ નહીરે મનતુ નકર કેની આસ (ટેક)
સ્વપનવત સંસાર દીસે, સમજ પદ અવીનાસ અવીચર
આપ મુળને સ્થુલ સુક્ષ્મ, વેરાટ ચોદ લોક,
બ્રહ્માંડ દીશે વણુસનું માંડણી માંડી તે ફોક અવીચળ
કલ્પનાએ કહીએરે વાણીએ કહીએ જેહ
કાલ કર્તવ્ય જેટલું, ભાઇ અંતે નાશે તેહ અવીચળ.
સનીપાત શરીરનો સમયે ન પ્રગટ થાય,
જ્ઞાન કેરા ભુપતીને ઘર નજી વન જાય અવીચળ.
ચાર વર્ણને ચાર આશ્રમ આરયા છે સાર,
તેને અધીકારે ઉપદેશ દેવે સહુનો એ વીચાર. અવીચળ.

વરાગે અંજન ગરે અને ત્યારે ઉઘડે અંશ;
પહળ ગથગાં પરાં થાએ શાસ્ત્ર પુરે શાખ અવીચળ.
અવિદ્યાને ઓળખી વડે કરે નાશ
પછી વિદ્યા મુકી મધ્યે ઉપજે સનવાસ. અવીચળ.
દ્વૈત સઘળું ટાળતાં આ દવેત થઇ રહે ત્યાંય
મહા મંત્ર ખરા પુરૂષનો હતથી અહલાય. અવીચળ,
થાતાં તે થાઓરે નહિરે જાતાં ઝટ નહી જોય,
પિંડ પરમાત્મા તે જેમના તેમ સદાય અવીચળ.
દેહ ભાવે ન દેખીએરે આતમ ભાવે નીત્ય,
એળે સમજાણુ ગુરૂગોરે અનુભવની રીત. અવીચળ.

ભજન. ૭૫.

તારા મનમાં જાણે છે જે મરવું નથી જો,
જેમ પીપળના પાનને ખરવુ નથી જો. (ટેક.)
અરે જે ઠેકાણે ઓડાડી મંગળ ઘાટડી જો
તેજ ઠેકાણે બંધાશે તારી ઠાઠડી જો તારા.
જે ઠેકાણે વાજીંત્ર તારાં વાગીઆં જો
તેજ ઠેકાણે લેવાશે તારાં છાજીઆં જો તારા.
તારે પ્યારી વિના કેમ ચાલશે જો
ચુડો ભાગીને એ જે ખુણે ઘાલશે જો તારા.
જે ઠેકાણે લખી તારી કંકોતરી જો
તેજ ઠેકાણે લખાશે કાળોતરીઓ જો તારા.
ફરી રાજના વચન સત જાણજો
હરી ગુણ હરખે શું વખાણજો તારા.

ભજન. ૭૬.

હારે તેં તો મનખા જન્મ ગુમાવ્યો.
તેં તો ફોગટ ફેરો ખાગ્યો હે
નલનામ ન જાણ્યુ તે રામનું ટેક.
સુઇ સુઇ સારી રેન ગુમાવી
દિવસ ગુમાયો ખાઇ;
હીરલા સરખો જનમ ગુમાવ્યો.
હીરો કોડી છે બદલ જાય નર.
સુખીયા મરે સુખ ભોગવી
દુખીયા મરે દુખ રોઇ
જનમ સ્નેહી છે નેડો રામનો
તેણે સુખ દુખ સહીઆં શોધ
સુખ દેખી મત રાચીઆ વિપત પડે મત રોય
સંપત વિપત દોનું એક છે
કીરતાર કરે સો હોય
તે તો આથમે ફુલ્યા સો કરમાય
દેહ પડે દાંહડો નમે, લખ્યુ ન મિથ્યા થાય નર.
માતા મન જેમ બાળશું ચીત તણું જળમાંય
ઘડી એક વીલો જો પડે
તો તલપ તલપ જીવ જાય
અનલ પંખીને વે ઘણો ઉડી આકાશે જાય,
દ્રષ્ટી થકી ફળ નીપજે
એને સાર કર્યો નવ જાય નર.

જેસા રંગ પતગંકા તેશા હે સંસાર
રામ નામ રંગ એક છે
રોહીદાસનો પ્રાણુ આધાર. નર.

હરદાસના ભજન ૭૭.

નાદાનસેં ઇનસાન કણુ આપનાં કરમાં
જો દીલકા દગાબાજ સંગ કરનાં તોભી ડરનાં
દીન ચારકા મીજમાન મુકર ચલ જાને. હેદા યાર,
ડરનાં ખુદા કે કોપસે પાઉ દેખે દેખ ધરના. નાદાન
હરભત રેહે જયું આપની ઇતમાં કરાવે કામ
કમરકું તુબા બાંધકે દરિયાકુ તરનાં નાદાન
જીસકાજો સુકન સાર નહી કુંડેશું દગલબાજ
બઇમાનરે નર કૈસે ઇમાનતો નબે કહના. નાદાન.
હરદાસ હુકમ માન બાત સારકા સદાઇ
સાચી લગનમે સાદીઓ સાઇકું શરમમાં નાદાન

ભજન. ૭૮.

ગુજરેગી ઉમર સારી ધંધા મે ધ્યાન તેરા;
બાહરે બતી લગાઇ ભીતર રહ્યો અંધેરા. ગુજરેગી.
સંસાર જાન સપને જેસા હેજી ધનમે કયું ઘેરા
ઉઠ જાગેરે અજાવા તું સુનતા હય કે બેરા ગુજરેગી.
જીજીકે જોટસે ચલતા શિરપે કાલકા હે હેરા
માર ખાયગા મહ જાયગા, પછે બોત ફરેગા ફેરા. ગુજરેગી.

હરદાસ સાફ દીલકે લીયા સત ગુરૂકા સેરા
એક પલમે પાર ઉતારે નામ કયા હય તેરા

ભજન. ७९.

અપના દીલ સમજા નહિ તો ઓરકું સમરના સો કયા;
જીસકી નજરમેં ઝેર હયે ઉનકે ઘરો જાના સો કયા
ઘર જાય જીનકે માન નહિ ઉનકે ઘરો જાયા સો કયા અપના
જીસ ચીજમેં લીજત નહિ, ઉસ ચીજકા ખાના સો થા,
જીસ રાગમેં મજા નહિ ઉસ ગીતકો ગાના સો કયા અપના.
ભીતર ન ભેજા પ્રેમકા ભકાર ધુનવાઝ સો કયા
દોજત જહામે ડુબતા તો રાખના ઝાનાં સો કયા અમારા
શુને ગુમાઇ સાહેબી અબ જાય પસ્તાના સો કયા
ભુલા નામકો ફીર ભસ્મ કે ચઢાનાં સો કયા આપના
નશીયત ન લગી ઉન જીયકો અંધેકા અથડાના સો કયા
બાફેર ન સુજે શાનકો ફીર ઉનકો બાપલાનાં સો કયા જાપ.
હરદાસ હરદમ સાંઇકો કર યાદ ગભરાનાં સો કયા
વાલે વસીલે હોયતો દુનીયાંસે ડર જાનાં સો કયા અપના

ગંગદેવદાસ.

ભજન. ૮૦.

ગુર દુરગા પર વારી ખાવીંદ નીતીની ચડે અસ્વારી
હુકમ કરો તો રહીએ હજુરમાં ગુર દુરગા પર વારીજી —ટેક.

પાંચ તત્વકા બન્યા બંગલા દશમાંહી મેલી બારીજી
અવીનાશી તો આવેને જાગે શરભંગીના યારી. નુર.
છાયાની સાથે સગપણ કીધું તન વીધાણું શરૂ થાણી
ભય સાગરથી તારી લીધાં વાલમ તારે વાલી નુર.
પુરબે તો પીર પોતે પધાર્યાં નંકલંક નેજા ધારી
લીલાને પીળાં નિશાન ફરકે દાદગા ઉપર વારી. નુર.
પ્રીત વિના પ્રમોદીએ જેને ખાંડ લાગે તે ખારી,
હેત વિના હરી હાથ ન આવે હેત તણુ બલિહારી. નુર.
આતમ ચેત્યો આતમા તણો દીલની કુમત્ય ટારી,
ગંગદેવ દાસ માહુરાને ચરણે અલખલીઓ ઉગારી. નુર.

ભજન. ૮૧.

પ્રભુ વાલા પીર પાદશાહ
ધુન ધણી મેં ધાયો. ધુન ધણી મેં ધાયો
એવો અગડ પરચો બાજ્યો,
પ્રભુ વહાલા પીર પાદશાહ ટેક.
આ ન સુજે પથરા પુજે આંખલડીએ અંધારો
અંતર જોતી અળગી દીવડીઆ શું બાળો — પ્રભુ.
ઘોળામાં તો ધુળ લગાડી ખુબ બતાવ્યો ડારો
અડાર વરણુ એક પ્યારી નેનમાં નેન મીલાયો
મેર કરીને મંદીર પધાર્યા હેતે હરિ ગુણ ગાયો — પ્રભુ.

ભજન. ૮૨.

તુલસીદાસ.

આનંદ કંદ અજોધ્યાના નાયક જાનકી જીવરામ
પોઢો સુખ સેજે સીતારામ. ટેક.
પ્રભુજીને કમન મંદીર પુસ્પસેજા કોટી ઉદય ભયભાન
દેવતા સરવે ચોકીએ સનમુખ આયે હનુંમાન. પોઢે, સુખ.
શેષ સ્મરણ કરત નીસદીન ધરત શંકર ધ્યાન
ચરણ ગજન રામરાજા સકળ પુરણ કામ પોઢો સુખ.
સરજુ કીનારે અજોધ્યા નગરી જ્યાં બીરાજતા રામ
કૌશલ્યા સુત સેજે પોઢે નંવર સુંદર સ્યામ પાઢો સુખ.
ચુવારે ચંદન અંતર અગરચાં કનક ડબા ભરપાન
દાસ તુલસી લેકે ઠાઢે મેવા દ્રાક્ષ બદા. પોઢો સુખ.

ભજન. ૮૩.

જાગો હરી જગના પ્રાણ જાગો મારૂં સાચું ધરાણું શામ
વીઠલ વેલા જાગો, ટેક.
માતા જગાડે જાગો કાનુડા ગંદરે ઉભી ગાય
સામા સાદ કરે છે માવેય મેળો થાય. વીઠલ.
વિઠલ વનમાં મોરલા બોલે સુખે થયું સવાર
વેદની વાણી બ્રાહ્મ વાંચે પુજાસો પ્રભાત. વીઠલ.
ચરકરડા બગ ચગવા લાગ્યાં ચકવા મેળા થાય
વેચણ વગાડો ધેન ચરાવો ગોપીઓ મંગળ ગાય.

દેવિઓ ભગત મુક્તી માગે દાસ કેરા દાસ
દરશન દેજો પરસન રેહેજો, વઇકુંઠ કેરા વાસ. બીજલ.

ભજન. ૮૪.

રામને ભજ્યા વિના પ્રભુને ભજ્યા વિના
જાતી રહી જુવાની ટેક.
સરોવર દેખી હંશે લીધો વીસામો ભાઇરે
આત્મ થયો મારો રાજી.
હરીજન હંસલો જાણે હાલવા લાગ્યો
ત્યારે પરદેશી માળારે દેખી. ૧
જુવાની જાતારે તુને કાંઈ નવ સુઝીરે
ઘડપણ આવ્યું છાનુ છાનુરે. ૨
કાળા મટીને ધોળા આવ્યા ભાઇ
આવી મોતની નોસાની ૩
કંકુ વરણી કાયા કામ નહિ આવે
કેસર વરણાં તારા નુર
મુવા પછી તુને સળગાવી દેશે ૪
ત્યારે ઉડી જાય છે તારી વાણી.
જોરા પોંચીને તુને જમડાએ ગસ્યો ભાઇ
રે વાંસે આંસુડીની હેલી
જોધા પ્રતાપે ભણે ભણે ભગવાન દાસ.
રંગ તારી આમાં રેલીરે રામા. ૫

ભજન ૮૫.

રૂડા રામને મનાવો ગણપતિ દેવને મનાવોરે હેજી   ટેક.
જીરે સાગર જળભરિઓ,
રાજા કુડા એની પ્રજા કુડી
કુડા કળજુગના બેડુલીઆ   જીરે ૧
નર કુડી જેની નારીઓ કુડી
કુડો કળજુગના નેડા હો.   જીરે ૨
[illegible] ભોમીમાં ખીજમત વાલો
પંખુ જે તરિએ ગાડા લાવો હો.   જીરે ૩
[illegible] સમુદ્રમાં મીઠી એક વારડી
[illegible]ાગરમાં રૂડા હીરા હો.   જીરે ૪
[illegible] પાસણુથી નુગરો વન ફરવો
અમીરસ પાળી ઘોળી પાત્રો હોય.   જીરે ૫

કુંભારાણાનું
ભજન. ૮૬.

એ ભલો ભલો, મેવાડનો રાજા રાણો કુંભોજી
કુંભાને સરિખોરે હરીજન હોત મ્હારેજી
આગ્રા ખંડમાંથી ચારણ આવ્યોરે હો
એને આવ્યો આવ્યોરે કુંભા તારે મોલરે,   એ ભલો
રૂપુ માગો તો ગઢની સોનું આપુરે હો,
એને આવું આવું ગરથને ભંડારરે   એ ભલો
સોનું રૂપું મારે અંત ધણીરે હો,
હું માગું કુંભા તારી રાણીરે   એ ભલો

અસત બોલું તો મારૂ સત હારૂરે હાં
અને સુમ સુની મોલ તમારારે— એ ભલો૦
સાંજ પડી સતીએ દીવડીયા રચાવ્યારે હાં.
અને મોલે આવ્યો ગેઢવિ ચારણરે— એ ભલો૦
ફરતાં ફરતાં ગઢવી વેણુ લાવ્યે.રે હાં
અને જ્યારે જુવે કુંભો રાણો— એ ભલો૦
સવાર પડીને ચોર ચારણ આવ્યોરે હાં
અને સુતો માલાને જગાડયોરે— એ ભલો૦
કરજોડી ગઢવી પાય લાગ્યોરે હાં
અને સાચુ સાચુ ધરમ તમારૂંરે. એ ભલો૦
માલદેની કુંવરી સતી લીલાવતી બોલ્યારે હાં
અને મારા હરીજનનો અમરાપરમાં વાસરે. એ ભલો૦

ભજન ૮૭

કુંભા રાણા આપણે સાયબે જ્યારે સૃષ્ટિ રચાવીને
જયાં આઠ કુળ પરવત નવ કુળ નાગ,
સતની દોરી મેઘ ધારવે ગરાઇ હેજી
ત્યારે મુરીજન પોગ્યા સોઇ નરવાણાં
સત વિશ્વાસે સહાય મુની સીધારે હોજી. ટેક.
કુંભારાણા દીલ્લીનો સંઘ જયારે દુવારકાં ચાલ્યા હેજી
ટકો આપ્યો રોહિદાસ ચમાર—
સોનાની ચુડીએ હાથ ગરાયો
ચુડડી મોડીઓ આવ્યા આપો આપ. સત વિશ્વાસે૦ ૨
અને કુભારાણા સંઘરે જેસંગ નવાણુ ગળાવિયાં

પાણી નાવ્યાં ટાંક લગાર
મેઘ માયારે જ્યારે કાયા હોમાતીહેજી
ત્યારે પાણી ભરે શોમ્ભ પાણીઆરે. સત૦
અને કુંભારાણા રૂપી માતમ ઘરે જામો રચાયો
ત્યારે પાટે પધારયા રૂપાદે નાર
કનક થાળનો કાધો વાલે કરંડીઓ
હેરણા હેરે માલદેરાય. સત૦
અને કુંભારાણા પોકા રંભમ, પર રામદે સીધારેજી
સાથે લીધાં તોળલદે નાર.
દેવળ ચણાવી ધરમની ધજા બંધાવીજી
અને ધન્ય ધન્ય અજમલ ઘર અવતાર. સત૦
અને કુંભારાણા દેલડી નગરમાં ત્રણ સુની સીધાજી
રાવતો રણુશી ને ખીમડો કોટવાળ
કાશીએ જઇને કરવત મેલાવીઆ
બાંન છોડાવ્યાં ચઉદ હજાર. સત૦
અને કુંભા રાણા આપણે ધણીએ
જ્યારે જગત્ રચાવિઓજી
ત્યારે પાટે પધાર્યા નકળંગી રાજ
મેઘ માકરો સદ દાખવે
સોઇ સંતો અમરા પરમાં વાસ. સત૦

શીળદાસનું ભજન. ૮૮

જીતે સંતો આજ મંડપમાં આનંદ વરતયોજી
જીતે જતારે સાત મળી જાગજારે

હે સંતો પ્રેમે ગુરૂજીના ચરણુ પખાળાજી.
તપ મનરે વરતાં ફળ માગેરે હે સંતો આજ મંડપમાં ટેક,
જીરે સંતો પ્રથમ પારવતિએ શંકર પુજયાજી
ઇતો નીજયા ધરમને માટેરે
જીરે સંતો ધન ધન માતમ બીજ ધરમના
ઇતો સાવત્રીયુ ચીરને સારેરે
જીરે સંતો બ્રહ્માએ બ્રહ્માણી આવ્યાજી
ઇતો પરમાર્થ પરવરીયોરે
હે સંતો હંસલો ગીતાનો હારદ લઇનેજી
પતો ધરમ લાખેણાંન વરીગોરે
હે સંતો ઇંદ્રને ઇંદ્રાણી પોતેજી
ઇતો ઓળખીયા આદ સ્વામીરે
હે સંતો અભેદાન ઇંદ્રને આપ્યાજી
ત્યારે વીશેની વેદના વામીરે
હે સંતો વઇલોચન બમાની પાસેજી
રૂડો ધર્મ રૂદેમાં ધારોરે
હે સંતો પાછો વળીને ન જોયુંજી
ઇતો હાથે કરી ભવ હાર્યોરે
હે સંતો ભક્તિ ભોળાપણુ ભેળુ ન ચાલેણુ
તમે ખોજી શકો તો ખાજોરે
હે સંતો શીરદાસ કે આ છેલ્લો જન્મ છે
એતો જોગ મળે તો જોજોરે

કબીરનાં ભજન. ૮૯

રામ નામ જપ જાણો સંતો રામ નામ જપ જાણો. ટેક.
આતમ તત્વ પીછાણો સંતો રામ નામ જપ જાણો
પૃથ્વી તેજ પવન ઓર પાની ચ્યારે ગગન સમાણું. રામ૦
કોણ મરે કોણ અવતરે ભાઇ કોણ જીતે કોણ હારે
જલકી લહેરી જલસે ઉપની કોણ તારે કોણ મારે. રામ૦
કાયા કુંભ લે જળમાંહી ધરીયા બાહેર ભીતર પાણી;
ફુટી કુંભ જલશે ભરીયાં સો ગત બીરલે જાણી. રામ૦
હરી અથાહ થાહપે પાયો, સાહેર સુરતા સમાણી
હીમળ જાળ ડાલે કહી કરહી મીતહી હો ગયો પાણી. રામ૦
ગુરૂ બીન જ્ઞાન રામ બીન બોલે મીથ્યા વાદ કહાવે
કહે કબીર સુણો સમશા મુલ્લા હોય સો પાવે. રામ૦

ભજન ૯૦

જા ઘર કથા નહી કીરતન સત નહી મીજમાન
તા ઘર જમડે ડેરા દિના સાંઝ પડે સમસાન. જા૦
ફુલ્યો ફુગુરો કહાહી રતહે કહા દીખલાવત અંગા
એક પલમેં ફના હો જાયગા જેસા રંગ પતંગા. જા૦
નાભી કમલસે નાવ ચલત હે દલા દશ મીન ડેરાના;
અધર તખ્ત પર દેખા તમાસા સોઇ શત ગુરકી સાન. જા૦
વેહ વેરાગે ગુરૂ ગમ જાશે શત ગુરૂ નામ નીશાના;
સાધુ જનકી સેવા ન કીધી કીશ વીધ હોય કલપના. જા૦
મેરી મેરી કર કર મુરખ મિટો નહિ માન ગુમાના
કહેત કબીરા સુનો ભાઇ સાધુ વીશ બીધ હોય કલપના. જા૦

ભજન ૯૧.

સંતો જીવન મુક્ત હમારાજી, ના કછુ સંસારના કછુ ધોખા
કર્મ ભર્મ તે ન્યારા. સંતો૦
પાંચ તત્વ તો હમહીં ચીન્હા, હમહી કાડી કાયા.
જલ થલમેં હયે મેરા પસારા, સબ હૈ મેરી માયા. સંતો૦
ઓમ પોંહુ ન ઝણુકારા, સોહી સમર કીતા;
ગુપ્ત પ્રગટ સબમેં રહેવે સો ગુપ્ત કો વીરહે ચીન્હા. સંતો૦
રહેત પુરુસકી ખબર ન પાવે,
સાધુકા થગે ઘર બેધ પ્રસારા,
જયોતી સ્વરૂપી નીરંજન, ભજન કર રહ્યા હમારા. સંતો૦
ખુદ વાણીમાં કહી સમજાવું શાન શબ્દ હમકી ભાખ્યા ?
સાધુ હોય શો સમજી રહેવે, સોઈ હમારી સાખા. સંતો૦
અબુજ લોક બુઝે નહિ ને, બુજે તે હયે સંતો;
કહેત કબીર મેં કહેતી ભાખીયું અગમ પાર અમંતા. સંતો૦

ભજન ૯૨.

સંતો ભાઈરે ઉન ઘરકી મોહે સંત સમજાયે;
જયાં ઘરસેં બ્રહ્મા આવાજી (ટેક)
સંતો ભાઈરે માયા છોડ ચલે જબ હંસા,
તબ જીવડા કહા જાઇ સમયાજી. સંતો૦
સંતો ભાઈરે કોઇ પુજે શીવતીકું,
કોઇક પીર મનાવરેજી;
સંતો ભાઇરે અલખ પુરૂષકી આનંદ ન જાણે

ફોગટ ફેરા ખાવેજી સંતો૦
સંતો ભાઇરે બ્રહ્મા વીસ્નું મહાદેવ સ્વામી
પથરા નામ ધરાયાજી,
સંતો ભાઇ ઉન પથરકુ કાલ વ્યાપે
સુના મર થર જાવેજી. સંતો૦
સંતો ભાઇરે ઘડી આ દેવલકું સબ કોઈ માને,
અણુઘડ ન માને દોઇજી.
સંતો ભાઇરે તુરત સુરતસેં જો કોઇ માને,
નીરભેકા ફળ સોયેજી. સંતો૦
સંતો ભાઇરે ઘટ વઇરાટ કછુ બીન હોતાં;
પુરણ હતી માયાજી,
સંતો ભાઇરે અજબ રજબ દોઈ તેના બીન હોતાં.
તબ જીવડા કહાંસે આયાજી. સંતો૦
સંતો ભાઇરે મેં મેરી મમતાકું માર હટાયા,
તબ જઈ સુક્ષમ પાયાજી
સંતો ભાઇરે સુરતા શોહાગણ ચરણ જોઇ લોટી,
તબ જાય પ્રીતમ પાયાજી. સંતો૦
સંતો ભાઇરે સાધન સમજ મન મેરા,
ગુરૂ ગમસે ભેદ પાયાજી,
સંતો ભાઇરે કહેત કબીર અલખ અવીનાશી.
યમકે સંકટસે છોડાયાજી. સંતો૦

ભજન. ૯૩.

રામ ભકિત છે ક્યું નહીં સાધો.

તેં કેમ ન થવા જીવ અવરાધી
ધરી મનખા દેહ જગમે વીગોઇ. રામ•
પીતર પેલે વાકીમા તન મુઇ
ગર્ભ ભજન કર્યું ન હોઇ તેરી માઇ;
જેણુે ન સેવ્યા રઘુરાયે રામ•
ગુનકાકા બેટા બાપ કીનહીકું કહેવે.
ગુરૂ વિના જ્ઞાન ચેલા કીનહીસે લેવે. રામ•
કહેત કબીરા સુનો સુંદર રૂપા.
રામ ભજન બીન પડો જમ કુંપા. રામ•

ભજન ૯૪.

બંગલા ખુબ બન્યા માહારાજ, જયાં મેં નારાયણુ બેઠો. ટેક.
ઇશ બંગલેમે દશ દરવાજા બીચ પવનકા થંભા;
આવત જાવત કોઇ નવ દેખે, એહી બડા અચંબા. બંગલા૦
ઇસ બંગલેમે બીજા બાજે, બાજે સાંજ સવરી.
આવત જાવત કોઇ નવ દેખે, એહી બડા અચંબા. બંગલા•
ઇસ બંગલેમે બાજા બાજે, બાજે સાંજ સવેરી;
તાલ પખાજ ઓર મરદંગ બાજે, રાગ છત્રીસેં ગાવે. બંગલા•
હાડ ચામકી દેહ બનાઇ, તાસે નાડીકા કોટ
બાજીગરને ખેલ મચાયા રંગ ખુબ ચડાયા. બંગલા•
પાંચ પચીસેક પાતર નાચે, મનુવાં તાલ સજાવે;
સુરતકી નુરતકી મરદંગ બાજે, રાગ છત્રીસે ગાવે, બંગલા•
રોમ રોમકી છાય બછાઇ, ત્રણુ ગુણુકા ગાલા,
કહેત કબીર સુનો ભાઇ સાધુ, ચેતન સુનવા વાળા. બંગલા•

ભજન. ૯૫

રાજ ભજનસે લાગીરે વીરા કબીરા
કબકા ભયા બેરાગી જી હો હો હોજી—ટેક
ચંદાજી નહોતા ને સુરજજી નહોતારે હો હો હોજી
નોતા નવ લખ તારારે
મહાદેવજીકા જનમ બી નહોતા રે હો હો હોજી
તે દનકા ભેખ હમારારે. વીરા૦
ધરણી નોતી ક્યાં જનમ ધરૂ ગોરેજી
નીર નહોતાં કણું નાવુ રે. વીરા૦
પૃથ્વી નહોતી ત્યાં પગ ધરૂ ગોરેજી
અખંડ હોય ત્યાં જાવુ રે. વીરા૦
અગોર અધકારમાં કાંઈ ન સુઝેરેજી;
નોતા ગુરૂ નોતા ચેલારે. વીરા૦
તે દીનકા મુડ મુડાવો રે હે જી;
તે દનકા ફેર એકીલારે વીરા૦
પેલા જુગમાં પવન પાવડી લીધારે હેજી
દુજા જુગમાં ઝોળી ઝંડારે. વીરા૦
ત્રેતા જુગમાં આડબંધ બાંધયારેજી;
કળજુગમાં ઝોળી ઝંડારે. વીરા૦
સહેજ સંજે ગુરૂ ચેલા મળીઆજી
ગુરૂ મળ્યા રામાનંદારે. વીરા૦
કહેત કબીરા સુણો સાધુરેહેજી
આજ ભયા આનંદારે. વીરા૦

ભજન. ૯૬

રામ સમર રામ સમર રામ સમર ભાઇ,
રામ નામ સુમર બીન બુડત ભવ માંહી. ટેક.
બનિતા સુત દેહ ગેહ, સંપતી સુખદાઇ
ઇનમે કછુ નાહિ તેરો કાલ જાત ખાઇ.
અજામેલ ગજ ગણિકા પતિન કર્મ કાને
સોબી ઉતર પાર પડે રામ નામ લીને. રામ૦
સકર કુકર યોની ભમત અબ કયું લાજ ન આઈ
રામ નામ છાંડ અંમૃત કાહેકુ વીખ ખાઇ. રામ૦
ધર્મ કરમ તજી કુકરમ રામ નામ લેહી
ગુરૂ પ્રસાદ સુન કબીર રામ કર સનેહી. રામ૦

ભજન ૯૭.

અબ તુમ કબ સમરોગે રામ
ગર્ભ કુક્ષીમે જપ તપ કીને નીકલ હુવા અઇમાન. અબ૦
બાલપનો હંસ ખેલ ગુમાયો તરૂન પતમે કામ. અબ૦
હાથ પાવ જબ કાંપન લાગે નીકલ ગયો અવસાન. અબ૦
જુઠી કાયા જુઠી માયા આખર મોત નીદાન. અબ૦
કહેત કબીરા સુનો ભાઇ સાધુ જીવડા દો દીનકા મીજમાન.

ભજન ૯૮.

ખલક સબ રેનેકા સપના સમજ મન કો નહી અપના. ટેક.
કઠણ હે લોભકી ધાર હે બહા જાત સંસારા. ખલક૦

ઘડા જ્યુ નીરકા ફુટયા પતી જ્યું ડારસું તુટા. ખલક૦
એસી નર જાન જીંદગાની સમજ મન ચેત અભીમાની.
ભુલ્યો મન દેખ તન ગોરા જગતમે જીવના થોડા. ખલક૦
તજો મદ લોભ ચતુરાઇ રહો નિશંક જગમાંઇ. ખલક૦
કુટુંબ પરીવાર સુતદારા ઉસ દીન હોવેગા ન્યારા. ખલક૦
નિશક જબ પ્રાન જાવેગા કોઇ નહિ કામ આવેગા ખલક૦
સદા મત જાનો એ દેહા લગા વો રમશે નેહા. ખલક૦
કાટેગા જન્મકી ફાંસી કહે કબીરા અવીનાશી. ખલક૦

બાપુનાં ભજન ૯૯.

પાણીનો ખેલ બનાવ્યોરે એની તો કહિ અકલ ઘણી
સહુથી રમનારે શોભા તો એના નામ તણી
ખર એ પાણીર ખાટ્ટુએ પાણીને પાણી અરીણને ખાંડ
એ પાણીથા થયાં નર નારી એ પાણીથી બ્રહ્માંડ. પાણી૦
પાણીનું બન્યું મોતીરે પાણીની બના હિરાકણી
પાણીના અમુલ્ય કાયા બનાવી હાડ ચામ લોહી માંસ
પાણીનાંરે પશુ પક્ષી બનાવ્યાં પહાડ પથર ને માંસ
પાણીના હાથી ઘોડારે પાણીની સાલ પામરી બની. પાણી૦
પાણીનાંરે પંચ રંગ બનાયા અઢાર ભાતનારે અન્ન
હુથી ન્યારે મારો સાંઇ બીરાજે તેને દેખાને થયો છું દંગ
સંગ કીધો તેનોરે સના તો આતમાની ગણી પાણી૦
અક્ષરાતી અક્ષર બ્રહ્મ નીપાયા તે અક્ષરથી નરને નાર
ઓંકારથી ત્રણુ ગુણુ નીપાયા એ અઢાવાર નીરધાર
ઓગણત્રીસમાં મઢા વોસુરે ત્રીસમાં બાપુ ગાય ભણી. પાણી૦

ભજન. ૧૦૦.

નામ જેણે જાણ્યું રે તે તો વેદ ચારે ભણ્યો
ભેદ જેણે જાણ્યો રે, તે તો ખગ તરત બન્યો. ટેક.
બત્રીશ આભ્રણ અંગે ધરી નરી નાક પીના સો શણગાર
કરીએ આપનું આપ તે જાણ્યુ તે કેમ કરી ઉતરે પાર
સાર ક્યાંથી મળશે રે ભણ્યો ખરો પણ ન ગણ્યો નામ૦
વાંઝણી નારીને સ્વપ્ન આવ્યુ છે પુત્ર નથીરે એની પાસ
એમ ભજન દેખા દેખી કરે છે તેની કેમ પુરી થાશે આસ.
કોને બાપ કહેશેરે, વેશ્યાએ જે પુત્ર જણ્યો નામ૦
નામ ગુરૂને રૂપનો નાશ વળી ચોથ પદ અવીનાશી;
એ ચોથ પદનો ભેદ જાણે તેને કહિએ હરી તણો દાસ
ના કરી કરમનો રે શંશે એક પળનાં હણ્યો. નામ૦
ગરબી રાખો તમે ગુરૂને આહા કરો શબ્દનો તોલ
આપણ થકી જો અદકો મળે તો તેનો ધારણ કરજો બોલ;
ગુરૂને સંગ બાપુંરે, અનામી નામ પોતાનો બન્યો. નામ૦

ભજન. ૧૦૧.

કામ ક્રોધ ઓર લાભ મેહકો જો જન દુર ભગાવે
દસમે કુચ્છ સદેહ નહી હે મોતકી પદવી પાવે કામ૦
ભવસાગરકાં કઠીન હે તરના હર કોઈ ગોથે ખાવે
જ્ઞાનકી બેડી સંતકી બલ, નિશ્ચે પાર લગાવે કામ.
જબ ઇશ્વર કૃપા હોવે જ્ઞાનુ નેત્ર ખુલ જાય
કપટ દંભકા મેલે મેલ સબ શુદ્ધો ગનમે આવે. કામ૦

રાત અંધારી આંધી ચલતી ડગર હાથ નહિ આવે
અગત્રા અપના કરો જ્ઞાનકા જીતીમે રાહુ બતાવે. કામ૦
ઉધર કયો ફીરે ભટકતા કયો મનકા ભટકાવે
જગત પીતા પર નીશ્ચે હોતુ મન સ્થીર હોજાવે. કામ૦
ઇશ્વર ભક્તિ કર રાત દીન ઉસીમે ધ્યાન લગાવે
ઉસીસે નીસદીન કરે યાચના મન મંગ ફૂળ પાવે કામ૦
વઈદક ધર્મ ગ્રહણ કરે ઔર વઈદક ચલન બતાવે
એક ઇશ્વરકી રહે ઉપાશક તબ પર મુકતી પાવે કામ૦
સત્યકા સેવન જે કો રખે શુધ ચીત હો જાવે
ઇસકે બીનાના નહી ચીત શુધ હો કામ૦
કીત નારી ગંગા પાવે
અજાયબ અમર ભર અવીનાશી હે ઉશીસે પ્રીત લગાવે
ઉસીકા કેવળ રહે ઉપાશક અક્ષય સુખકો પાવે કામ૦

ભજન. ૧૦૨.

વાણી વાણીરે માર સતગુરૂની વાણી
જીવતા પરણાવી બાપે મુઆ ઘેર આણી – ટેક.
ખીલો દુજે મારે ભેંસ વલોણુ
સસરો પારણીએ વહુજી હીચોળે
ખેતર પાકયુરે રખવાળને ખ ધો
ઉલટો મરગલે પારધી તે બાંધ્યો, વાણી૦
હેઠે હાંડી ઉપર ચુલો ચડીયે
જળ કેરો માછલીએ બગલાને ગળીયો. વાણી૦
આભ વરશેરે જમીન પરસે

નેણાના નીર તે મોમેજ ચડશે.
આવો બોલ્યા રે મછંદર કેરા પુત.
મમતાને ભર્યો અબધુત.

ભજન. ૧૦૩.

રાગ કાફી.

ટીટોડી કહેતીજીએરે, ભુમી ઉપર ભારજ થસે
અઢાર ક્ષોહણી દળ અટવાઇ જશે, ભોમી તજી વ્યોમી વસીએ
પણ ભવિષ્ય ન ભુલે, કરશુ કર્યું તે કોઇથી ન મટે,
શું ડાપણુમાં ફુલે હજુર હુકમથીરે હોનારૂ તે સહેજે હશે. ટી૦
રામ પ્રગટીને રાણુવરોળ્યો, જગમાં બાંધી પાળ.
સોનાની લંકા ક્ષણુમાં લુટાવી, વીભીક્ષણુ કર્યો ભુપાળ
વિશેભુજ વાઢ્યોરે, છેદર્યા મસ્તક થશે. ટીટોડી૦
પેલાદજીની પ્રતીજ્ઞા પુળી, ને હરણ્યાકંશકુ હણ્યો,
નરશીંહ રૂપ ધર્યું મારે નાથે બ્રહ્માના વરને ગણ્યો,
હાપેક્ષ સર્વે હેતુરે, ઉગરે નહી ઉપાય કશે. ટીટોડી૦
ગજ ઘટ નાંખીનેઈંડાં ઉગાર્યાં પક્ષીની કરી પ્રતીપાળ,
નરસીંહ નર સર્વથી સમર્થ, રાજે કીધો રખવાળ
બાળ મને લાધીરે, હરી જનમાં વસે. ટીટોડી.

ભજન. ૧૦૪.

પાર ભજનનો વેપાર
ધણી તારા નામનો આધાર.
પ્રથમ સમરૂં સારદા, ગણુપત લાગું પાય

દેવના ગુરૂ દેવ સમરૂ, મને જ્ઞાન જ્ઞાન બતાવ.
જેની દિશાએ મારો જીવ નહી માન મટતું જાય. ક૨૦
નીઅ્રત પ્યાલા સભર ભરીયાં દેખતાંઃવીખ ખાય.
દેખતાં વીખ ખાક, કાગ વાણી હોડ માયલા. ક૨૦
હંસની ચાલે ચાલુ, પાંજરામાં પંખી બેલે;
તેમ રામ શુ લે લાવ, માયલાણાં ભાર રાખો. ક૨૦
જોઇ એનો તાર. પાંચ સાત નવ બાર કરોડ,
તેત્રીસ તું અવતાર. રાવત રણશી બોલીઆ,
મારા ગુરૂ એડલો તાર.

હોથી.

વાલમ તુંને વેહનીરે, નીશા તુંને કયાંથી મળીરે.
એતે. રંગ શેનોરે, બીએ બીજી ભાત પડી. (ટેક)
આત્મચીના વીના આત્મો તે જુડડાં બ્રહ્મ જ્ઞાન.
ભકિત તણો જેને ભેદ ન લીધો,
તેતો મેલ ઠુંસો કરી પ્રાણુરે, વાલમ૦
વા થકી વદતારે, કાઢે આડી હુડ હડી.
નટવર ઠાકર નાટક ખેલે,
ઇતો જઈ ઉભો દોર ચડી,
આ પણ ચુકયો તારો આઇ તો અધવચ રહેશો અડી.
જોગ તેમે સાધોરે ખેલ આવ્યા ખરાખરા. વાલમ૦
સાધુને સુરવીર સનમુખ રેને સાચી રામશું સગાઈ
સુર વીના નર મગટ હોસે.

તે ધન્ય ધન્ય અદક સગામ, વાલમ૦
હણવટ ચટજોરે સાથે લેજો શાંન ચુડી
નીર વખ હેર નામ સમરલ તરવેણી ટકસાર. વાલમ૦
નીર વખ હોર નામ સમરલે તરવેણી ટંકસાર. વાલમ૦
દાસ હોથીને ગુરૂ મોરાર મળાઆં
તે સબળ લીધી મારી સાથ
ત્યાંથી રંગ લાગ્યોરે કાઢી માહીથી કબુદ્ધી પરો. વાલમ૦

ભજન. ૧૦૫.

પતા તમારી રામ ચરણમાં લાગીરે
સુરતા મારી સંત ચરણમાં જાગીરે,
તેણે મારિ ભે ભાગીરે ગુરૂ ભે લાગીરે. ટેક.
સંત શબ્દ જ્યારે શરવણે સુણાયોને રેણકર ઉરતો લાગી
તરવેણુનાતીરજ ઉપર મોરલી મધુરી વાગીરે. તેણે૦
ધણારે દીવસ મન કરૂ દીવાનુરે ધરડામાં નવ જોયું જાણી
અક્ષી રાતી તમુને પુરૂષ મળીયા
ત્યારે બાયે પકડી લે લાગીરે. તેણે૦
દયા કરી મન ડોલતું રાખ્યુંરે તુષ્ણાને મેલી ત્યાગી
સ્વામીજી આગળ જ્યારે શીશ નમાયુ ત્યારે
સુરતા સુવમાં લાગીરે. તેણે૦
સતગુરૂએ શબ્દ જ્યારે શરવણે સુણાયો
જાદર અતર પ્રેમ પ્રકાશી
દાશ હાથીને ગુરૂ મોરાર મળીયા
ત્યારે મુટી ગઇ જમડાની ફાંસીરે

લખમો ૧૦૬.

એણે અમર પુરૂશ પધાર્યાં ગેરે દાતા જેણે અમર પુરૂષ
પધારાયા મેરે દાતા ખલક ખુબ જનાવાજી
બીજ વરખમાં વરખ બીજમાં થાંણાં ઠીક લગાય
અંડન વાલે ખેડ નીપાયા તો કબુદ્ધિ કપાસીયાની પાયા મેરે૦
સુખ મણા નારી સુતર કાંતે સુરતા તાર મીલાયા
તીન ગુણીકા નળી ભરાયા પાંચ તત્વ કે તાણા. મેરે૦
બડા કબીર સાબ વણુવ બેડા હુરમ તાર મીલાયા
વણુતાં વણુતાં નવ માસ લાગયા
નો પરપંચી રેજો નીપાયા મેરે૦
સત સુધ શબદકા ધાગા શીવણુ વાણા કીતાંરા
ટુકડે ટુકડા ભેગા કીધા તો સાકુ ખુબ લગાયા, મેરા૦
ગુરૂ હમારા સતકા ગનાંની જુના પીર જગાયા
દોય કરજોડી લખમો બોલ્યા તો અંતે રેજો ભેળા. મેરા૦

ભજન. ૧૦૭

જેને દીઠડે નેણા ડરે બાયુ અમને એડા સાધુ મળે
ઓદરમાંથી એક બીંદુ નુગટ્યુ ને ભગત નામ ધરે
નરક છોડાવી કરો નીયાળો એ અમર લોક દુરે બાયુ
ચાલતાં નર ધરતી ન દુવેને પાપ દોશથી ડરે
વઝને વિવેકીને ચાલે શા લખાણુ
તેતો પુછીને પગલાં ભરે બાયું૦
ત્રિગુણ પુતળી સીવ સોનામાં નેહડા બાટ ઘડે,

શ્રના શબ્દ અઘાટ છે તે તો કોને તો ખબર પડે બાપુ
આયા તે વાડીનો ભમરલોને સદાય ઓથ ધરે.
આરે સંસારીઆમાં સંત સુહાગી.
વે તો બડડા ભજન કરે; બાપુ.
વરખા રજનો હેમજ પોપટો, બે નીરમાં ભરે;
દાસ કરજોડી લખમો બોલ્યો,
તે તો સાન્તીના બીંદુ દરે બાપુ

છોટમ ૧૦૮

આરા સાચાના સંઘાતીરે વખતે વેલા આવજોરેજી;
મનુષ્યા જન્મ મળ્યો તુને મોટો
તોય હરી સ્મરણુ નવ કીધું હેજી,
તારવા બાઇ નાવ હાથ લીધું મારા.
પાપ કરમની કોઠા નાંખી, લોભ કપટજ ભરીયાહેજી.
સોગ કમાણી કોરે મુકી પાપે પેટજ ભરીયાં હેજી. મારા.
પુન્ય વેહેં ને નામ ન જાણ્યુ ધર્મ મુક્યો તે જાણી હેજી,
અંત સમે સૌ આવી વળગશે,
કરણી કામ પ્રમાણી હેજી. મારા.
પ્રભુની પ્રભુતાઇ ન જાણી વિષયમાં રહ્યો તું માણી હેજી,
વિષય વાસના દર તજીને પ્રભુને લ્યો તમે જાણી હેજી; મારા.
પુર્વ જોને ભેગા થયા છે, માત તાત તમે જાણો હેજી,
પુત્ર કળવ તેવુ જ બાઇ અંગમાં સહુ પ્રમાણો હેજી; મારા.
અંતરા કાળે જાવું જીવનને એકલું છોટમ વીપુ જાણી હેજી.
જોતુ સ ૧૭ પ.૫ કરો નહિ ધ્યાને લ્યો જાણી હેજી. મારા.

ભજન ૧૦૯

આવું હરી ભજવાનું ટાણું રે વારે તુને નહિ મળે હેજી૦
મનુષ્યા જનમ આપ્યોરે મોટાં મોંઘા સલનો હેજી.
શીવ હરી ગુણ ન ગાવારે.
ગુણ તુ ભુલ્યા ભગવાંનનાં હેજી; આવું.
જમજીને તમે ચાલોરે, જીતો જમ દુવારને હેજી;
હરી ભજનમાં તમે ચાલો રે સે જ મળશે પુરૂષ હરી આવું;
મો કાનેરે, જુઓ તમે નાથ હરી હેજી;
હરી ભજનમાં તમે ચાલોરે સહે જે મળશે પુરૂષ હરી આવું
બોજ હરીનેરે, જુઓ તમે નાથ હરી હેજી
મોત્યો નહીં જડેરે એવો સારીગ પ્રાણી
સેહેજે ગુરૂ મને મળીઆરે ભજની આવે હરી હેજી
એવું છોટમ કેછેરે મારા ઉરમાં આવે હરી. આવું;

પરમહાસ ભજન ૧૧૦

સાધુનો મારગ સાંકડો ત્યાં કોઇ માલે શુરારે.
કાયર કેહ નહિ ચડે છકે હલનો અધુરારે,
શુળી નર તે ઠવાય દહયા નરએ નાવારણ તે નવ જાગેજી
સુળીએ ચઢવુ તે તો સેહેલ છે ખાડાની ધારરે
સાસીમાં આપ અરપવું કરવું જ ન મોઝારરે
તેથી કઠણ અવરદાન છે સંતો ખરારે ખરીનો ખેલ છેજી.
ડુગળાના ડાગ લાગે નહિ એ છે દલ દરીયારે
હળાહળ પીધું શીવજી સાધુએ અજર જરીઆરે
પાપ પારખું તો મળે હોમ અગ્નિમાં જઇ ભરે હોજી
ભલા પરખને પાર કરી ચાલ સંસારની ચાલેરે.

જે ઘાટ જગ ઠોવાઇ રહ્યું તે ઘટે સદા આરડરે
નીજીયા પંથ એવા નીરગુણ રેણી કેગ્નાન સંતા ઉજળીરે
સત સેવાના ફળ શું કહુ એ મુખ વરણાવ્યા ન આવે રે,
નવધા ભકિતન ભેટતાં ભેદ ભકતેને ફાવરે
ચારે સમે ટળ્યા અને કાળુ ભાંગ્યા લઉ અને તારણેજી
કલંઉ નહીંરે નકળમી ધરમને એ છે જુની ગાદીરે
મોટા અનુભવી એમ એ ચરે બે છે સાથ્ય અનાદીરે
પ્રેમદાશ વાત પ્રસિદ્ધ છે સતે વેદ પુરાણું પીધા છે હોજી

ભજન ૬૧૧

આધાને સંતો રત્ના તુ વેરીએ માલ મીસ્ટ ગુરૂ મળીઆરે
શીરને સાટે લઇ સાટવા ગુરૂજી અઢળક ઢળીયારે
શીર મળે પણ સમો નહિ મળે
સમાના ચુકયાં ભેળાં નહિ ભળે હેજી
અજર પીઆલા જે જન જીરવે આપે અક્ષ અશપેરે
રૂપે રંગે છોગાસે નહિ તે નર નવધા સાધેરે
વણજુ કરેરે વેપારી ભકિતના ભોગી નર ભરિયા હોજી
વીમ કઠણનો નીભારવા સુરા લઇને ચાલેરે
કાયરનું ત્યાં કામ નહિ મરજીવ માલેરે
સાચાને મન સહેલ છે ધરમ લીણા દેખી ધ્રુજેરે હોજી
સાયબાની ઓળગે જોડીયા જ્યારે જામ જોગસારે
આપ ઓડે ધણી ઓળખે ફળ ચારે ગમેરે
અહોનીસ નીર અમૃત વહે સંતને સાહેબ કરી લેખે હેજી
એ ધરમ આલય આનંદનો જુગ પેલો પુનોરે

સનાતન એવે સંત કહે ધરણી પેસોરે ધુનોરે
અહોર્નિશ તુરીજન એમ ઓચરે
સુલુણા નરતો સેજે તરે હેજી
માંરૂ મારૂ તમે મેલજો આ કાયાનું કાચુ રે
અમરે તન કેનું નહિ સમરશુ ગુરૂજીના સાચુરે
પ્રેમદાસ પામ્યા પરિભ્રમતે અહોનિશ ધાંધાધુંન ધરમતે હોજી

લાવી ૧૧૨

શેરૂજી પધાર્યા જાત્યુ જાગીયુ મોટા મુનિવર મળીયારે
અડસટ તીરથ ઘરને આંગણે પ્રવાહ ગંગાજીના વળીયારે
નાયા તે નર નીરમે થયા કુડીઆં કીનારે બેસી રહ્યા હેજી
મનના માન્યા મુનીવર જો મળે આપુ સરવસ સોંપીરે
હીરલો આલ્યો ગુરૂજીએ હાથમાં રાખુ તનના તાસીરે
એ વસાણું વોરતો ગુરૂજી ભાળીયા હે જી
લઇને ન આપે તે દીવાળીઓ હોજી

સંત સરોવર સેવતાં રૂડું રતન લાધ્યુંરે
રતન જતન કરી રાખીએ આપ બોલે બાધુંરે
અજાણ્યાને નવ દીજીએ સંતો સમજીને લીજીએ હોજી
ઉચા જોર ઉજળારેણી કરણીના હીસારે
પારકે મંદીર જઇ પાખંડ કરે ઘેર આયા શામળીઆ
એકલને બીજો નહી ગમે તે નજર ભક્તિથી ભુલ્યા ભમે હોજી
આપ આ રડીને અજરાજે જરે રાખે મનને વારી
પીતાંબર ચરણે લીધા બને સંતો જુવોને વિચારીરે
અમીરસ એણીપર પીજીએ તનમન ગુરૂજીને દીજીએ હોજી

લાલદાસ ૧૦૩.

સોન રમ સમગ મારા આતમના આધાર
મમરના ભગેતો દરશ કગ હેગર—
મોહ માયા મુરખ મલકાને અંધો કરે અહતા
હેમગે સંકટ ન મને ઘણી વીતા ખાશે માર
લેખ લેશે ખુગ ખરે સો.રામ૦
સંત ચરનમાં સ જ્યો નહિને ભાંગે કરમ પરિવાર
ભક્તિ ન ભાવે મંત ન સેગ તો કેમ મળસે ગરતાર
કુડજ કાઢો તમે સાચુ નામ સંભાળ; સે.વરમ૦
રવી ગુરૂ બોલ્યા પડદા ખોલ્યા પ્રગટ કરે ગોકર
ગુરૂગમ હોતે ગોતી લેજો તરવેની ટંકસાળ
ગગન ગુફા માંથુગી જીગો જગકાર સો.રામ૦
સાધુ શુરો તો સનમુખ લડશે કાયર ભાજે ગભાર
શીને સટે સાહેબ શેગ તો સફળ જનમ તરનાર
મનજીવ મોજ મળે દરબાર સોયરામ૦
દયા દાન અમરાવર મળગે કાળીજ સફળ સધાર
ચરણુમાં રાખો જન આપણે કરી ધાર સોયરામ૦
સીળ સંતેશી નીરમળો જીણા શોધી પોચા પરીવાર
અધર શીહશન આપ બીરાજે અમર પુરૂષ નરધાર
સેવ મુરતને લાલદાસ જાય બલિહાર સોયરામ૦

ભાણો લુવાણો ૧૧૪.

મ ગું રામ ભજી રાણા તારે ગુણ ગોવીંદના ગાણું હોજી

પોળી માયાના પખડ ના પડી પછે ફળા ના ફુટ હોજી
જુઠી માયાસે જ ડો માંડ્ગો ભજે ફરી ખાણાજી મન૦
ફુડી મા ા તરી કામ નહી આવે નહિ આવે ભેળાં ણાજી
હરામની માયા તાગી હાલી જાશે પછે હમ એ ફુગાણાર મન૦
ફુણપ વીનાના નર કુમ દીસે બીતર નહિ ભેદાણાજી
હરી વીનાના હળા હિડે નર કરે નીમાણ મન૦
સો વરસ સીધુ ાં ભા પણ બીતર નહિ બી ણાજી
જળનુતો કાંઈ ર નવ ચાલ્યું પત્થળા નહં ે ણ મન૦
તાગ રાણી બુદ્ધિ તુહો જાેીયાં ેાદ દાસ રખાણજી.
દીક્ષા લઈને ઘ ગર ચાલ્યા હરીચંદ્ર હાટ ચાણ મન૦
રાવણ સરીખ રહ્યા નહિન ઈંદ્ર જેવા અળપાણાજી
જરાસંઘ સન્ખા ભને કઠિન ફુગાણા મન૦
હાથી ાયા ભેળી કરીને ાચ ભરીયાં નાણાં
મુ ા પછે મગજર થઇ બેઠા તાપર ાગ રખણા
વળી ફરી પન વૃત્તિ નવ ફરી તારા બોલના અદલાણાજી
સુ ી ફ ી પણ પલણુ ન ધરાં તારી બાત ન ગમ બરમાણા
અવ ારે તો અનેક ધર્યાં ને ભવો ભવ ભટકા ાજી
જરા મરણ જુતો નહી જીવન તારો લોભ ગયો લુવાણા મ૦

ભજન. ૧૧૫.

હંસો હાલવાને લાગ્યો કાયાનો ગઢભાગો
તમે પોરે પ્રમાણે ાઓરે હ લ ાને લાગ્યો — હાવાને. ટેક.
આપો અશાલોને રશીયા રસ ાયે
તમે ફુક કાયાના વિરા ઠાઠારે હંસો.

નીત નીત નીંદા કરા નથપેરામ રાખે
સુતાસે સાહેબો આધારે ‍ હંસા. १
એક મન હુપ એલખ આરાધો
આંધ ા ગાત્રાને લાલ્યોરે. હંસા. २
અંતર દુધ રલોને જમડા પણ આવ્યા આણે રે. હંસા. ३

ભજન. ११६.

હરી જન તે વાળો સંતે સમાગમ જીવને વહાલી માયા જેને
માયામાં વીટાગો પ્રાણી ભવમાં ગોથાં ખાય જેને
અજ્ઞાનદને મથા સુ ન મેલી વીશા નદને ધાવ જેને
સુખ નં તો, સ ધુ ત્ય ગી અગતર માં નાહાન ને
એ સના મોતીય શ નને સાને ન એ ળાવ્યા જેને
હીલનાં જળ કે ડા ગી ઉગે રેલીયા જેને
સત ચીતદારા બા સો છે મખ્ય કાળની છાયા જેને
મુ ણી ન હકે આવ ન પ્રીછે શી મયાં કારતન મ વ જાને
નખ શ ખ સુધી અવીધા વાત ાં બંધાવા જેને
જીવત મુક્ત મૃત્યુ સીધું તેનો વિશ્વાસ જેને
જીવન મુક્ત સીધી આપે તેના થામ દાસ જેને
ખોટી સેવા કરી ખણું માગે વચનના રાખે આસ જેને
એવા જાને સાધુની સંગે જ્ઞાન ન થાય ર નહામ ને

ભજન. ११७.

હોસે હોસી કહે છે રે પ્રભુ મારો વારે ચડો

બચ્ચ મારાં મારે રે તળે આવી ભીલ ખડે ટેક.
ભાંથુ તાણીને ઉભો પારધી ઉપર આવ્યો બાજ
દરમાંયા સુર્પ જો નીકળે વો વળશે અમારા કાજ.
ગરૂડના ગામીર આંટી રાખી રખે રહો. હોલો૦
કેતામાં પ્રભુ પરહરોઆ વે સર્પ વીશે નીરવાણુ.
પારધીને પગે ડસીને તત્ક્ષણ લીધા પ્રાણ
ત્યાંથી બાણ છુટયારે બાજ આવી હેઠે પડયો. હેલો૦
કઠણ વેળમાં કામજ આવે ભજન કરે ભવ જાય,
એવો સમરથ સ્વામી મુકે ને કોના પુજુ પાય,
ગુન્હેગાર તારોરે તુળસીદાસ ખરો. હોલો૦

પરોળી ભજન ૧૧૮.

પરોળી આ પ્રેમની એના વણનાગ વિશ્વધાર પરોળી.
સતજુગમાં વજુ વાવીયા તેતા જુગમાં ઉગ્યો કપાસ.
દુવા પરમા આવી ફરીગુરે કલજુગમાં વીજુઆ કપાસ પરોળી.
સતને ચરખે લોઢાવીએરે પ્રેમની પાંજણે પીંજાવ
સરખી સહેલી વણે પુણીયું એને ગગરે ફરકે છે તાર પરોળી.
બ્રહ્મ એ તાણ્યો તાણો ને શંકર જેવા ભરથાર
તેત્રીસ કરોડે અણી તગડે રે એતો તાગ ગયારે અસમાન પરોળી
પેહાદ ઓઢી અભેપદ પામીયાને ઓઢી મરવાહ દાસ
જુનાગઢમાં ઓઢી નાગર નરસૈયેરે પછી આવી દય નેહા। પરોળી.

રવિદાસ ૧૧૯.

તારા પદ પરસરે ચારે જુગમાં ના આવું ફેરી

ભક્તને આધીનરે ભક્ત પ્રાતપાળ હરિ, ટેક.
તારા રૂપની શોભા શા વર્ણવું, નીગમ ચયારે સ્વરૂપ,
ત્રિવીધી તાપ ટાં જને ન મને નીરમળ અ.શ ભરસે
સોચણુ ભુલ્યગે બળ અહંકાર કરી તારા૦
કીરીટ કુંડળ સુંદર દળ લોચન અમરતની આગાર,
રામ કઠે રામસગ સોહે ધનુસબાણુ હથીઆર
ભક્તના પાલનરે દુષ્ટ સિંહારણુ હરી. તારા૦
રાજા સઘળા મળીને ઓનાં ધનુષ્ય ભાંગો કાય
રાવણુ સરખા કંઇક રોળાણા જેની બુદ્ધિએ બડી ન હોય
રામ રામ રેઓરે સીતા મન ચીંતા ઘણી. તારા૦
રામ લક્ષ્મણુ ગુરૂ સંગ આવ્યા રાસ રચ્યો છે ત્યાંહે
સીતાએ રઘુનાથને નીરખ્યા અંગે ઉલટ ન માય,
વાચા એહી પળજરે સુંદરવર સરસ ઘણી તારા૦
બાળક રૂપ સોકામળ કાયા હાથ લીધું કુશબાંડ
દુષ્ટ દેવનાં દેખતાં ભાગ્યું ભ્રાત ન રહ્યાં બ્રહ્માંડ
જાન તેડાવીરે જનક કુમારી ભરી તારા૦
પરશુરામ ખાખારીને ઉઠયો મનમાં આણીને રોશ,
રામે લક્ષમણ સનમુખ ભેટયા બાણે કાઢ્યુ બળ સોચ,
હું છું તારો બ્રાહ્મણરે પ્રભુ તમે ચરચરી. તારા૦
આગે સંત અનેક ઓધાર્યા ત્રાતા ત્તરણુ રામ,
અનેક જુગનાં ભુપ પ્રભુજી, કરે રવિદાસ પ્રણામ,
તારા પદ પરસરે ચારે જુગમાં ન આછું તારા૦

ભજન ૧૨૦

આવો આ [illegible] મન ના માનેસ સપનીજી [illegible]
ન આવો તો મન ન [illegible] આજુ [illegible] પીજી
ઘાટા ઘેળા નેરે [illegible] આવો૦
આજ મારા વાલાજીના નેણુ વીરખી થયહું નીઆલ,
મારા રૂદીયા કમળમાં ટાઢ દીમ છેરે જીવ આવો૦
આજ વારી જાઉ બીજી ચારે ફુડા વાર,
જોવાને રચીયોરે જાયુ હવે [illegible]જી. આવો૦
[illegible] વે નેરે સે [illegible]નેરે આજોઠ.
પ્રેમે તે પ[illegible]રોરે પ્રભુજી મારી પ્રીત છેરેજી. આવો૦
મહા જગત રચીએ માર મંદારીઆની મોજી;
ગો[illegible] ગુલતાન થવું છેરે માનથારેજી આવો૦
ભાણને પ્રતાપે [illegible]મ [illegible] ભયા,
રવી રામ ભજન કરે રે [illegible]રયા હિ[illegible]પીત છેરેજી આવો૦

ભજન ૧૨૧

હહરે દરીયામાં હમેશ નાતા હાકત કપડા કયું ધોતારે
પવિત્ર ઘેર નાર પદમણીને ગુણહારી મન કયું મેતા;
આવે પાંવને મારે ખાસડે માયા માલ ખુરખત કયુ ખોતા
ઉગે ત્યાં ન આવે અભાગીઓને છગારે બીજ [illegible] સેતા.
અમૃત વૃક્ષકી છાયા છોડકર આકડે આય કયું સોતા
બગલા સાથે મન મન ખાવે ગોયા
હંસની સભામાં કયુ ન બેસતોને

સમજ આવતી કંઈક જુગ વીત્યા મુવા પછી મુખ કયું ધોતા
આવ્યા પુત્રને મોંઢ ન દેતાને મુવા બાપને કં રોતા
ફરી લેશી ગાદી સમ સાહેબની
ઓર બાકી સર્વે ઓડા.
કહે રવી સાહેબ તો ભાણ પ્રતાપેને
અમર દિ રેવ તેર ચોથા
દાસ હરીના હમેશ નાતા કાદવ કપડા ધોતા

ભજન. ૧૨૨

જાગોને મન તમે આતમરામ દેખો નજર પા જ રીરે.
ઘડી ઘડીના ઘડીયાળા વાગેને
કાયાનો ગઢ તારો લેશે ઘેડીશ
માતને તાત તારા કુટુંબ કબીલો એતો અંધ સુતની ઘેરી
તેમાંથી કોય તારે સગ ન આવે
ન આવે વરના મેરીરે.   જાગો૦
એક દીન જગાડા શહેરમાં ભલટશે;
ધન સાથ ચડશે એના સ્વારીરે
આ કાયામાં નધુકાર લાગી રશે
જેમ અગાડી બનશેરરે   જાગો૦
કામ ક્રોધ તારો બંધ ક લેશે
સે દા ભ રે ... ધરી
મુન ઝીની તાર પા ન આવે તે
કોણ કરે ફરી તારીરે,   જાગો૦

તનમાં તપસો તમે જુઓ વિચારી
મનખા જનમ નાવે વારંમવારીરે
કહે રવીદાસ સંતો ભાણુ પ્રતાપે જાગો૦
એક અલખ આશા તમારીરે,

ભજન ૧૨૩

સત વચ ાકા કરી લે ન વેડા મે નામ સતગુરૂ મંઇ બોલેરે
માયલ શ રમાં રતન અમુલખ
વ તુ છે ાંહી આણુ તોલારે સત૦
ફલર દરીયામાં અખંડ હીરોરે.
દેખ્યા વીના મારૂ મન ડોલેરે
ભ્રાંતના ભરીયાં આશા ભજો ભત ભુલ્યારે
સત ગુરુ વીના તાળા કોણ ખોલેરે. સત૦
ગમન મંડળમાં ગુપ્ત ગેબીએ બાવન અક્ષર બાર બોલેરે,
ત્રુંરી તખતપર નામ નીરંતર
નરે તે સુરતેને સુજેમ નાંખેરે સત૦
આગળની જેને હશે ઓળખાણુરે
ઓાહુયો વચન ઇતો નહિ મેતરે,
આવ્યો અવસરને ચેતો મારા બેલીડા
ફુળ લાખ્યુ છે આ વેલરે. સત૦
પટા લખાવ્યા જેણે ધણી હજુરમા
કેને હવણી એરે કેમ રોકશે.
કે રવીદાસ સંતો ભાણુ પ્રતા
પ્રેમના પ્યાલા કોઇ સંત પીવેરે. સત૦

રૂપાદે અને માલાનુ ભજન ૧૨૪.

વાયક આવ્યાં ગુરૂના દેશનારેજી રૂપે રાણી જમલે પધારોજી. ૧
કેમ આવું ગુરૂ મારા એકલાંજીરે સુતો માલદે જાગેરેજી. ૨
નીંદ્રા મગાવું સારા શેરનીજીરે, ઉપર અમર ઓછાડીરેહોજી. ૩
શોડામાં સુવારૂ વાસંધી નાગનેરે. ખુણે ખાટ ઢળાવુંરે હોજી, ૪
વાળે વાળે મોતી પરોવીઆંજીરે, ટીલડી ચોડી લેલાટરેહોજી. ૫
થાળ ભર્યો સગ મોતીડેજીરે, રમઝમ કરતાં ચાલ્યાં હોજી. ૬
ત્યાંથી રૂપાદે રાણી ચાલીયાંજીરે, આવ્યા દોડીને દરવાજેહોજી. ૭
ભાઇ પોળીઆ વીરા વિનવુ જીરે, તુતો સુતો છોકે જાગડોજી. ૮
કાંક સુતો કાંક જાગીઆંજી, રાણી તમે કડકે પધારોજી. ૯
વૃત રહ્યા એકાદશીનાજીરે; ઇશ્વર પુજવાને જાવું હોજી. ૧૦
તાળાં જડાવી જેસળ સેરનાંજીરે, કુંચી માલા દરબાર હોજી. ૧૧
ઊભા રહી અલખ આરાધીઓજીરે, ખડક ખારીને ખેડલી હોજી. ૧૨
ત્યાંથી રૂપારે રાણી ચાલીયાંજીરે આવ્યા ધણીને દરબારહોજી. ૧૩
અલખ વધાવ્યો સાચે મોતીડેજીરે, શોની આપતી પધરાવ્યોહોજી.૧૪
સક્તિ ગતને હરે હરી મારેજીરે, ગુરૂને પ્રણામ હોજી. ૧૫
આવ્યા રૂપાદે રાણીજીરે જળહર જોતું દરસાણી હોજી. ૧૬
ચંદ્રાવળ ચારયા ગાંડાઆજીરે સુતો માવાને જગાડયોહોજી. ૧૭
ઉઠો રાણા ઉને રાજીઆજીરે રાણીએ રાજ અભડાવ્યાંહોજી ૧૮
ઝડપ લઇ માલાદે જાગીઆજીરે, શોડમાં વાસંગી ઘુઘવ્યોહોજી. ૧૯
કરડયા હતા પણ ઉભરયારેજી, ચંદ્રાવળી ભાગ હોજી. ૨૦
ખાંગ ખાંડુ લીધું હાથમાંજીરે, માલાદે કરોભજ કર્યાં હોજ. ૨૧
જોયાં મંદીર જોયાં માળીયાંજીરે, ઘોડાની ઘોડાર હોજી. ૨૨

ત્યાંથી રાવળ માલો ચાલીઆજીરે, આવ્યા કે ડી દરવાજે હોજી. ૨૩
આઇ પોળીઆ વાનવુ જીરે, રાણીને જાતી તે જાણીરે હોજી. ૨૪
કાંઇ સુતો કાંઇ જાગીઓજીરે. મુજને ખબર નથીરે હોજી. ૨૫
કોપ કરી ખાડ ફેરવ્યું રે, પોળીઆ પેળુ ઉઘાડોરે હોજી. ૨૬
ત્યાંથી રાવળ માલો ચાલીઆજીરે, આવ્યા રૂપીને દરવરે હોજી. ૨૭
પાંખલી પળીતે ચડીઓજીરે, નજરે ભળીરે હોજી. ૨૮
સુણ મારા દેવંગીજીરે જોત્યુ ઝાંખી વરતાણીરે હોજી. ૨૯
આપણા સેહેરમાં કોઈ નહિ નુગરોજીરે, માલદે પધાર્યારેહોજી. ૩૦
બરસીફલ મોજડીઉ ઉપાડીજીરે, માલદે ત્યાંથી ચલ્યાજીરે હોજી. ૩૧
સગતો ને હસે હરી જીરે મારા ગુરૂને પરણામ હોજી. ૩૨
સુર સુર માગ દેવંગીજીરે પગની મોજડા દે રાણીરે હોજી. ૩૩
અગમ આ અલખ આરાધીઓજીર શર્ગ રા મોજડી ઉતારી રહોજી.૩૪
ભો રૂપાદે રૂપાદે પેરો મોજડાજીરે કોઇ કેણે કેરાવ્યાજી. ૩૫
ત્યાંથી રાવળ માલો ચાલી આજીર એતો પોળીઆને માયો હોજી. ૩૬
ભીખુ માગી રૂપાદે ચાલ્યા દોઢીતે દરવાજે હોજી. ૩૭
ઉભા રહી અલખ બોલીયાજીરે, પોળીઆને સજીવન કીધો હોજી.૩૮
સાંકડી શેરીનાં સામો મળ્યોરે, સતીનો છેડલો ઝાલ્યો હોજી. ૩૯
રાત અધારી આબો લુબે જુમ, રાણી તમે કેઠે પધાર્યા હોજી.૪૦
વ્રત એકાદશીનાજીર, ઇશ્વર પુજવા ગય હતાં હોજી. ૪૧
આંપણા સહેરમાં નથી ફુલવાડીયું જીરે, ઢોલને હમેંક પાણી હોજી.૪૨
રેવી વાકા આબુ સહેનાંજીરે, બાજી ગઢ ગીરનાર હોજી. ૪૩
ત્રીજી ધણીના ચોકમાજીરે, ચોથો ચાળામાં કરાણી હોજી. ૪૪
અ. ભેદ છેડલો તાણીઆજીરે ફુલડે ઝાખુ ભરાણી હોજી ૪૫
જે ફુલવાડે તમે ગયા હતાજીરે તે મે અમને બતા હોજી. ૪૬

એ પંથ માતા દેખાવ્યાજીરે, એલુ ખાંડાની ધાર હોજી. ૪૭
પેલો બાર મોતી દીકરાજીરે, બીજો ધસલો ઘેડો હોજી. ૪૮
ત્રીજો બાર કરશીના વાછડેજીરે, ચોથા ચંદ્રાવળા રાણી હોજી ૪૯
ચાર મસ્તક લઇ આવજો જીરે, રાજ પંથ બતાવુ હોજી. ૫૦
ત્યાંથી રાણી માતા ચલીયાજી, આવ્યા પોતાને મંદીરજી. ૫૧
ચારના મસ્તક વાઢી માલે આવ્યા રૂપાદેની પાસ હોજી. ૫૨
ત્યાથો રૂપાદે માલે ચાલીયાજીરે, આવ્યા ગુરૂને દ્વાર હોજી; ૫૩
ગુરૂ ગુરૂ મારા દેવ યાજીરે મોટા ભુપ નમાવ્યો હોજી. ૫૪
સર્વ ગતને હરો હરીજીરે માથાના ક્રંકણુ ભયા હોજી. ૫૫
પેલો જીાડરો મોતી દીકરાજી, બીજા હંસલો ઘોડો હોજી. ૫
ત્રીજો જીાડયો કરશીનો વાછડોજીરે એની માતાને ધાવે હોજી ૫૭
ચાથી જીાડો ચંદ્રાવળા જીરે, એતો હરીના આરતી ઉતારે હોજી ૫૮
ભાલે મલ્યો મેઘ વરૂવે જીરે, મુવા સજીવન કીધા હોજી. ૫૯
ગાય શીખેતા સુણો સાંભળોજીરે, ચોકુંઠ એના વાસજી ૬૦
દાસ ધારૂં એમ બોલીયાજી, સતેનો વૈકુંઠ વાસ હોજી. ૬૧

ભજન રામદેપીરની શાવળ.

અને જીરે બાપજી ભજન વીના મારો ભુખ ન ભાગેરેજી
સ્મરણુ વિના મારી તલપ ન જાય.
અતર દેવને હું નહી જાચુ રેજી.
કૃપા કરેને રામદે દયાળા,
અજમલ ઘેર અવતાર ધર્યા હેજી.
જીરે બાપજી આજ ઝુલતાં અમરફળ આસા હેજી.
અવતારણુ રામો દીન દયાળ

દુખ દારીદર ટાળી સુખ દેજો હેજી,
સેવક તણા રામો સદા રખવાસ,
અજમલ ઘેર અવતાર ધર્યો હેજી
જી બાપજી મે ફુલને મારા સતગુર સાચા હેજ.
જનમો જનમનાં કાપે જાળ બણી ઠણી ગુરૂ વાટેને પાટે હેજી,
નેડે રાખોને ધણી એક લગાર,
અજમલ ઘેર અવતાલ ધર્યો હેજી
જીરે બાપજી પાંખવીના પંખી કેમ ઉડશે હેજી.
જળ વીનાં મચ્છીઆના કોણ હેવાલ;
રાજ વીના મછીઆના કોણ હેવાલ;
સુખપતી રામો સદા રખવાળ
અજમલ ઘેર અવતાર ધર્યોહેજી
જીરે બાપ મે ગોરાને મા ાજ મળીઆ હેજી
મળીઆરે માલા નીજારી, હરી ભરણે ભાડા વરજી બોલ્યા હેજી
વામદે પીર મને પડશો દેખાડ,
અજમેલ ઘેર અવતાર ધર્યા હેજી.



ધીરાના પદ.

પ્રથમ ભાગ

પદ ૧ રાગ કાફી

ફુલ્યો શું ફરે છે રે ભુલ્યો ભવ કુપમાં પડયો
મનુષ્ય દેહ રૂપીરે ખાગો મ ણ હાથે ચડગો.
ડાહયો થઇ દુનિઆમાં ફરે છે, તેણે શું સર્યું તારૂ કાજ
તેં ન જાણ્યું જે પલકમાં કેમ કરી રહેશે લાજ
ડહાપણ તારૂં જાણવું રે જ્યારે જમ હાથે ચડયો. ફુલ્યો.
વાગ મુછી પર વાટજ ઊડી, નર્કની વાટે સંચાર્યો
મિથ્યા જ ની ભરિ થારી આવ્યા જનમ મર્યો ન ધર્યો,
માટે જેને જાગીરે. અવસર આવી અડયો. ફુલ્યો,
શું થયુ જે સંપત્તિ ગણી મળી મળ્યા મોટા ઘર બાર,
નિશ્ચિત થઇ હરિ નવ ભજીયા ધિક પડયો અવતાર.
ધિક તારૂં જીવ્યું રે, હરીએ તને શાને ઘડયો ફુલ્યો
મનમાં લે શીખામણ મારી, મમતા મુકી પડી,
કર સ્મરણ સરજનહારનું જનમ સફળ લે કરી
દાસ ધિરો કહે છે રે સૌથી તું સંસ નીવડગો ફુલ્યો.

પદ

તરણા ઓથે ડુંગરરે, ડુંગરરે ડુંગર કોઇ દેખે નહિં,
અજા જુથ માંહરે સમરથ ગાજે સહી
સિંહ અજાયા કરે ગર્જના કસ્તુરી મૃગ રાજન

તલને ઓથે તેલ રહ્યું છે, કાષ્ઠમાં હુતાશન
દહી ઓથે ઘૃત જર, તન્તુ એમ છુપી રહી   १
કોને કહું અને કોણ સાંભળેરે, અગમ નિગમ બાહાર.
આગમ કેરી ગમ નહિરે, બાણી ન પહોચે નિરધાર
એક દેશ એવોરે, બુદ્ધિ થાકી રહે નહિ તરણા,   २
મન પવનની ગતિ ન પહોંચે, અનિન શીર અખંડ.
રહ્યો સચરાચર ભર્યો બ્રહ્મ પુરણ. જેને રચ્યો બ્રહ્માંડ,
ઠામ નહિ ઠાલોરે એક અણુ માત્ર કહીં   ३
સદગુરૂજીએ કૃપા કરી ત્યારે આપે થયા પ્રકાસ
શાં શાં દોડો સાધે પોતે પોતાની પાસ.
દાસ ધારો કહે છેરે, જ્યાં જોઉં ત્યાં તુંહી તુંહી

પદ

મન તુંહી તુંહી એ લેરે, સુપના જેવું તનમાં તારૂં.
અચાનક જોડી જાશેરે, જેમ દેવતામાં દારૂ.   ટેક.
ઝાકળ જળ પળમાં વહી જાસે, જેમ કાગળ ને પાણી
કાયા વાડી તારી કરમાશે, થઈ જાશે ધુળ ધાણી
પાછળથી પસ્તાશોરે મિથ્યા કરી મારૂ મારૂ   મન० १
કાચનો કુંપો કાયા તમારી, વણસતાં નહિ વાર
જીવ કાયાને સગાઈ કેટલી મુકી ચાલે વન મોઝાર
ફોકટ ફુલ્યા ફરવું એચિંતું થાશે અંધારૂં   મન० २
જોસું તેવો સર્વ જાવાનું ઉગરવાનો ઉધારો,
દેવ ગાંધર્વ રાક્ષસને માણસ, સૌને મરણનો મારો
આશાનો મહેલ ઉચારે નિધું આ કારભારૂં.   મન० ३

ચંચળ ચિત્તમાં ચેતીને, ચાલો ઝાલો હરિનું નામ.
ધરમ રથ જે હાથે તે સાથે કરો હેરરનો વિશ્રામ.
ધીરા ધરા ધરશોરે, નથી કોંઇ રહેનારૂં. મન૦ ૪

પદ

અંતે સંત તેડાવોરે હરિનું ભજન કરવા.
કરમાં માળા ઝાલીરે, મુરખ જ્યારે બેઠો મરવા
નાગપણે ઘર ધન્ધામાં ફાવ્યો, વૃદ્ધપણે હરિ ગુણ ગાય.
ઘર લાગ્યું ત્યારે કુવો ખોદાવે, અગ્નિ કેમ ઓલાવાય.
જીતી બાજી હાર્યોરે, પથ્થને નાવે બેઠો તરવા. અંતે. ૧
અંત સમે છાપા તિલક બનાવે, ભુલી ગયો જ્યારે ભાન
એરણની ચોરીને શોયનું દાન, એમ કેમ આવે વૈમાન;
ચુરૂ હાન નાખ્યુંરે બુદ્ધિ તારી ગઇ ચરવા. અંતે૦ ૨
જુતાની નારીને જેતા પુત્રના આશા અને એજ મ વહી જાય
હરીને બેઠા ઠગવારે એરીમવર્ષ વર વરવો અંતે૦ ૩
વીશ વર્ષેશ્વર મળે, ભક્તિ કર્યે ભય જાય. અંતે૦ ૪
હરીગુ ધાયા તે બહુ ફાયા તેને મળીયા નીરંજન રાય.
દાસ ધીરા કહે છે રે મટયા ચોરાશી ફરતા ફેરા અંતે૦ ૫

પદ

ખબડદાર મન સુબાજી, ખાડાની ખારે ચડવું છે
હીમત હથીઆર બાંધારે, [illegible] લડાઇએ લડવું છે
એક ઉમરાવને બાર પટાવ[illegible], એક એક [illegible] ત્રિ [illegible]
એકધણીને એક ધણી મુણી [illegible]મ, વીગતે સત્તાસે ન વીસ
શાં શુરદારે ગજ ઘેર્યોરે, તેને જાતી પાર પડવું ખબડ.

ધાંત્ય પ્યાદલ તારી પુઠે ફરે છે તે વળી કામને કારણ
લોભ મોહ અને વળી માયા મમતા એવા જુલમી જોરાવરજોધ
અતી બળીષ્ટ સ્વારીરે. એ સાથે અથડવું છે ખબડ૦
પ્રેમ પલાણ કરી જ્ઞાન ઘોડે ચઢી સદગુરૂ શબ્દ લગાર
શીલ સંતોષને ક્ષમા ખડક ધરી, ભજન ભડાકે રામ
ધરે દાવ ઝાલીરે નારભય નચાને અડવું છે. ખબડ૦
શુરત નુરત ને ઈંગળા સુશુમણી, ગંગા સ્નાન કીજે
મન પવનથી ગગન મંડળ ચઢી ધીર, સુધારસ પીજે
રાજી ઘણું રીજેરે, ભજન જંડ ભરવું છે ખબડ૦

પદ

મુની મોહ્યારે મહા નરતાની પયા
લે ભાવાને લીધારે પંડીત પુરાણી એમ છોલી કીધાં ચકચુર
અંતર ભેદી એવા પંડીત પુરાણી એમ છોલી કીધા ચકચુર
માયાતણી મોહ જાળમાં એમ ફરે છે ઘેનાતુર
કીના નમંરને ગયા વિખ્યિયમાં વીરાઈરે મુની૦ ૧
પારાશર પુંડરીક એવા ડાહ્યા મુની નારદ વશ કીધાં
ચાંદ સુરજ લલચાઈ ગયાં, એમાં લક્ષણવંતા લુંટી લીધા
એકલ શ્રૃંગી શરખારે, ગયા તનમાં લલચાંઈરે મુની૦ ૨
જોગી સન્યાશી સેવડા, એમ જતી ન જોણે મલેચ
એટલા દળમાં લલચાઈ ગયાં, ભલા લુટી લીધા ભેખ
સરભંગીના ખરખારે, ગયા મનડાચા લલચાઈરે મુની૦ ૩
સઘળી મારા ખપરમાં, એમ જાણ સઘળાં લોક
બ્રહ્મ વિષ્ણુ નમાવીઆ તારે ડહાપણ જાણે કોક
દાસ ધીરા કહેરે, કાયા ક્યાંસુધી માયા. મુની૦ ૪

પદ

દુનીયાં તો દીવાનીરે, બ્રહ્માંડ પાખંડ પુજે
કરતાં વાસે પાસેરે, મુરખને નવ સુજે ટેક૦
જીવ નહી તેને શીવ કરી માને, પુજે કાષ્ટ પાપણ
ચૈતન્ય પુરૂષને પુઠેરે મુકે, એવી અની જગ અજાણ
ચરકને અજ્ઞાનીરે, પારસ નવ સજે દુનીયાં૦
પથ્થરનુ નાવ નીરમાં મુકો, સો વર પટકો શીશ
કોટી ઉપાયે તરે નહી તેતો બુડે વસા વીશ
વેળુમાં તેલ કયાંથીરે ધાતુની ધેનું કેમ રૂઝે દુનીયાં૦
અંતર મેલ ભર્યો અની પુરણ નીમ નીમર જળમાં ન્હાય
સાપ ડસીને દરપાં પેઠા પછે નાફડે કાપે શુ થાય
ધાયલ થની ધાયલરે જાણે કોઇ જ્ઞાની રૂદે દુનીયાં૦
દુર નથી નાથ છે નજીક નીરંજન પ્રગટ પંડમાં તું પેખ
દીલ સુધારી દીદાર તારો, પછી તારા રૂદીયામાં દેખ
ધોરીવર ધણું ધીરાંના રો જગતનાં જાહેર ઝુઝે દુનીયાં૦

પદ

જેને રામ રાખેરે તેને કોણ મારી શકે
અવર નહી જુદેરે તાત મારા પ્રભુ તી પખે ટેક
ચેહે સપ્ફરનો બીબા મગાવે, ને રંકને કરે રાય
સ્થળને સ્થાનક જળ ચલાવે, જળ સ્થાનક સ્થળ થાય
તરણાનો મેરૂરે, મોહનો તરણ થાય
નિભાડામાંથી બળતાં રાખ્યા. મંજારીનાં બાળ
ટીટોડીના વાસે ઘડા ઉગાર્યાં એવા છો રાજ રખવાળ

આંન વેળા આ ારે, પ્રભુ તમે તેની તકે જેને૦
બાણુ તાણીને ઉભો પારધી, સીચાણો કરેરે તકાવ
પારધીને પગે ડશિયા, સીચાણો શિર બાણ.
બાજ પડયો હેટરે, પખા ઉડી ગયાં સુખે જેને૦
ગજ કાતરણી લેઇને બેઠા, હરજી તો દન ચાળ
વધે ઘટે તેને કરે બરાબર, સૌની લે સંભાળ.
ધણીતાતા ધીરાનોરે, હરિતો મારો હસે હકે જેને૦

પદ

ભરપુર ભાસેરે, બ્રહ્માંડની કયમ બ કે
અનુભવ અજવાળુરે, આતમા દ્રષ્ટિ જેમ અટકે
સ્થાવર જંગમ શચગચર, પશુ પખી જંતુ જીવ
પોતે કરતા પોતે હરતા સબઘટ દેખ્યા શીવ
ભમણા તો ભાગીરે, અલક લેહ લાગી લટકે ભરપુ૦
મા મેડકીએ મણિધર માર્યો, સમુદ્ર પી ગયા મીન
અજાએ આભને ઉદરમાં રાખ્યું, એમ ધણી પ્રજાને આધીન
ખગ બાજ ઝડપ્યોરે, શ્વાન ભયથી સિંહ સટકે ભરપુર૦
નાવડી ઉપર નીર ચડી ચાલ્યું, જેમ ચક્ર પર ચડ્યો ચુલ
અસ્વાર ઉપર તોરંગ ચડીયો, એતો બારે ભુલાણી ભુલ.
કામને ક્રોધ કીધોરે, જોઇ તે ઝાલી ટકે ભરપુ૦
ધણી ધાર્યા વસ્તુ વકાણું, જેમ દિવે બળ્યો કુબાગ
[illegible] કુંજરે [illegible] કરાળ, [illegible] સોનાએ નકરે [illegible]
ચીત ચોટી ધાતારે બન્યો તે રંગ ટકમ ફુટકે. ભરપુરે૦

પદ

હીરાની પરીક્ષાએ જોગી હોય તે જાણે
મુરખ ના તો મોહાદ જાણે ... ટેક
જેમ મરી બરોબર મુરખ ન જાણે એવો ઝગત ભક્તનો ઠાઠ
પુરૂષની ગાથતા પત્ર ન જાણે ગોતુ ખાંડ એક ધાટ
સેવ સનજાવું પતીજ તોયે નવ આણે ... હીરાની૦
મુરખ કહે હીરો લાખ્યે તે તણુ સાથે ચાય
કોક જાણુ મળ્યો તેણે ઝડપી લીધો તો તેની કીંમત થાય
ગુણ ગાય જળવડે વાડીને, પુરણ પ્રમાણે ... હીરાની૦
ભગત થયા પણ ભેદ ના જાણ્યો કરે તરવાનો ઉપાય
તન ભેગી મન કંચન કાની એવે હરણે કેમ ઉતરાય
ઘર ધંધાના ઘાણીરે તેમાં તેલીના તાલે ... હીરાની
જાગ જગન જપ તપને તીરથ તેમાં સેસ મેટો સત્સંગ
સુકા ડાળ વેલ થઇ રસ પીલે તોય અધુરો રહ્યો બાળભોરંગ
ધાર. સેવ્ય હીરારે રાત દિવસ વહાણે ... હીરાની૦

પદ

વાડો વાળ બેઠેરે પોતાનો પંથ કરવાને
છળ કરીને છેતરીરે પરાયાં ધન હરવાને ... ટેક૦
રામાનંદીને મહાનંદી સ્વામી સહેજાનંદ સમજાવે
કબિર પંથી ત્રુથીરે વાળા એતો ભણે ભણેને ભુલાવે
કપટ સંગ દોડેરે ઉપ ઉદર ભરવાનો ... વાડો૦
બાજાનો વાડો ગાય બેસને વાડો ઢોઇ વાઘનો વાડો દેખાડે
બાબંધ નાથ કેમ બાંધ્યાં આવે તેને કસમ કરી દેખાડે

શુર થઇ ગગન ગાજેરે અચળ ઠાઠ કરવાને વાડો
પ્રાંતે કરી પથરને પુજાવે, ધાતુ પ.પાણ્
વસ્તર સંગ તે કુમર પુજાવે, તેમાં કેણ્ કરે કલ્યાણ
તીરથ વરૂત દોડેરે અજ્ઞાન એ મારગાડો
સિંહ રાજાથી ડરેરે દુનિયાં સિંહ તે ડરે નહિ કોય
સોહં સોહં વીજાનંદ સ્વામી એમ અખિલ આત્મા બ્રહ્મ ચિન્મય
સુરરંગ ધારા ધારારે, ધણીનું ધ્યાન ધરવ.ને વાડો૦

૫૬

અનુવતી અવોરે જ્ઞાન ગર્તા ધરનાસ
ભેદ બતાવોરે બ્રહ્મ માંહે ભગનારા
કહો પવનનું મુળ આમને ક્યાંથી આવ્યું મન
ઠીક ઠીક ઠેકણું બત.વો ક્યાં રહે જીવ
જુજવા અરથ કરી બતાવો ક્યાં રહે જીવ
અખંડ જયોતી જગાડેરે બ્રહ્મ ભેદ છે ન્યારા
પ્રગટ પીડ ગ ગો પ્રથવિપર જીવ શીવ જાતાં ક્યાં જાય
નાદ બંદુ મન પવન સુદ્ધ સરવે ક્યાં ભમ.ય
રીત બતાવોરે આગમ વાત વદનાગ અનુ૦
અનુસરી આવો ભેદ બતાવો વીશંભર વિસ્તાર
લાંબો પહોળો ને પચરંગી કેવો છે કરતાર
ધણી નો ધીરાંનો સ્વામી સરજનહારે

૫૬

કળીજુગતો આવ્યોરે દુનિઆમાંથી ઘટી દયા કળીજુગ.
મોટા મોટા માજનરે લક્ષપતી લોભી થયા

ધરતીમાંથી ધરમ ગયું રે, પાપનું આવ્યું
પંજન તો પાંગળા થઇને વરશે મેઘની થઇ ચકચુર
ધરતીએ રસ ચાખીર ખાના કળ વરશી ગયા   કળીજુગ૰
શુરાનું શુરાપણું ગયું શતીશે સત
વેદી ભેરી પંડીત પુરાની સૌની મટી ગઇ મત
કળજુગનું એવું કારણુકે લોભમાં લાગી રહ્યા   કળીજુગ૰
પૃથ્વિમાં પાખંડ પુંજાશે વિપ્ર કરે વેપાર
સન્યાસી ધન સંચન લાગ્યા પતીવ્રતા નહી નાર
સત્ય ના જડે શોધ્યુંરે અસત્યના આપ થયા   કળીજુગ૰
છત્રપતી તો વીચાના ન ચુકે તે દુખ કોને કહેવાય
કથા તો કુપાત્રના સુણશે, પ્રસન્ન તો ગરડાને પુજાય
દાસ ધારો કહે છે કે આગાની તે તો અંધા થયા કળીજુગ૰

પદ

માયાનો મર્મ મેગરે મોટા જન માયા વડે
સમર્ગ સંત સુમારે પલકમાં પાર પડે
હેણુ પ્રીત રીત મતી માયા કહીએ ચાતુરી વીવેક વીચાર
લાજણ્યાં માયામાં બોલબુ માયા માયા હરીના દેદાર
શક્તિ માયાનોરે, માયા તો સન શાખે ધડે   ધ્યા૰
ધ્યાન ધ્યાન હરી સ્મર્ણો શક્તિ માયા તણું પ્રમાણુ
કુરાન પુરાણ વેદ ભેદ ભાને માયા મુળ સંધાણુ
આદ દેવી શક્તિરે ગુણવંત ઘાટ ઘડે
બ્રહ્મા માયા શંકર માયા માયા વિષ્ણુ રૂપે
માયા શંકર પાર્વતી માયાનું અકુળ સ્વરૂપ

જંતુ જીવ જાયજરે આ દયા આણ અંમ આથડે મથ,
મુરખ કહે મેં માયા મુખ ત્યાગ કરી સંસાર
માયા ત્યાં સુધી કાયા રહેશે સં સર ન હાર
કાયા વડે ધીરારે, માયા વસ્તુ જડે માયા૰

પદ

બ્રહ્માનંદ ભગોરે આત્મ અનુભવ જ પોતે
સોહંમ સાધે સાધનરે પ્રગટે પોતામાંથી પોતે બ્રહ્મા૰
એકવીસ હજાર છસે અજપા જપે, બ્રહ્મા વિષ્નુ શિવ દેવ
એક બ્રહ્માંડ જડ જય ચેતન સીધ સાધન કરે સેવ દેવ
સુરીનર સાધેરે જે તે જ્ઞાના મુનાગતે બ્ર૰
રવીના તેજવડે રવી રૂપ ભાખ્યું મણીને તેજ મણી જોત
આત્માને તેજ આત્મા ઓળખાયો ઉગ્યા અંતર અર્ક ઉદ્યોગ
થયું અજવાળુંરે, વસ્તુ ભાળી મનમાં તે બ્ર૰
પંદરમી ભોમી રમે પુરણ બ્રાહ્મ ખેલે અખંડ શરીન
શુનુ શાગર ગડ અનેનદ ગડગડે ઉનમુના મન મગન
પાળ બાંલી પોતેરે, પ્રીત બાંધી ચીત પ્રીતે
આળ પંપાળ કાળજે સર્વ મટમટી ઉલટ પુલટ ચોટ્યું ચીત
જે જેમ હતું તે તેમનુ થયું રૂડું આનંદ આજે
ધીરમરજીવારે આણુ છતાં રમે ઓછું આથે બ્રા૰

પદ

જગત પિતા ગતિ અદ્વૈતરે અકળ કળા અવિનાશી
જગમાં ભરભરીઆરે ચરાચર ચર વાશી જગત૰
[redacted] આસમાન રવિ શશી લોચન દીપ પગ પાતાળ

પૃથ્વી પિંડ નવસે નવાણું નદી નાડી નિર્મળ ઉદક આણું વખાણ
આ ભર રોજ રે નવ ન તારી દ બાંશી જગત૦
તેત્રસ રેડ સુરીનર કુર કહીઓ, શે વાણી પ્રકાશ
અષ્ટકુળ પર્વત અસય આનંદ, બન વાયુદવ નિશ્વાસ
બ્રહ્માંડ રૂપ બાન્યુ રે પ્રભિ જોતી પ્રકા જગત૦
નાભી કમ પામાં રૂદર એ રૂદાયા ઉમૈયા નાથ
પવન વિષ્ણુજી કંઠ કૃષ્ણજી શ્રવણ રસસી શક્તિ માત
મહા મ મોતાર્ં આનદ પ્રકાશી જગત૦
અવ્યક્ત અકલીતગતી ત રી કરને પામે પાર
પરમેશ્વર વિશ્વંભર છે વર વાદી વાર હજાર
ધીરધ ા પ.રેરે કટી કાળ ટી ફાંસી જગત૦

પદ

આત્મ સોખ્યા વિનારે, જે જન સાધન સાધે
સાચે પ્રભુ જુઠા રે, યશ કેમ જાવે વાધે આત્મ૦
રવી રવા રટ જ ા મટત નહીં એમ ી ર નહીં જાય
આત્મ અર્ક ઉગોરે અંતરમેં અજવાળું થાય
ભોજ ભેજન બાબેરે ન ભુખ વિના ખાધે આત્મ૦
મીઠા મેવા વખાણે મુખથી તેને સ્વાદ ના આવે લગાર
જળ જળ જંખે તૃષા નવ છીપે, પે કારે વાર હજાર
અંધારે વસ્તુ સોધેરે, અજવાળા વિના ક્યાંથી લાધે આત્મ૦
પોતાના પીઠની ખબર નવ જાણે વાતો શીખી વાતે બાઝે
ભીંત ઉપરણી આછી બનાવે, નીતરની નથી કેમ રાજે
હદનો ભેદ નવ જાણેરે બેહદ માટે જીવ બાધે આત્મ૦

શીળ સંતોષ ને ક્ષમા ગરીબી, ગુરુ જ્ઞાન નિજ નામ
એ કામ ક્રોધ લોભ મેહ તજે ત્યારે, ત્યાંસ વસા આએ કામ
ધાર મરજીવારે તુર્યા આધારે આત્મા૦

પદ

આદી અંત મધ્યરે, અખંડાનંદ આનંદા
વીગત ગત નિગતેરે વેદા ભેદા નુ જાણંદા
કોટી બ્રહ્માંડ તું મધ્યો વ્યાપી વિશ્વંભર સરજનહાર સંસાર
વિરંચી વિષ્ણુ શિવ સુર, શક્તિ હુવો માંહી રમગુલાલ
ખલક નીપાવરે કરંદા ખેલંદા આદી૦
તું ચતનમણી સાચા મુક્તાફળ તે મધ્ય પોતે સુતનો તાર
જેમ જળમાંતો રંગ બુદ બુદા, એમ વિશ્વા વિશ્વાધાર
અદ્વૈત અવિનાશીરે, હાસંદા બાદ બોલંદા આદી૦
વાવ તળાવ કુળ સરિતા સીંધુ પ્રકટ ઉદક એક દેખ
દ્રુમમાં બીજ બીજમાં દ્રુમલતા, સુન્નતનો વાણો એક દેખ
વિશ્વ વિશ્વંભરરે જાણંદા મધે માણંદા આદી૦
એક હેમના ઘાટ જુજવા નામ ધરાવો ધરી નેમ
બેટા તે બાપ બાપ તે બેટા, તદ્વંત નામ ઘાટ નેમ
ધીર ધણીએ ખેલરે, લેવદા બંદા દેવંદા આદી૦

પદ

શરીર વિના સોધનરે પાર કોઈ પામે નહીં શરીર૦
મુકીને ડાળે વળગે તે ટોચે કેમ ચડાયા
અધવચથીતો પાખંડી છુટે તો પાછો આવીને પછડાય
અંત સમજોરે આને ઘડ મુળથી માહી શરીર૦

શાસ્ત્ર પુરાણુના મત જુજવા, ઘણો કરે સવાદ
બત્રીશ ભોજન રૂડી રસોઇ બનાવી, ચ ટવાને શાને સ્વાદ
પાને તલોણુરે, નહી માખણુને મહી શરીર૦
શરીર જમ્યો ને નથી જમાડયા, દાઠા વીના ચલવે જુઠ
નથાકો મોદીકનો સ્વાદ વખાણે, એતો મીથ્યા માથાકુટ
વિવેક વિના વસ્તુરે વિચાર વિના દુર રહી શરીર.
અંતર ઘરમાં આવી ઉજળો, નીહાળો નીરંજન નર
મરજીવા એ મરમજ જાણે, અરકુર ભર્યો નથી દુર
ધોરંધર ખેલે ધીરરે લવણવતે એ લહી શરીર.

પદ

શલેલશક સાકુરરે, હરી ભજનમાં ભંગ પાડે
તેનો સંગ તજીએરે, બુદ્ધિ બીજાને બુડાડે શલેલ.
કુડ કપટ ઘટ ભીતર ભરીયું, દંભ પામર અપાર
સોસો વાર તેને સંત સમજાવે, પણ માને નહી લગાર
દુધે ધોયા કોયલારે ઉજળા તે કયાંથી કાડે શલેલ.
અમૃત પાઇને સાપ ઉછેરે, તે.ય તજે નહી ઝેર
પાલણ પોષણ નિશાન દીન કરતા, કોઇ સમે કરે ઝેર
જાતી સ્વભાવ ન જાયરે, પોતાનું પોતે દેખાડે શલેલ.
હરી ભજન જેને ભાવન નહી, મંદીર તેનું મસાણુ
સ્મરણ પુણ્ય સમણે નવ સમજે તે પાપી પાખંડી પશું પ્રાણુ
ધીક્કાર તેની જનુનીરે એવા સતને જણાડે શલેલ.
ગુરૂ જ્ઞાન લીધુ વિશ્વાસઘાતી તે કૃતઘ્ની કહેવાય
દાસ ધીરો કહે તેને વાસ નવ વસીએ સંગ આકુળ થાય

અદીઠ મુખ તેનુરે, કુવે ઉતારી વૃત વાઢે શલેલ.

પદ

બાહસુણી બાજોરે, બીગડ મલ બંગા ઘણી
પ્રભુનું પત પાળોરે, ભાવે ભજો ભક્તો ભણી સાહ.
હું ચાકર તમો ઠાકર સુરા, પ્રજા તણા પ્રતિ
સંભાળી લેજો સ્વામીરે અંતરજામી આશા ઘણી બાહ.
ભુમી અસ્માન તણો ત્રાસ બંધાણો વાસ્યું જળ પવન અગન
દંડા વિરંચી વિષ્ણુ શંકર તમે તોડયા ત્રણ ભવન
સ્વાદે જરા ઉદભી ઝરે બાજી તો તારે હાથે બણી બાહ.
કોટી અપરાધ કોટી ગુના અમ બક્ષો ગરીબનીવાજ
હું તારા બદ સામુરે, જોજો કરો કરૂણાનીધી સુખ કાજ
લજા મારી રાખોરે, મહાન સંત ચીત્તમણી બાહ.
મારે ભરૂસો નિરભર વિશ્વભર, આશા પુરો અનાથના નાથ
દુખ વિલાપ સંકટ ટાળો હરી હેત કરીને ઝાલો હાથ
બીરાની વારે બાજરે તારે ન મારે પ્રીત ઘણી બાહ,

પદ

ચાતુર ચીતચેલારે અચળ વસ્તુ ખોળી માઢી
ખટ અટ બારી મેલીરે, પદરમી બારી ઉઘાડી ચાતુર.
પંદરમી મામીને પંદરમી બારી, ત્યાં દ્વાર મેલે રંગીલો
પાંચ મેહુલને પાછળ મેલ્યા ત્યારે છઠે મેહેલ છે છબીલો
અલબેલો એકલોરે, ખેલંદા ખેલ ખેલાડી ચાતુર,
ગંગા જમુના સરસ્વતી રૂઠી ત્રવેણી તીરે રંગ રેલી
ઇગલા પીંગળા સુખમણા રાણી ભરે પાણી ઉન મુનીયે આનંદે

ઝરમર સોતી વરસેરે, વિનાવેલી ખીલી ફુલવાડી ચાતુર.
સુત શીખર અમર અરજન, વિશ્વભર રાજ બીરાજે
સોમદળ કમળ ઉપર કરે લીલા, ત્યાં અનહદ છંદ વાઝા વાજે
ગડેડે સિધુ ગાજેરે ફેલ્યા તે જળ પળ ફાડી ચાતુર
પૃથ્વીના પાહોળુ આકાશથી ઉચુ એવું પરવીન અધર ફરે પખ
ધીરા મરજીવારે સાકર દુધ પાએ દહાડી ચાતુર.

પદ

પ્રભુ તમ સાથેરે, નાથ મારે પ્રીત ઘણી
ભાવ કરીને ભેટોરે મુજને રાંક ગણી. પ્રભુ.
પ્રલ્હાદની તમો પ્રતિજ્ઞા પાળવા, ધરીયુ નરસિંહ રૂપ
ફુટયો સ્થંભને પ્રગટયા મુરારી, થર થર કંપે મોટા ભુપ
હિરણ્યકશ્યપ નાખ્યોરે વહાલે મારે હાથે હણી. પ્રભુ.
ભરી સભામાં દ્રૌપદી આણી, તાણવા માંડયાં તેનાં ચીર
નવસે નવાણું વાહલે તાણ્યાં પુર્યાં તોય નવ દેખાય શરીર
પ્રતિજ્ઞા રાખીરે, પાંડવોની નાર તણી. પ્રભુ.
નરસીંહ મેતાની વહાલે હુંડી સ્વીકારી, હેતે કરી ઝાલ્યા હાથ
શામળશાહ સંતને જદપીરે વીનવ્યા, ભેટયા વીશ્વાધાર
રૂપીયા રોકડારે ગીરધર ભટને આપ્યા ગણી. પ્રભુ.
સુદામાના વાહાલે સંકટ કાપ્યાં લક્ષ્મીને આપી નવ નીધ્ય
કંચનના વહાલે મોહોલજ કાધાં હતુજી દ્વારામતી દીધ
દળીદર કાઢી નાંખ્યુરે. દયા જાણી રાંક તણી. પ્રભુ.
આરે વેળાની પ્રભુ આજ હમારી માની લઇએ મહારાજ
તમસ ભુ આવે તેને ઉગારી લેજો, બાંહ્ય ગ્રહ્યાની પ્રભુ લાજ
દાસ ધારો કહે છેરે નાથ મારે તુંહી ધણી.

૫૬

પચરંગી બંગલોરે, શોભા તેની સરસ બણી
તેમાં તો બીરાજોરે આપ અલખ ધણી. પચ.
એ બંગલાને દસ દરવાજા દશે દરવાજે નીશાન
બ્રહ્માવિષ્ણુ અરજ કરે છે શેષ ન પામે કંઈ શાન
અકળીત એવારે કહું વાતો એહ તણી. પચ.
સાચા દેવ દેવળમાં બેઠા સદગુરૂ શું નીશાન
અજંપા દોરી ખેચ, પકડ લઇ ચડયો અસમાન
દેખો તપાસોરે ઘટમાં રચના ઘણી પચ.
માળા તીલકનો પાખંડ રચીયો આપ ચીંત્યો નહી કાંઇ
જયાંલગી ત્રીવીધ તાપ મળ્યો નહી ભુલ્યો ભમે છે સોપ
ભુલો તારી ભાગેરે સુધ લે આપ તણી પચ.
મનકુ મુકયા તનકુ મુકયા, તેને પાયા ભેદ
દાસ ધીર દીલમા પેમે, આપ નીરંજન ભેદ.
મસાણુ ડાણુ પુજેરે, મળ્યા તમે ધણી પચ.

સમાપ્ત.

CASES DETERMINED BY THE HIGH COURT AT ALLAHABAD AND BY THE JUDICIAL COMMITTEE OF THE PRIVY COUNCIL ON APPEAL FROM THAT COURT AND FROM THE COURT OF THE JUDICIAL COMMISSIONER OF OUDH

REPORTED BY

Privy Council ...	J. V. WOODMAN, *Middle Temple*.
High Court, Allahabad ...	W. K. PORTER, *Gray's Inn*.
	J. M. BANERJI, *Inner Temple*.

ALLAHABAD:

PRINTED BY F. LUKER, SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PRESS,

AND PUBLISHED AT THE GOVERNMENT BOOK DÉPÔT

UNDER THE AUTHORITY OF THE GOVERNOR GENERAL IN COUNCIL.

Price, Re. 1.

THE INDIAN LAW REPORTS.

Published in FOUR SERIES viz—

CALCUTTA, MADRAS, BOMBAY AND ALLAHABAD.

THE Indian Law Reports, published under the authority of the Governor General in Council, are printed in monthly parts which are issued as soon as possible after the first of each month at Calcutta, Madras, Bombay and Allahabad, respectively.

The reports comprise four series—one for the Calcutta High Court, a second for the Madras High Court, a third for the Bombay High Court and a fourth for the Allahabad High Court.

The cases heard by the Privy Council on appeal from each High Court are reported in the Series for that High Court. Cases heard by the Privy Council on appeal from provinces in India not subject to any High Court are reported in the Calcutta Series.

The Calcutta Series is distributed by the Bengal Secretariat Book Depôt; and the Madras, Bombay and Allahabad Series are distributed direct from Madras, Bombay and Allahabad, respectively.

Persons desiring to subscribe for or purchase the reports should apply to—
the officer in charge, Bengal Secretariat Book Depôt, Calcutta, or
the Superintendent, Government Press, Madras, or
the Superintendent, Government Central Press, Bombay, or
THE CURATOR OF GOVERNMENT BOOKS, United Provinces, Allahabad.

PRICES.

The terms of subscription, and the terms on which current issues and back numbers are sold, are as follows:—

	Without postage. Rs. a. p.	With Indian postage. Rs. a. p.	With Foreign postage. Rs. a. p.
COMPLETE SERIES—			
Current issues, per annum	..	22 8 0	28 0 0
Back numbers per annum	20 0 0	22 8 0	28 0 0
CALCUTTA SERIES—			
Current issues, or back numbers per annum ..	10 0 0	12 8 0	14 0 0
MADRAS, BOMBAY OR ALLAHABAD SERIES—			
Current issues or back numbers per annum .	6 0 0	7 0 0	8 0 0
ANY MONTHLY PART—			
Calcutta Series	2 0 0	2 0 0	2 0 0
Madras, Bombay or Allahabad Series ..	1 0 0	1 0 0	1 0 0

All payments must be made in advance, [illegible] Calcutta should be addressed to the TREASURER, BENGAL SECRETARIAT, *Writers Buildings, Calcutta.*

PARTS OUT OF STOCK AND DUPLICATE COPIES.

WHEN a requisition is received for an issue of the reports and any Parts are out of stock the following deduction from the foregoing rates is made for such Parts:—

	Without postage. Rs. a. p.	With Indian postage. Rs. a. p.
CALCUTTA SERIES—		
All Parts for one year	7 2 0	8 6 3
Any one Part	0 8 9	0 10 3
MADRAS, BOMBAY OR ALLAHABAD SERIES—		
All Parts for one year	4 4 6	4 11 3
Any one Part	0 5 3	0 5 9

If any Part is lost in transit to a subscriber, and the loss is reported to the office of distribution within three months from the date of publication, a duplicate will be supplied at the following rate:—

	Without postage. Rs. a. p.	With Indian postage Rs. a. p.
CALCUTTA SERIES	0 8 9	0 10 3
MADRAS, BOMBAY OR ALLAHABAD SERIES	0 5 3	0 5 9

REPRINTS.

THE Complete Series for the years 1879, 1890, 1891, 1894, 1897, 1898, and 1905 to 1911 has been reprinted, and may be purchased at the Bengal Secretariat Book Dépôt, Calcutta, either wholly or in part. All parts required to complete the stock of the Reports for other years are now being reprinted. Complete Reports from the beginning to date will be before shortly available at the Bengal Secretariat Book Dépôt.

ADVERTISEMENTS FOR THE CALCUTTA SERIES.

ADVERTISEMENTS of law publications only are received. Rates can be ascertained on application to the Bengal Secretariat Book Dépôt.

SEVERAL volumes of the Full Bench Rulings, Parts I and II, are available at the Bengal Secretariat Book Depot, Calcutta, at the following rate:—

	Without postage. Rs. a. p.	With Indian postage. Rs. a. p.
FULL BENCH RULINGS Parts I and II	[illegible] 0 0	2[illegible] 8 0

જાહેર ખબર.

સરકારી નિશાળના અનુભવી ગ્રેજ્યુએટ શિક્ષકના હાથથી આવી જાતનું કોઇ પણ પુસ્તક લખાયું હોયતો તે ફક્ત આજ છે.

ધી ગાઇડ ટુ ઇંગ્લીશ ટીચર.

પોતાની મેળે ઘેર બેઠાં વગર માસ્તર થોડા વખતમાં અને થોડી મહેનતમાં નિતસર અંગ્રેજી શિખવું હોય તો **ધી ગાઇડ ટુ ઇંગ્લીશ ટીચર** જરૂર ખરીદજો. અક્ષર જ્ઞાન, તાર, કાગળ, અરજીઓ વગેરે લખતાં, વાંચતાં શીખવા સારૂં આ પુસ્તક ઘણુંજ ઉમદા સાધન છે. આ પુસ્તકની અંદર દરેક વિષયની સમજ ઘણીજ સાદી અને સરળ રીતે આપવામાં આવી છે કે, ગમે તેવા શિખાઉ માણસને પણ સમજતાં જરાએ મહેનત પડતી નથી. બીજાઓની માફક આ પુસ્તકના જુદા જુદા ભાગો કર્યા નથી પણ એકજ પુસ્તકની અંદર જરાએ જરા ઉપયોગી બાબતોનો સમાવેશ ઘણીજ બાહોશીથી કરવામાં આવ્યો છે. વધુ તારીફ ન કરતાં એકવાર ચોપડી મંગાવી ખાતરી કરવા અમો ભલામણ કરીએ છીએ. કીંમત રૂ. ૧ પોસ્ટેજ માફ.

બીજી કોઇ પણ જાતની ચોપડી જોઇતી હોયતો અડધા આનાની ટીકીટ બીડી અમારૂં મ્હોટું સુચીપત્ર મંગાવો.

બુકસેલર—સાકરલાલ બુલાખીદાસ.

ઠે. રીચીરોડ—અમદાવાદ.